

საერთო გაზეთი

ზიკინა სავანელი:

პაპის სისხლის სამართლის ტრიბუნალის სტატუსის თანახმად სააკაშვილს 30 წლამდე თავისუფლების აღკვეთა ან უვადო პატიმრობა ემუქრება

ვანტანო ხაჩიძე:

„დასაწყობებული“ სიკვდილი და ერი, რომელმაც საკუთარი ზნეობრივი კონსტიტუცია დაკარგა...

ეკა ხუნდაია:

„ჩემი თემის ვალდებულება უზენოესი თემანაზარ ბაღის“

გინო ზოლსკი:

„საქართველოს სჭირდება უსაფრთხოების გარანტიები და საქართველომ ეს გარანტიები მიიღო“

რატომ გვიპირებს კბილებით ყელის გამოღადრვას ნიკა გვარამია და ვის გამოუყვანს ნირვას გივი თარგამაძე?!

სკანდალური ისტორიები კრიმინალური სამყაროს ლაბირინთებიდან

გაზეთი „ქრონიკა+“-ის მთავარ რედაქტორს, ქალბატონ ელისო კილაკას

ქალბატონო ელისო, თქვენი ბინძური, ზღვარსგადასული პროვოკაციებისა და ცილისწამებებისთვის აუცილებლად მოგიწევთ დოკუმენტურად დასაბუთებული პასუხის გაცემა კითხვაზე, როგორ და რანაირად აფინანსებს „საერთო გაზეთს“ ოკუპანტი ქვეყანა ვლადიმერ ხომერიკის (!) მეშვეობით და როგორ აშანტაჟებენ გაზეთის რედაქციას რაღაც „პიკანტური კადრებით“, რომლის „არსებობის“ შესახებ თქვენ თურმე დაზუსტებულად იცით.

„საერთო გაზეთის“ რედაქცია

საერთო გაზეთი

— გაზეთი ვლადიმერ ხომერიკის

„საერთო უკვეთი“ საპარლამენტო უმრავლესობის ერთ-ერთ ლიდერს ბია პოლსკი ესაუბრა.

— ბატონო ბია, უელსის სამიტის ჩარტული დეკლარაცია კმაყოფილი დაბრუნდა, თუმცა ნატოში შესვლის თარიღი ჯერ კიდევ უცნობია, როგორია თქვენი კომენტარი?

— ამასთან დაკავშირებით ბევრი განმარტება მოვისმინე და ვფიქრობ, ჩვენი ოპონენტების მტკიცება იმის თაობაზე, რომ წარუმატებელი იყო ეს სამიტი, არის პოლიტიკური ინსინუაციების ერთ-ერთი სემანტი, რომელსაც ისინი, როგორც წესი, მიმართავენ ხოლმე. ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანია ნატოსთან ურთიერთობის ის ხარისხი, რომელიც განისაზღვრა ამ ფორუმზე და ეს სწორედ ის არის, რისი აუცილებლობაც პრაგმატულ ჭრილშია დასავლელი პარტნიორების თვალსაზრისით. ასე რომ, საკითხი იმის თაობაზე, რომ როდის იქნება თარიღი მაპის მოცემისა ან თარიღი ნატოში ჩვენი წევრობის, ეს არის ის საკითხი, რომლისთვისაც საკმაოდ მძლავრი და კარგი ბაზა შეიქმნა უელსის სამიტზე. ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანია უსაფრთხოება, ჩვენთვის ძალიან მნიშვნელოვანია ნატოს ქვეყნებთან ურთიერთობა, ევროატლანტიკური ინტეგრაცია და ევროინტეგრაცია, არა პოლიტიკური კვლევებისთვის ვინაშე, არამედ იმ რეალური შედეგების მისაღწევად, რასაც ჰქვია ქვეყნის შემდგომი განვითარება, როგორც პოლიტიკური, ასევე თავდაცვის საშუალებების მხრივ. და აქ აბსოლუტურად არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს ჩვენი ოპონენტები, განსაკუთრებით, ნაციონალური მოძრაობის მყვირალა წარმომადგენლები რას იტყვიან.

— საქართველოში მიიღო ეწ „ოქროს ბარათი“, არის თუ არა ეს საკმარისი იმისთვის, რომ მაპის გარეშე მოვხვდეთ ნატოში? იქნებ გვითხრათ, რა არის ეს „ოქროს ბარათი“ კონკრეტულად?

— აქცენტის გაკეთება ამ ჭრილში, მოგეცემენ თუ არ მოგეცემენ, საერთოდ, მაპს, არასწორია. და არც ის არის სწორი, რომ მაპი რაღაც პანაცეად გავიხადოთ და ვიძახოთ, რომ გინდა თუ არა, ახლავე, ამ ეტაპზე უნდა მოგვეცეს მაპი. დიახ, ვფიქრობ, ეს საერთოდ ის საკითხი არ არის, რომელზეც უნდა ვმსჯელობდეთ. რაც შეეხება ოქროს ბარათს, რაღაც ასეთი მფრინავი ფრაზა შეარჩიეს იმისთვის, რომ სახელი დაერქმიათ

ბია პოლსკი: „საქართველოს სჭირდება უსაფრთხოების გარანტიები და საქართველომ ეს გარანტიები მიიღო“

იმ ურთიერთობისთვის, რომელიც უელსის სამიტის შემდეგ იქნება საქართველოს ნატოსთან. ეს მხოლოდ დასახელებაა, ეს მხოლოდ ზედაპირია და ამის უკან თანამშრომლობის ის ფორმა დევს, რომელიც ჩვენი ჯარის მომზადებასა და ჩვენს ინტეგრაციას, არა მარტო სამხედრო, არამედ ეკონომიკური და პოლიტიკური თვალსაზრისით გულისხმობს. და ამაზე მეტად თუ მიგვაჩნია მაპი, ან თუნდაც წევრობა, რომლის დროც მოვა ერთ მშვენიერ დღეს, არასწორია, რადგან ჩვენ ამ სამიტის სერიოზული შედეგი მივიღეთ.

— სამიტის შემდეგ, 113-პუნქტიან დეკლარაციაში, საქართველო არაერთხელ არის ნახსენები, ხოლო 2 პუნქტი მთლიანად მას ეთმობა. რა წერია იმ 2 პუნქტში, რომელიც უშუალოდ საქართველოს ეხება? რას გულისხმობს კონკრეტულად?

— ძირითადი აქცენტი არის ის, რომ საქართველო მარტო არ არის იმ გამოწვევების წინაშე, რომელიც ახლა საქართველოს წინაშე დგას, ევროპულ უსაფრთხოებას და თუნდაც საერთაშორისო უსაფრთხოებას. ეს არის მთავარი აქცენტი და გზავნილი და ამის კონკრეტული დასაბუთება არის სწორედ ის ცენტრი, რომელიც საქართველოში შეიქმნება. ჩვენ ხშირად ვისმენთ ოპონენტებისგან (ოპონენტებიც არ მინდა დავარქვა მათ), ნაციონალური მოძრაობის რაღაც ცხელთავიან წარმომადგენლებისგან, რომ თითქოს პრემიერ-მინისტრს

უკეთ რომ „ემუშავა“, აუცილებლად მეტი ხარისხის ურთიერთობა გვექნებოდა, ვიდრე სამიტის შემდეგ გვაქვს. ეს განცხადებები კეთდება ერთადერთი მიზნისთვის - შექმნან ისეთი ატმოსფერო, როდესაც საზოგადოების დიდი ნაწილი დაიჯერებს იმას, რომ თითქოს საქართველოს მოთხოვნებით, ან მუშტის მაგიდაზე დაბრახუნებით შეიძლება მიღწიოთ იმას, რასაც ღმერთმა დაგვიფაროს და, ვთქვათ, „ნაციონალური მოძრაობის“ ხელისუფლება რომ ყოფილიყო ქვეყნის სათავეში — მიადწევდა. ეს არის საზოგადოების შეცდომაში შეყვანის წარუმატებელი მცდელობა, მე ასე ვიტყვოდი, რადგან საზოგადოებას კარგად ესმის, რომ ის ხარისხი, რაც ჩვენმა მთავრობამ უზრუნველყო საქართველოს უსაფრთხოებისთვის, არის გამოხატულება საკმაოდ სერიოზული მოლაპარაკებებისა, რომელიც ამ ხნის განმავლობაში გვექონდა. და არაფერ შუაში არ არის, კიდევ ერთხელ ვიმეორებ, ამასთან ის, თუ რას იტყვის „ნაციონალური“ რომელიმე წარმომადგენელი.

— თუმცა საქართველო ნატოსგან უკვე მესამედ იღებს „მაპზე უკეთესს“, მაგრამ არა თავად მაპს, რატომ?..

— ვიმეორებ, მაპის თემაც არის პოლიტიკური სპეკულაციების ერთ-ერთი მთავარი და დამახასიათებელი ნიშანი, რომ თითქოსდა მაპის მიღების რეალური შანსი გვექონდა და ჩვენ

ეს შანსი ხელიდან გავუშვი, ვინაიდან მუშაობა დაგეგმილი იყო მიმართულებით. აი, სწორედ ასეთი სურათის დახატვა უნდათ, მაგრამ, ფაქტობრივად, ეს მაპიც და წევრობაც ზუსტად იმ პერიოდში იქნება შესაძლებელი, როდესაც მსოფლიო იქნება ამისთვის მზად. ჩვენ მივიღეთ ხარისხი ურთიერთობების, რომელიც ბაზას ქმნის ნატოში წევრობისთვის და რომელიც უზრუნველყოფას აკეთებს საქართველოს მოსამზადებლად იმ გამოწვევების თავიდან აცილების მიზნით, რომლის წინაშეც ვდგავართ. საქართველოს, სამწუხაროდ, არ გააჩნია რესურსები, არც მატერიალური, არც პოლიტიკური და არც სამხედრო, რათა ყველა გამოწვევასა და ყველა საშიშროებას წინ აღუდგეს, ამიტომ თანამშრომლობის ის ფორმა, რომელიც შემოგვთავაზეს და რომელიც გარანტირებულად იქნება საქართველოსთან მიმართებაში, არის ის მაქსიმუმი, რომლის მი-

მალურად უსაფრთხო, რათა მან შეძლოს პოლიტიკურად და ეკონომიკურად განვითარება.

— რა უნდა გაკეთდეს ამისთვის, რომ საქართველომ მიიღოს მაპი?

— საქართველომ გაცილებით მეტი მიიღო ნატოსგან, ვიდრე ჩვენი ოპონენტები ლაპარაკობენ. აქ მიღება-არ მიღებაზე არ არის საქმე, რას მიიღებ და მაპი ერქმევა ამას თუ ოქროს ბარათი, არც ამაზე... საქართველოს სჭირდება უსაფრთხოების გარანტიები და საქართველომ ეს უსაფრთხოების გარანტიები მიიღო. დიახ, უსაფრთხოების გარანტიების ის რესურსი მიიღო, რომელიც მას სჭირდება ამ ეტაპზე. ჩვენი ურთიერთობები ნატო-საქართველოს თანამშრომლობის ფორმატში აუცილებლად განვითარდება. ეს იქნება ქვეყანა, რომელიც აუცილებლად მიადწევს ეკონომიკურ მაჩვენებლებს, აუცილებლად მიადწევს პოლიტიკურ და დემოკრატიულ მაჩვენებლებს, რომლებიც ნატოს სტანდარტს შეესაბამება პოლიტიკურად. და სამხედრო თვალსაზრისითაც, აუცილებლად მიადწევს იმ სტანდარტს, რომელიც ნატოს შეიარაღებულ ძალებს გააჩნია. ამ მიმართულებით მიმდინარეობს მუშაობა, რათა, აი, ამ სტანდარტს მივადწიოთ. ეს სტანდარტი, რომელიც დღეს გვაქვს, ეს დღეს ურთიერთობებისა, რომელიც დღეს გვაქვს, არის გარანტია იმისა, რომ ამ გზაზე ვიმოდროთ უსაფრთხოდ, აი, ეს არის ჩვენთვის მთავარი.

ლებაც დღეს საქართველოს შეეძლო და რომლისთვისაც მიმდინარეობდა საკმაოდ ინტენსიური მუშაობა. ასე რომ, თუკი დღეს, ჩვენ, ვლაპარაკობთ საქართველო-ნატოს ურთიერთობაზე კიდევ ერთხელ ვამბობ, ეს არავითარ შემთხვევაში არ არის პოლიტიკური კვლევება, ან ვიცი, ვინაშე თავის მოწონების მცდელობა, მცდელობას თუ დავარქმევთ, მეტს არაფერს. ასე რომ, ძალიან მშრალი პასუხი უნდა გავცეს, როდესაც საკითხს ასე ვიყენებენ და რაღაც პრეტენზია აქვთ შენს მიმართ. საკითხი ღვას ასე, ჩვენი მთავარი ამოცანა არის ის, რომ საქართველო გახდეს ერთ-ერთი შემადგენელი ნაწილი საერთაშორისო უსაფრთხოების. და ეს მარტო ჩვენი ინტერესი არ არის, ეს საერთაშორისო ინტერესიც არის, აქედან გამომდინარე, საერთაშორისო თანამეგობრობა არ ხელმძღვანელობს მხოლოდ საქართველოს სურვილებით. საერთაშორისო თანამეგობრობა ცდილობს, რომ საქართველო, როგორც მოკავშირე ქვეყანა გახადოს მაქსიმ-

ნებლებს, რომლებიც ნატოს სტანდარტს შეესაბამება პოლიტიკურად. და სამხედრო თვალსაზრისითაც, აუცილებლად მიადწევს იმ სტანდარტს, რომელიც ნატოს შეიარაღებულ ძალებს გააჩნია. ამ მიმართულებით მიმდინარეობს მუშაობა, რათა, აი, ამ სტანდარტს მივადწიოთ. ეს სტანდარტი, რომელიც დღეს გვაქვს, ეს დღეს ურთიერთობებისა, რომელიც დღეს გვაქვს, არის გარანტია იმისა, რომ ამ გზაზე ვიმოდროთ უსაფრთხოდ, აი, ეს არის ჩვენთვის მთავარი. ეს რიტორიკით, განცხადებითა და ვიდაცა ცხელთავა პოლიტიკოსების პოლიტიკური ინსინუაციებითა და სპეკულაციებით არ წყდება და არც გადაწყდება მომავალში, თუკი არ იქნება პოლიტიკური სტაბილურობა, თუნდაც ქვეყნის შიგნით. სწორედ ამისკენ მიისწრაფვის „ნაციონალური მოძრაობა“, ხელი უნდათ, რომ შეგვიშალონ და ათას ლეზინფორმაციას აწვდიან დასავლეთს.

ქათი სოფერიპი 592 53 53 03

„იენნა ყველაფერი ზიგრადად მიდის!!! ყოველი ასეთი მკვლელობა ჩვენს ნიქვილზე ასხამს წყალს“

ერთი კაცის სიკვდილი ტრაგედიაა რჩება, ერთზე მეტის კი სტატისტიკად იქცევა, მაგრამ პატარა საქართველოსთვის, რამდენი კაციც მოკვდება, იმდენი ტრაგედიაა...

წინსწრებით ბოდიშს ვინღი, თუ ერთგვარად ცინიკური ელფერი გადაეკრება „რადიკლების“ გახსენებას, მაგრამ მწარე სიმართლე ასეთია: – რომელი ხელისუფლება რაციონალურებს დადებს ქვეყნის აყვავების მაჩვენებლის სახით, მნიშვნელობა არ აქვს თვით ამ ქვეყანაში მაცხოვრებლებისთვის, რადგან კარგად ვიცით რა სიღრმეში ვართ ქვეყნის მოსახლეობის უდიდესი უმრავლესობა. ბუნებრივი და ლოგიკური ამბავია, რომ ღარიბ ქვეყნებში მალალი კრიმინალური ფონია, შესაბამისად, საქართველოშიც, ერთ სულ მოსახლეზე მეტ-ნაკლებად იგივე მდგომარეობა იქნება, რაც სხვა ღარიბ ქვეყნებში, მაგრამ აქცევს კი ფურადღებს ვინმე იმას, რომ იმ მძიმე კრიმინალური დანაშაულებებიდან, რომლებიც ხდება, არც ერთი არ ჩაუღვინა ე.წ. სააკაშვილის ციხეში ნაწამებ ადამიანებს თავიანთი მწამებლების (ან ოჯახის წევრების) მიმართ, როდესაც მათი, როგორც სამსახურები, ასევე საცხოვრებელი ადგილები ცნობილია?

მოსხდა დანაშაული. საგამოძიებო საქმის ანაბანა უპირველესი კითხვა: – ვის აძლევდა ხელს ესა თუ ის დანაშაული? – და შემდეგ უკვე მთელი რიგი კითხვები დედექციის მეთოდის ჩათვლით.

რა სურათი გვაქვს – ვთქვათ, ერთ შემთხვევაში, მკვლელი ფსიქოტროპული მედიკამენტების ზემოქმედების ქვეშ იმყოფებოდა; მეორე შემთხვევაში – ალკოჰოლის ზემოქმედების ქვეშ; არც ერთი არ არის შემასუბუქებელი გარემოება, მაგრამ რა ვუყოთ ფხიზლად მყოფ მკვლელებს

(ე.წ. ჟურნალისტები) მიზეზთა და გარემოებათა გამო დავალებული იყო და მუდამ იქნება „ნაცხელისუფლებისგან“.

რატომ აქვს კონკრეტულ ეჭვს არსებობის უფლება

ჯერ კიდევ ახალი ხელისუფლების მმართველობის გარიჟრაჟზე გავრცელდა ყოფილი მსჯავრდებულის, ვინმე დოლიძის წერილი, პრობაციონერები დაგვიბარეს უბნის ინსპექტორებმა და მოგვთხოვეს კრიმინალის ჩადენაო...

„ბათუმი და ბათუმელები“: – **„ყველამ წაიკითხეთ და გაავრცელეთ!!!“**

აჭარის კუდის უფროსი თემურ პატარიძე შანთაუთ და მუქარით, ყოფილ პატიმრებს, ვისაც პირობითი სასჯელი აქვს, აიძულებს ოქტომბრის გამელობაში, განსაკუთრებით თვის ბოლოს დაიწყო მოქალაქეების მარცვა და ბანდითინში ქალაქში. ეუბნება მათ, რომ ექვს თვეში ისევ ხელისუფლებაში დაბრუნდებიან და აქვთ ამისი გეგმა. მთელი საქართველოს მასშტაბით იგივე ხდება, მოემართავთ ყველას იყავით განსაკუთრებულად ფრთხილად. მიემართავ ქართული ოცნებას იყავით ფურადღებით სანამ ესენი აკონტროლებენ ძალოვნებს და თვითმართველობებს არაფერი არ არის დაითავრებული. ეს ინფორმაცია ძალიან სარწმუნოა და ამას ამბობს ათობით ყოფილი პატიმარი, რომლებიც არ აპირებენ ამ ბინძურ საქმეში მონაწილეობას. მიაქციეთ ყუ-

რატომაც, კონკრეტულად პედოფილების გააქტიურებას წინასწარმეტყველებდა, რომლებიც საშინელებებს ჩადენდნენ. მიხეილ სააკაშვილის „წუხილს“ ჩიორა თაქთაქიშვილი „ამყარებდა“, ფართომასშტაბიანი ამნისტის კანონის მიღებამდე აფრთხილებდა ოპოზიცია (ნაციონალიზმი) ხელისუფლებას, რომ საჭირო იყო უფრო ფრთხილი დამოკიდებულება, რათა არ გაზრდილიყო კრიმინალი და ამასთანავე, ისიც ფურადღებას პედოფილიასა და გაუპატიურებაზე ამბავილებდა.

ჩიორასა და მის პრეზიდენტს არავინ ჰკითხა, თუ ასეთ საშინო კრიმინალად მიგანჩნდათ პედოფილია, რატომ შეამცირეთ და დაიფანეთ 16 წლამდე ასაკის პირთან სქესობრივი კავშირის დამყარებისთვის დადგენილი თავისუფლების ადკვეთა 1-იდან სამ წლამდე, ხოლო ამავე ასაკობრივი ჯგუფის პირთან გარყვნილი ქმედების ჩადენა 2 წლამდე? არავინ შეახსენა მიხეილ სააკაშვილს, კი, მაგრამ, შენ არ ბრძანდებიდი პედოფილიის მუხლით გასამართლებულები რომ შეიწყალო?

შეწყალების კომისიის იმდროინდელმა თავმჯდომარემ ელენე თევდორაძემ განაცხადა, რომ შეწყალების კომისია არ განიხილავდა მძიმე დანაშაულებს, მათი შეწყალება პრეზიდენტ სააკაშვილის გადაწყვეტილება (2012 წლის 1 ოქტომბრიდან 28 დეკემბრამდე) იყო, თუმცა, რითი ხელმძღვანელობდა ამ დროს, არ ვიცით.

რა სახის „წინასწარმეტყველებასთან“ გვქონდა საქმე, ვინ იცის, მაგრამ ფაქტია, რომ მართლაც ერთმანეთს წაეწყო პედოფილიის შემთხვევები...

ამ ტიპის დანაშაული ისე მიჰყვა ერთმანეთს ერთ კონკრეტულ რეგიონში, რომ მაშინვე ბუნებრივად გაჩნდა ეჭვი, ხომ არ იყო წაქეზებული ვისიმე მხრიდან. იგივე ეჭვი გაჩენილი ახლაც, რადგან 2012 წლის 1 ოქტომბრიდან იმავე წლის ბოლომდე უკვე ვადაგასულმა პრეზიდენტმა განსაკუთრებით საშინო დანაშაულში ბრალდებული პირების შეწყალება ინტენსიურად დაიწყო და მისივე ერთპიროვნული ამნისტით, შეწყალების კომისიის წევრების გვერდის ავლით, სასჯელადსრულების ადგილებიდან განთავისუფლდნენ განსაკუთრებული

რისკის ჯგუფების დანაშაულები (სხვათაშორის, არც ერთი მათგანი არ თვლიდა რომ უდნაშაულო იყო): პედოფილები, მკვლელები, ყაჩაღები.

(ამ რია-რიაში არავინ ითვლის რამდენია დაშავებული პოლიციელი; ასევე, არავინ არაკვებს რის ნიადაგზე მოხდა დანაშაული და ა.შ არც იმას აღნიშნავს ვინმე, პოლიციელებზე თავდასხმა კი არა, უახლოეს წარსულში პოლიციელისთვის ცული მზერა რომ გა-

(ბოროტების) ჭრისას, ნაფოტები (უდანაშაულო ადამიანების წამება-სიკვდილი) ცვიოლა...

სწორედ ამიტომ, დღეს ხან მცირედ აღნავი, მაგრამ დიდი „ნაცი“ ირმა ნადირაშვილი დემაგოგობს და სპეკულანტობს „მომძლავრებელი კრიმინალური ფონის“ თემით, ხან მიშას ჰარემად სახელდებული „ნაცილიტის“ ქალები გვაძუნათებენ, ხან კი ინტელექტუალი „ნაცირეჟისორპროკურორი“ იმუქრე-

ეყოლებინა რიგით გამკლავლს, რა მოელოდა მის ოჯახს, ახლა კი უცნაურ ვითარებაში დაჭრილი პოლიციელები მომრავლდნენ...)

ჭიკაიძე, ნალი სახლში! – ბანტუვიზის ვასი

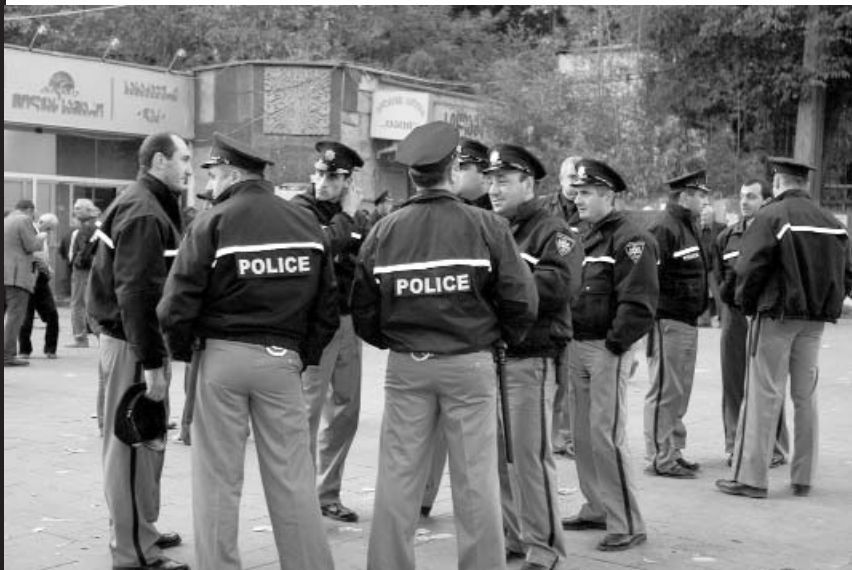
როდესაც რუსთაველზე კარგები იყო გაშლილი, მაშინ თქვა მიხეილ სააკაშვილმა, მე რომ ჩემი თავის ოპოზიცია ვიყო, სამ თვეში დავამხოვდი ჩემს ხელისუფლებასო. მაშინ რა კონკრეტულ „მექანიზმებს“ გულისხმობდა, იქით იყოს, მაგრამ დღეს, ამ ეტაპზე რა სტრატეგია აქვს (აქვთ) პიარის დიდოსტატებს, ნათელია – მოსახლეობაში იქმნება პანიკური ნიადაგი, რომ კრიმინალური ფონის გაზრდის გამო ქუჩაში მშვიდად გადაადგილება შეუძლებელი ხდება; რომ ცოტა ხანში სახლებში შემოცვივდებიან კრიმინალები – მაგალითი სახეზეა, 4 წლის ბავშვი დააუთოვეს ვანის რაიონის ერთ-ერთ სოფელში (არავინ ამბობს, რომ აღნიშნული ქმედება ბავშვის დედის ბიძაშვილმა ჩადინა) და ა.შ ანუ, ადამიანების ქვეცნობიერში იდება იმ დროის მონატრება, როცა დანაშაულები, ყველანი, ან ციხეში იყვნენ, ან ადგილზე ხდებოდა მათი ლიკვიდაცია – რა ვუყოთ, თუ ხის

ბა ვიდაცების ყელის მარდევბის გამოჭმით...

ნინა წკრიალაშვილი: – „ჭიკაიძე, ან იმუშავე, ან წადი, ყოველდღე ვიდაცას კლავენ... მალე ვანოს დაუჩოქებთ. მეძახეთ გიჟი – მკიდა...“ შეილება გიკლავენ ყოველდღე.“ (არავის ავონდება ამ მდღერისთვის როდესმე ვინმეს გიჟი ეწოდებინოს, ცოტა სხვაგვარად მოიხსენიებენ, თუმცა, მას თუ „ჭიკილია“, მისი ნება...)

თიკო სადუნისვილი, კიდევ ერთი „ნაციკრიმინალი“: – „ამ ბიჭების მკვლელებს ტრ...ში ცოცხები რომ გათხარონ, საპროტესტო აქციაზე რამდენი მოვა?“ (დამნაშავის ამ ფორმით დასჯას რა ქვეცნობიერი უნდა კარნახობდეს ქალს ნეტავ?)

ნიკა გვარამია: – „საქართველოს მთავრობავ, ჩემი ცოლი ვინმემ რომ დასეროს და 4 წლის შვილი დააუთოვოს (რაც ახლახანს მომხდარა ვანში), კბილებით გამოგადარავთ ყელს თითოეულ თქვენგანს, იმის მიუხედავად, პირდაპირი კავშირი გაქვთ კრიმინალის კონტროლთან, თუ არა. ერთერთს რომ გიბოვიან ყელგამოლარულს, იქნება დანარჩენებმა ყურები გაოიფხვიკონ, სხვანაირად საშველი არ ჩანს, გამოცხადებული სიკვდილის

(ქურდებს, ყაჩაღებს და ა.შ) ან აბსოლუტურად ფხიზელ პედოფილ მოძალადეებს, ასე ერთი ხელის აქნევით რამ მოაძრავლათ? – გაჩნდა ეჭვი, რომ ამ გვარი ფონი გამიზნულად იქმნება და პიარდება იმ მასშედიის საშუალებებით, რომლთა შემოქმედებითი კოლექტივი

რადლება ამ საქმეს განსაკუთრებით ჟურნალისტებმა!!!!!!!“

უკვე ვადაგასული, მაგრამ მაინც საქართველოს იმდროინდელ პრეზიდენტად წოდებული მიხეილ სააკაშვილი ახალი ხელისუფლების მიერ ფართომასშტაბიანი ამნისტის კანონის მიღების შედეგად, ერთხანს,

ქრონიკა ჩვენს ქუჩებში. (ის, რომ საკუთარი ოცნება გაამყდარა ბატონმა გვარამიამ ახალი ხელისუფლების ცალკეულ პირთა მიმართ, ერთი, მაგრამ ძალიან საინტერესოა, რატომ არის ამ შემართების აღმანი იმის გამპროტესტებელი, მისივე საზოგადოებრივი თვისებით მას იმ აღმანიებისგან (ან მათი ჭირისუფლებისგან), რომლებიც მისმა დადგენილმა „საბრალდებო-დოკუმენტურმა“ ფილმებმა დასერეს, გამოდარეს და წამებითა თუ გაუპატიურებით მოკლეს?)

ალექსანდრე ჭიკაიძის კონკრეტული დანაშაული, როგორც წინა ხელისუფლების დროინდელი პოლიციისა ხალხის მასობრივ დარბევებსა თუ დაპატიმრებებში, მიუხედავად ვიდეოების დიდი მცდელობისა (ლოგიკის მოშველიებით, „მერაბიშვილის დაქვემდებარებაში მყოფი პოლიციელი“) არ გამოიკვეთა, ამდენად, ხალხმა ჭიკაიძე არ შეიძულა; დიდი რაოდენობით ნარკოტიკის ამოღება რომ წაეწყო ერთმანეთს, „თალიბანი“ პიროვნება ჰქონია ჭიკაიძისო (ასე დაწვრილმანებით, მერაბიშვილს რომ „ლიტვა“ ქალაქი ეგონა, არა უშავს), მასხრად იგდებდნენ – არ გაჭრა; ირაკლი ლარიბაშვილის სიმამრის მეგობრის თუ ნათესავის შვილიყო – არ გაჭრა... და აი, წაეწყო მძიმე დანაშაულებები ერთმანეთს და დადგა გადამწყვეტი შეტევის დრო – საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრო უნაროა, აგვისტოში დაჭრამკვეთების რიცხვმა კატასტროფულად იმატა და უარესია მოსალოდნელი, ამიტომ, გადადგეს ალექსანდრე ჭიკაიძე!!! (არადა, წინა წელთან შედარებით ივლისის თვის ჩათვლით 17%-ით იკლო კრიმინალმა)

ისეთი მიზანმიმართული ისტერიკა ატყდა ტელევიზიებში, ოდნავ გაუწონასწორებელი ფსიქიკის აღმანი აპათიაში ჩავარდებოდა... სანამ პრემიერმა საგანგებოდ არ აღნიშნა, ხელიდან უნდა ამ თემების აწვევა, არ გაჩერდნენ.

ლარიბაშვილი ცუდი შს მინისტრი იყო (ივანიშვილის კანდიდატურა იყო); ჭიკაიძე ცუდი შს მინისტრია, (ლარიბაშვილის კანდიდატურა) – საინტერესოა, ვის თვლიან „ნაცებში“ შს მინისტრის თანამდებობის ღირსად როცა ვინა მერაბიშვილი ციხეშია; ციხეშია ბაჩო ახალაია; „დათა ახალაია და კამპანია“ გაქცეულები არიან, სხვა კიდევ ვინ არის (არინ) „სიმშვიდის“ დამამყარებელი?

ჭიკაიძე ფორმალურადაა შს მინისტრი, რეალურად სამინისტროს პრემიერის ნდობით აღჭურვილი პირები, ზედღმაშვილი და ჯანყარაშვილი მართავენ; ბადაშვილი ფორმალურადაა მთავარი პროკურორი, პროკურატურას ისევ ფარცხალაძე მართავს... ამიტომ, გადადგენ დანაშაულები: ჭიკაიძე და ბადაშვილი !!

„ყოველი ასეთი მკვლელობა ჩვენს წიხულზე ასხამს წყალს“, – დაწერა საკუთარ ფეისბუქ-გვერდზე გოგა ხაჩიძემ როგორც კი აბაშიძეზე მომხდარი მკვლელობის შესახებ ინფორმაცია გავრცელდა.

„მოდით მაღე. მეორეც მომხდარა ლილოში. იმენა ყველაფერი ჯიგრაულებს მოიხდის!!! ამ ჯგუფიდან არ გავა იმედა ეს სტატუსები“, – მეორეჯერ გამოხატა სიხარული აღმანის მკვლელობაზე ხაჩიძემ.

ახლა ვილატები ამბობენ, ეს ფაბრიკაციააო და ხაჩიძეს, სინამდვილეში, ასეთი სტატუსი არ გამოუქვეყნებიაო, მაგრამ, მოუგონეს, ვითომ?..

თუმცა რა არის გასაკვირი, ათასობით დანაშაულო აღმანისა და მათი ოჯახების მოკვლა-გაპარტახებას უკრავდნენ ტაშს პარლამენტში... (ოუთუბიხე – გიორგი ცაგარეიშვილის გამოსვლა პარლამენტში 3.38 წუთიდან)

ჭიკაიძე კი არა, შერლოკ ჰოლმსი ვერ განსაზღვრავს სამილიონიან ქვეყანაში რომელი ოჯახის დიასახლისის დასერავს საკუთარი ბიძაშვილი და მის მძინარე პატარას უთოთი დასაწვავად გაიმეტებს...

სათანადო უფლებებით აღჭურვის გარეშე რომელი ჭიკაიძე (შსს უწყება) ან ბადაშვი-

ლის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

სტატისტიკის ხსენება მკაცრად უარყოფითი ემოციის გამოძვვევი გახდა, არადა, სტატისტიკაა სწორედ ის რეალური მაჩვენებელი, მართლა

ბის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

სტატისტიკის ხსენება მკაცრად უარყოფითი ემოციის გამოძვვევი გახდა, არადა, სტატისტიკაა სწორედ ის რეალური მაჩვენებელი, მართლა

ცოდნის გარეშე უნაროდა, აი, რა ფხიზლადაა პატრული, კრიმინალებისგან როგორ გვიცავსო. იგივე შინაარსი იდო ბუტა რობაქიძის მკვლელობის შემთხვევაშიც, ზურა ვაზაგაშვილის და ა.შ და არც არავინ აღმოფთვებულა, სანამ სიმართლე არ გაირკვა... (რა ჩამოთვლის ყველა მოკლულის ვინაობას, მაგრამ რატომაც ყოველად უდანაშაულო კირაკოზიანი მოკლა პატრულმა მხოლოდ იმიტომ, რომ მოტოციკლით მიმავალი მყისიერად არ გადავიდა საგალი გზიდან, თავაშეხებული ცინიზმიც აღარ ჰქვია...)

გურამ დონაძე რა კაცია, სხვა საკითხია, მაგრამ მასზე დაკისრებული საქმის არსში ძირფესვიანად იყო გარკვეული და შესაშური პროფესიონალიზმით წარმოადგენდა რო-

რა აქვთ ბათვლილი „ნასპირაჩიკაზს“

ფაქტია, რომ „ნაც-მომრობის“ (არა მხოლოდ) მთავარი ამოცანა შსს-ს დისკრედიტაცია და ზოგადად, მთავრობის დასუსტება-დაკნინებაა, რაშიც კვლავ და კვლავ მასხმედა ეხმარებათ. მოკლედ რომ ვთქვათ, უპირველესი განსახორციელებელი ჩანაფიქრია ის, რომ აგრესიამ უნდა იკლოს დანაშაულში ეჭვმიტანილი „ნაცების“ მიმართ.

ჭიკაიძის გადადგომის მოთხოვნის პარალელურად ამუშავდა ლეზინფორმაციისა და მთავრო-

ბის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

სტატისტიკის ხსენება მკაცრად უარყოფითი ემოციის გამოძვვევი გახდა, არადა, სტატისტიკაა სწორედ ის რეალური მაჩვენებელი, მართლა

ბის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

ბის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

ბის კონკრეტულ წევრთა წინააღმდეგ ნაცადი პიარ-მანქანა, „ეკა ბესელიას შვილი გარეულია მკვლელობაში და „ოცნება“ ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობა დედა „ოცნების“ აქტივისტი იყო და ხელისუფლება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; მკვლელი ჭიკაიძის ნათესავია და გამოდიება ხელს დააფარებს დამნაშავეს“; „მკვლელობის ადვოკატი მანანა კობახიძე იყო“; ბიძინა ივანიშვილი და ეკა ბესელიამ უნდა იგრძნონ პასუხისმგებლობა ამინსტიით განთავისუფლებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის გამო“ და ა.შ

დავით ქავთარია

დეურ გიორხელიძე: ის, რას დიდა რაა დააღაა, შეიღაა მხოლოდ ახალი დიდი რაის შეღაააა გადააღაა

გვესაუბრება ანალიტიკოსი დეურ გიორხელიძე:

— ბატონო დეურ, ბოლო დროს მსოფლიოში პროცესები საინტერესოდ ვითარდება. როგორ ფიქრობთ, რამ განაპირობა ბრძოლის გამწვავება და ამ ფონზე სადა ჩვენი როლი და ადგილი?

— სიმაღლე გითხრათ, ყველაფერი რაც ხდება, აბსოლუტურად ურთიერთკავშირშია და გლობალური პოლიტიკის თვალსაზრისით ერთიან სტრატეგიას ექვემდებარება. ჩვენ, ასეთი თვალთახედვიდან მიმდინარე მოვლენების შეფასებას მიჩვეული არ ვართ. სინამდვილეში, ურთულესი გეოპოლიტიკური, კონკურენტული ბრძოლა მიდის, რაც არც არასდროს შეწყვეტილა. ახლა სხვა სტადიაა. ბრძოლა იმ დიდა კრიზისმა გააძვავა, რომელიც 2008 წელს, ჯერ ფინანსური, შემდეგ ეკონომიკური კრიზისის სახით დაიწყო. არც აშშ, არც ევროკავშირი ამ კრიზისიდან სრულად გამოსული არაა, აღარაფერს ვამბობ სხვა ქვეყნებზე. ამდენად, ეს კრიზისი მსოფლიო პოლიტიკის მთავარ მოთამაშეებს გარკვეულ ლოგიკას კარნახობს — იგი გამოყენებულ იქნას კონკურენტების შესასუსტებლად, საკუთარი მიზნების, ინტერესების გასაძლიერებლად და დასაცავად. როგორ პროზაულადაც არ უნდა ჟღერდეს, მსოფლიოს მთავარი მოთამაშეები საკუთარი ინტერესების ფარგლებში მოქმედებენ, დანარჩენს — ინფორმაციულ უზრუნველყოფას, ლექსიკას, მოქმედებებს ნაკლები მნიშვნელობა აქვს. ქართველებისთვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს როგორც უკრაინის, ისე ახლო-აღმოსავლეთის კრიზისს, რადგან ეს ჩვენზე უშუალო ზეგავლენის პროცესებია, ძალიან ახლოს მიმდინარე. განსაკუთრებით საყურადღებოა ახლო-აღმოსავლეთში ერაყი-სირიის ერთობლივი კრიზისი, ისლამური ხალიფატის — ისლამური სახელმწიფოს კონტურების გაჩენის პერსპექტივა, რომელიც ცხადია, გარკვეული ინტერესების სფეროს წარმოადგენს. დღეს უკვე აღარაფერს ვამბობ, რომ ისლამურმა სახელმწიფომ — ერთიანმა ხალიფატმა, გრძელვადიან პერსპექტივაში, რუსეთს პრობლემები უნდა შეუქმნას და მისი საპირწონე უნდა გახდეს. ერაყი-სირიის მოვლენებთან ასევე,

უშუალო კავშირშია უკრაინაც. აქაც, დასავლეთის მთავარი მოწინააღმდეგე რუსეთია. უკრაინამ რუსეთს პრობლემები უნდა შეუქმნას. მაგრამ ყველაზე მნიშვნელოვანი ისაა, რომ უკრაინისკენელი რამდენიმეწლიანი კამპანიის შედეგად — ნატოს ავტორიტეტი, მისი მნიშვნელობა, გრძელვადიან პერსპექტივაში არსებობა, დასავლეთში, საკმაოდ სკეპსის იწვევდა, დაიბუჭდა უამრავი კრიტიკული სტატია. ალბათ, საჭირო იყო გარკვეული ტექნოლოგია, დაძაბულობა, რომელიც იმ საფრთხის და მტრის ხატს შექმნიდა, რომლისგანაც დაცვა აუცილებელია. დღეს, შეგვიძლია ზუსტად ვთქვათ — უკრაინის კრიზისმა მისი მთავარი ამოცანა შეასრულა. ეს ამოცანა, ძირითადად, ორია — პირველ რიგში, გაჩნდა ნატოს მოდერნიზაციისა და გაძლიერების დასაბუთების საფუძველი, მეორე — მსოფლიო ეკონომიკაში ინტეგრირებული ევროკავშირი-რუსეთის ინტეგრაცია შეჩერდა, კავშირები, გარკვეული მიზნით, ჩაწყდა, რითაც რუსეთს კიდევ უფრო დიდი პრობლემები შეექმნა. ეს აშკარაა. ორივე მიზანი მიღწეულია. აღმოჩნდა, რომ რუსეთს უფრო ნაკლები მეგობარი ჰყავს. კრიზისულ სიტუაციაში დასავლეთი, ევროპული სახელმწიფოები უფრო ამერიკის მხარეს არიან. თუმცა დღეს, შეგვიძლია, ამ კონფლიქტში, ევროკავშირის უმთავრესი ქვეყნების სერიოზულ შეცდომაზეც ვისაუბროთ. კერძოდ, ყურადღებას გვრამაჩვენებს შეგვიძლება, გერმანიას, გარკვეულ პერიოდში, დამოუკიდებელი თამაშის პოტენციალი ჰქონდა, მაგრამ როცა კრიზისი გამწვავდა მას შეეძლო აშშ-სა და რუსეთს შორის ხიდის როლი შეესრულებინა, მან ეს თამაში უბრალოდ ვერ გაქაჩა, რაც დაქვემდებარებულ პოლიტიკაში გადაიზარდა.

— რა დასკვნები შეიძლება გაკეთდეს ამ გადმოსახედიდან, ვინ იხეირა ან ვინ დაზარალდა ამ პროცესებით?
— ამის განაღვივებას წლები სჭირდება. ერთი, რაც შეგვიძლია ვთქვათ — ამ დაპირისპირების შედეგი, ჯერჯერობით,

გარკვეული არაა. უახლოესი ორი წლის პოლიტიკას თუ გადავხედავთ, როგორც დასავლეთის, ისე რუსეთის, ასევე, ამ კონფლიქტში ჩართული სხვა მთავარი სახელმწიფოებისა, იგივე თურქეთის, ჩინეთის, რომელიც ამ დაპირისპირებაში ირიბად მოქმედებს და ყველაზე სერიოზული ინტერესი გააჩნია, აღმოჩნდება, რომ ჩვენ კვლავ მოუწესრიგებელი საერთაშორისო თამაშების წინაშე დავდებით, ანუ ის, რაც მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, დაღადა, გაკლებული იყო წითელი ხაზები, დღეს, დარღვეულია. გამოვდივარ შემდეგი პრინციპიდან — ის, რაც დიდა ომმა დააღადა, რადიკალურად, შეიძლება მხოლოდ ახალი დიდი ომის შედეგმა გადააღაგოს. მანამდე კი გაგრძელდება დაპირისპირებები, რომლებსაც არაერთი სახელმწიფო შეეწირება. ჩვენ, უკვე შეგვიძლია ავწონოთ, რა დავეკარგეთ უახლოესი 20 წლის განმავლობაში. ამ ტრანსფორმაციის პროცესში საშინლად დავზიანდით. იგივე გზას დააღადა უკრაინა, რომელიც იმ საზღვრებში, რომელიც მას ევროპის

ერთ-ერთ უდიდეს სახელმწიფოდ აქცევედა და განვითარების ძალიან დიდი პერსპექტივა ჰქონდა, წელში ვეღარ გასწორდება. უკრაინა გეოპოლიტიკური დაპირისპირების მსხვერპლი გახდა. ჩვენ, უზარმაზარი დანაკარგი გვაქვს, მაგრამ ამ დაპირისპირებაში, ეს ბოლო არ არის.

— ჩინიდან გამოსასვლელად რა პოლიტიკას აწარმოებს საქართველო?
— საქართველოს პოლიტიკას თუ გადავხედავთ, რომელიც წმინდა პრაგმატული მოსაზრებებით არაა ნაკარნახევი და მასში საღი აზრის პოლიტიკა სა-

ერთოდ არ დევს, ესაა აბოლოგეტური, ცალმხრივი პოლიტიკა, რომელიც იმ უბრალო რეალობას არ ითვალისწინებს, რომ საქართველო, პირველ რიგში, სამხრეთ-კავკასიური სახელმწიფოა. სამხრეთ-კავკასიაში კი მოვლენების განვითარების თავისებური ლოგიკაა და იგი მსოფლიო პოლიტიკის, ახლო-აღმოსავლეთთან და შუა აზიასთან ერთად, ეპიცენტრია. ამიტომ, ცალმხრივი მოქმედებები, რომელიც სტაბილური განვითარების საშუალებას არ იძლევა და დღეს ყველაზე სტრატეგიულ — უსაფრთხოების სფეროში მყარ გარანტიებს არ ქმნის, ყოველთვის საშიშია. მყარ გარანტიებს ცალმხრივად, ვერც რუსეთი მოგვცემს და ვერც დასავლეთი. რუსეთთან ურთიერთობაში საჭიროა 200 წლიანი ისტორია საერთოდ დაივიწყოთ და პრაგმატული მოსაზრებებიდან გამოვიდეთ, იმ პრიორიტეტით, რომელსაც ხელს ვერ ვახლებთ, ესაა სახელმწიფო უსაფრთხოების საკითხები. ჩვენ და რუსეთს, უსაფრთხოების თვალსაზრისით, შეხების წერტილი გვაქვს. საქართველო რუ-

სეთისთვის საფრთხეს არ უნდა წარმოადგენდეს, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ჩვენი ქვეყანა უზარმაზარი რისკების წინაშე დგება, იმ დონეზე, რომ შეიძლება მისი დესუვერენიზაცია მოხდეს. ამაზე, სამწუხაროდ, არ ვფიქრობთ. ჩვენი მარიონეტი პოლიტიკოსები, რომლებიც ცალმხრივად ორიენტირებულნი არიან, მოკლე ჭკუით და საკუთარი კეთილდღეობის ღონით საზღვრავენ ყველაფერს და რეალობას ვერ ხედავენ. უსაფრთხოების გარანტიას ვერ მოგვცემს ვერც ნატო და ვერც დასავლეთი იმიტომ, რომ სამხრეთ-კავკასია ცალმხრივი დომი-

ნირების სივრცე ვერ იქნება, ამას, აუცილებლად, სერიოზული დაპირისპირება მოჰყვება. უკვე აშკარაა, რომ უმთავრესი დაპირისპირება მსოფლიოს მთავარ მოთამაშეებს შორის ირანისა და კასპიის ნავთობზე და ზოგადად, ენერგომატარებლების ევროპაში ტრანსპორტირების გზებისა და ამ რესურსებზე კონტროლის საკითხები იქნება. ეს თემა დღეს უფრო გამაძვრებულია. ახლა საერთოდ ახალი ეტაპია. ამ ინტერესებიდან გამომდინარე, მიდის დაპირისპირების ცენტრების შექმნა, ურთიერთკავშირში მყოფი ცენტრებისა, როგორცაა ერაყი, სირია და უკრაინა, რომლებმაც მთავარი კონკურენტი მოთამაშეები უნდა გააწონასწოროს. აქედან რა გამოვა, დღეს, ძნელი სათქმელია, მაგრამ ეს დაპირისპირება რომ ხანგრძლივი იქნება, ცხადია. ომს ყველა მოერიდება, მაგრამ ჩაურევლობა და საკუთარი ინტერესების — მარიონეტული ჯგუფების დაფინანსებით უზრუნველყოფა კვლავაც გაგრძელდება. ამიტომ უნდა მოველოდეთ შემდეგ — თუ ქვეყანაში სახელმწიფოებრივი აზროვნება არ გაძლიერდა, თუ კონტრ.ელიტა არ ჩამოყალიბდა, რომელმაც შესანიშნავად იცის რა პროცესები მიმდინარეობს, ისე არაფერი გვეშველება. ეს კონტრ.ელიტა მოსურნე უნდა იყოს დასავლეთთან მჭიდრო თანამშრომლობის, მაგრამ არა რუსეთთან კონფრონტაციული და ამ ურთიერთობის ომის გიჟურ სტადიაზე მიყვანის მსურველი, არამედ პირიქით, უსაფრთხოების პრინციპებიდან გამომდინარე, რუსეთთან და სხვა მეზობლებთან საერთო ენა უნდა გამოიხატოს.

— რუსეთის საფრთხის გარდა, რა გამოწვევები ელის კიდევ საქართველოს?

— საქართველოს, უახლოეს პერიოდში და გრძელვადიან პერსპექტივაში არანაკლები პრობლემა თურქეთთან ელის. ეს მძლავრი, ამბიციური სახელმწიფოა, რომელსაც ყველაფერი აქვს იმისათვის, რომ დამოუკიდებელი პოლიტიკა აწარმოოს და სხვებისგან განსხვავებით, ასეც იქცევა. ასეთ ვითარებაში, სერიოზული მოსაზრებების ჩამოყა-

ლიბებისა და კულტივირების პრობლემა დგება. იმიტომ, რომ ცალკეულ ადამიანებსა და ადამიანთა ჯგუფებში ჩამოყალიბებული შეხედულებები საზოგადოების საკმაოდ ფართო ნაწილისთვის მისაღები უნდა გახდეს. ყველაფერი კრიტიკულად უნდა გაიხილოს, რადგან სერიოზული საფრთხის წინაშე ვართ. გეოპოლიტიკური დაპირისპირება არ შეჩერდება. საქართველო უკვე დამარცხებულია. ქვეყანა უსაშველო მდგომარეობაშია – გლარბიბული, ტოტალურ უმუშევრობაში ჩაფლული, უზარმაზარი მიგრაცია, პერსპექტივა უკეთესობისკენ, არ ჩანს. ამიტომ, პოლიტიკაც ჩამოსაყალიბებელია და ხელისუფლებაზე ზეწოლა საჭირო.

რამდენიმე წლის წინ თავს უფლება მივეცი ძალიან რადიკალური რამ მეთქვა: დღეს, ჩვენი არაკეთილმოსურნეების პოლიტიკა მიმართულია იქეთკენ, რომ მსოფლიო საზოგადოების წინაშე საქართველო წარმოდგენილი იქნას, როგორც უუნარი, არშემდგარი, თვითდაშლადი სახელმწიფო. ცხადია, ამ მიზნის რეალიზაციის შემთხვევაში საქართველოს ტერიტორიების მიტაცებას მხოლოდ ერთი

ულში თუ მეტი არა, საქართველოს ნატოში გაწევრიანების არანაირი პერსპექტივა არ აქვს. ყურადღება, რომელსაც ალიანსი საქართველოს მიმართ იჩენს სრულიად გასაკვირი – ეს რუსეთის საწინააღმდეგოდ მიმართული ნაბიჯია და არა საქართველოს როგორც საკუთრივ სახელმწიფოს უსაფრთხოების უზრუნველყოფა. გეოპოლიტიკაში არ არსებობს კეთილი შესტები და „პრეზენტები“, რომელსაც თავიანთი ინტერესები არ მოჰყვება. დღეს ასეა საჭირო იმიტომ, რომ ესაა რუსეთზე მუდმივი ზეწოლის მექანიზმი და მათგან მუდმივი წინააღმდეგობა. და კიდევ, შემიძლია სრულიად განსხვავებული აზრი გამოვთქვა – საქართველო, ომის შედეგების გარეშე, ნატოში ვერ შევა. თუ ომში გაიმარჯვებს ანდა მსოფლიოს მთავარი მოთამაშეები ერთმანეთთან გარკვეულ სტრატეგიაზე შეთანხმდებიან, მხედველობაში მაქვს რუსეთისა და ნატოს ურთიერთობა, მაშინ ეს შეიძლება მოხდეს. კონფორტაციულ რეჟიმში, საქართველო, ვერსად შევა. ან საქართველო ნატოში ისეთი მდგომარეობით შევა, როდესაც სახელმწიფო აღარ ერქმევა, რასაც სერიოზული გართულებები მოჰყვება, ღმერთმა დაგვიფაროს მსგავსი რამისგან. კერძოდ, ამას სერიოზული ტერიტორიული დანაკარგი მოჰყვება. ამიტომ, ქართული პოლიტიკა პრაგმატული უნდა იყოს. ეს არავითარ შემთხვევაში არ ნიშნავს, რომ ჩვენ ორიენტაცია უნდა შევიცვალეთ, ეს გამორიცხებულია.

– **ოქროს ბარათი ზუთმა ქვეყანამ – ავსტრალიამ, ფინეთმა, სერბეთმა, საქართველომ და მაკედონიამ მიიღო. ფინეთი და საქართველო რუსეთის მოსაზღვრე ტერიტორიებია და რას მოსწავლეს ეს ნაბიჯი?**

– ეს ყველაფერი რუსეთთან ურთიერთობასთან უშუალო კავშირშია. ფინეთ-რუსეთის ურთიერთობა ათწლეულებია ჩამოყალიბებულია, რთული პერიოდიც გააჩნია. ფინელები გონიერი, საოცრად განვითარებული, მაღალინტელექტუალური ხალხია, საკუთარი ქვეყნის და ხალხის წინაშე უზარმაზარი პასუხისმგებლობა აქვთ. ამიტომ, ფინელებისგან სისულელეს არ უნდა ველოდოთ. ისინი ეცდებიან პრაგმატულნი იყვნენ. ნაკლებად მჯერა დღევანდელი ქართველი პოლიტიკოსების პრაგმატულობისა იმიტომ, რომ უდიდეს ნაწილს არაფერი დამოუკიდებელი არ გააჩნია. ტელევიზიით ისეთი პროპაგანდა მიდის თითქოს ზვალან წლის ბოლოს ნატოში ან ევროკავშირში გვიდებენ. ამის ნაცვლად, მთავრობას ურჩევნია, საქმეს მოკიდოს ხელი და ამ მოძველებულ პროპაგანდას შეეშვას. ინფორმაციული, სწორი ტექნოლოგიების გამოყენებით, მთავრობას უფრო სერიოზული რამ აქვს გასაკეთებელი – მან „ნაცმოდრობის“ ანტისამთავრობო, ანტისახელისუფლებო პროპაგანდის გადაფარვა ვერ მოახერხა. ევროპაშიც, ქვეყნის გარეთაც და შეგნითაც მიზანმიმართული მავნებლური პროპაგანდა იმარჯვებს, რომელსაც „ნაცმოდრობის“ ლიდერები ეწვევიან. ამიტომ, მთავრობას საფიქრალი აქვს და ეს არაფრისმოძებანი ყოველდღიური მუშტრა გონებისა, თითქოს ნატოში მიგვიღეს და უფრო კარგად ვართ ვიდრე შეიძლება ვიყოთ, არაგონიერულობის შედეგია, რადგან ამ პროპაგანდას საქმე არ მოჰყვება.

თავარ უპილიკი
555 23 28 24

ქვეყანა არ ეცდება. დაძაბუნებულ, დაჩოქილ, უაზრო პოლიტიკის ტყვეობაში მოქცეულ ქართულ სახელმწიფოს დარჩენილ ტერიტორიებს სულ ცოტა სამიოთხი ქვეყანა წაეპოტინება. რეალურად, დაახლოებით, მონახაზები მაქვს, უბრალოდ, დღეს ამაზე აქცენტს არ ვაკეთებ. ამაზე 4-5 წლის წინ ვსაუბრობდი. რევიონი, გაჩენილი ისლამიზაციის გამო სრულიად ახალი საფრთხის შემცველია. ამკარაა, გავა რამდენიმე წელი და პრობლემები გაჩნდება. ისლამური ხალიფატის შექმნა, საქართველოში, უზარმაზარ პრობლემას გააჩენს. რუსეთისათვის გარანტიის მიცემა, რომ ჩვენთვის დამოუკიდებელი იქნება, უშუალოდ საქართველოს საზღვრებზე საშინელი დაძაბულობის გაჩენას ნიშნავს.

– **4-5 ქვეყანა შეეცდება ჩვენს დანაწილებას, ბრძანეთ. ანუ ის გველის, რაც ჩვენთვის მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დაემართა?**

– რა თქმა უნდა. დღეს, ამაზე ჩვენი მეზობელი ქვეყნები დიად არ საუბრობენ, მაგრამ კრიზისულ სიტუაციაში ყველას თავისი ამბიცია ექნება. აუცილებლად იქნება ასეთი ქვეყნები, თუ ვინ მოდით ეს თემა შემდეგი საუბრისთვის გადავლოთ. ახლა, მხოლოდ საფრთხეს ვზომავ და გეტყვით რომ ეს საფრთხე რეალურია.

– **რაც შეეხება სამიტს, მივიღეთ ოქროს ბარათი და პირობა რომ მომავალ წელს ნატოს წევრი გავხდებით. როგორია თქვენი მოსაზრება?**

– ვფიქრობ, ოქროს ბარათობანას თამაშები შეიძლება ვიდაცისთვის სასიამოვნო იყოს, მაგრამ რეალური პოლიტიკის თვალთახედვიდან, უახლოეს ათწლეუ-

უნდა გავეუმწაროთ ცხოვრება ხალხს, რომ იგი იბულებული გახდეს, ძალით დაამხოს გამსახურდიას ხელისუფლება.

... როცა წავა გამსახურდია, მე გამოვალ ინიციატივით, რათა შევარდნამე საქართველოში დაბრუნდეს.

... ჩემი აზრით, საქართველო შევარდნადისთვის მთავარი მიზანი არ არის. იგი სერიოზული მასშტაბის პოლიტიკოსია და საქართველო მისთვის პატარა ქვეყანაა. ასე რომ, ლაპარაკი, თითქოს შევარდნამე მზადაა ჩამოვიდეს, რათა პრეზიდენტად დადგეს, სისულელეა“.

ჭურნალი „ოგონიოკი“, დეკემბერი, 1991 წელი, № 52.

„ირაკლი ჭირაშვილი: პრეზიდენტი უნდა გადადგეს.“

როგორ ანგრივდნენ საქართველოს ქართველები

უახლესი ისტორიის მწარე გაკვეთილები

1991 წლის შემოდგომაზე სსრკ-ის რღვევის პროცესმა მძაფრი პოლიტიკური პროცესები განავითარა. საქართველოს რესპუბლიკაში ამ პროცესებმა ანტიკონსტიტუციური სახელმწიფო გადატრიალების ფორმა მიიღო. ასეთ ვითარებაში მათ, ვისაც ეროვნულ მოღვაწედ მიაჩნდა საკუთარი თავი, უცილობლად ხელი უნდა შეეწყობოთ პოლიტიკური პროცესების კონსტიტუციურ ჩარჩოებში მოქცევისთვის, საკუთარი პიროვნული მაგალითი უნდა მიეცათ სხვებისთვის ამ მიმართულებით. მაგრამ მოხდა პირიქით, ეროვნული დამოუკიდებლობის პარტია და ეროვნულ-დემოკრატიული პარტია თავად იქცნენ ქვეყანაში ანტიკონსტიტუციური პროცესების გამღვივებლებად. მათი გზავნილები ქვეყნის შეგნითა და საზღვარგარეთ ანტიეროვნული, ანტისაზოგადოებრივი და ანტიდემოკრატიული შინაარსით იყო გაჯერებული. თითქმის მეოთხედი საუკუნის შემდეგ კვლავ მათი გახსენება საჭიროა, რადგან ახალმა თაობამ და ახალმა პოლიტიკოსებმა ძველი შეცდომები და დესტრუქციული ქმედებები არ გაიმეორონ, არ გაიმეორონ ის ლექსიკა, რასაც იმჟამად მიმართავდნენ ეროვნულობაზე თავის დამდები პოლიტიკოსები. სამაგალითოდ გამოდგება ირაკლი წერეთლის ორი ინტერვიუც.

კოპრმსკონდენტი: უნდა? მაგრამ, თუ არ გადადგა?

ირაკლი ჭირაშვილი: გადადგება. ვერსად წავა. ჩვენ მას მოსვენებას არ მივცემთ. გადავკეტავთ გზებს, რკინიგზას, გამოვრთავთ შუქს. უკომპრომისო ბრძოლა წავა“.

ასეთივე დესტრუქციული და დეზინფორმაციული იყო ეროვნულობაზე თავის დამდები ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის პრეზიდენტის წევრის **ირაკლი ქადაგიშვილის** საზღვარგარეთული გზავნილებიც. მაგალითი ამგვარი ქმედებისა მოცემულია გაზეთ „საშუალო ფენაში“ (12 თებერვალი, 1993 წელი, № 1) „ედ-ს პრეზიდენტის წევრის ირაკლი ქადაგიშვილის ინფორმაცია, რომელიც შემდგომ ევროპასაც მიაწვდინეს. კერძოდ, ამის მაგალითი გახლავთ „ზიუდ ლოჩე ცაიტუნგში“ გამოქვეყნებული პუბლიკაცია „გამსახურდიამ მოაკვლევინა მინისტრი“, რომელიც ასევე გერმანიის სხვა რამდენიმე საინფორმაციო საშუალებამაც აიტაცა. პუბლიკაციაში ნათქვამია, რომ პრეზიდენტმა გამსახურდიამ ბუნკერში დაახვერტინა თავდაცვის მინისტრის მოადგილე **ნოდარ ბიორბაძე** და დეპუტატი **ჯემალ გოლოთიანი**“. ამ „დახვერტების“ შესახებ გაზეთს თანახლდა ირაკლი ქადაგიშვილის განმარტებანიც“.

გაზეთი „გრუზია-სპექტრი“, 23-29 სექტემბერი, 1991 წელი.

„ამერიკული ჟურნალის „თაიშის“ კორმსკონდენტის შიპიტხვა: დღეს საქართველოს ხელისუფლებამ გამოსცა კანონი მიტინგების შესახებ. რას იტყვით ამის გამო?

ირაკლი ჭირაშვილი: ჩვენ არ დავემორჩილებით ამ კანონს. ჩვენი მიზანია საყოველთაო დაუმორჩილებლობა საქართველოში დესტაბილიზაციის ესკალაციით. ჩვენ იმდენად

ასეთი „ინფორმაციული“ ომები აზარალებს არა ცალკეულ პოლიტიკოსს – მას, ვინც ავრცელებს, ან ვის წინააღმდეგაც იგი ვრცელდება, ეს დეზინფორმაცია და დესტრუქცია მიმართულია ერის სუვერენიტეტისა და საზოგადოების დემოკრატიული განვითარების წინააღმდეგ. წარსული გაკვეთილებიდან დასკვნების გამოტანა წინსვლის საწინდარია.

დავით არაბიძე

რატომ გვიპირებს კბილებით ყალბს გამოდარჯვას ნიკა გვარამია და ვის გამოუყვანს ნიკვას გივი თარგამაძე?!

აღრევ არ იყო იშვიათი, მაგრამ ბოლო დღეების განმავლობაში საინფორმაციო პორტალები და სოციალური ქსელი აქტიურად ახმოვანებს „ნაცმოდრობის“ ლიდერების მუქარებს საზოგადოებისადმი. მაგალითად, ნიკა გვარამიამ, რომელიც ტელეკომპანია „რუსთავი-2“-ს ხელმძღვანელობს, საჯაროდ განაცხადა: ჩემი კბილებით გამოვლადრავთ ყელსო, საქართველოში „ნახელგანთქმულმა“ და უკრაინის ერთ-ერთმა „მხსნელმა“ გივი თარგამაძემ იმის შემდეგ, რაც ქართველ ხალხს დაგვემუქრა – სულს ამოვხდითო, მიზანი დღემდე არ შეუცვლია, კვლავ სასტიკად ემუქრება საზოგადოებას, ხელისუფლებას მიმართავს და სავარაუდოდ ბიძინა ივანიშვილს ემუქრება: „პირობას გაძ-

ღვით, არ ებაქებუქობ და ნამდვილად გამოვიყვანო წირვას, უნიათო და არარაობავ, რუსო ოლიგარქო... და ა.შ.

საქმე ის არის, რომ ქართულ საზოგადოებაში, სამწუხაროდ, სიძულვილის ენა დამკვიდრდა და „ნაციონალისტების“ მგავსად ჩვენთან ვინც კარგად ილანძლებს, მეტ ბილწ სიტყვას ამბობს ოპონენტის თუ მოწინააღმდეგის მიმართ, ვინც ვერ და შეგნებულად არ ფარავს აგრესიას, ის ითვლება ყოჩად და ძლიერ ადამიანად.

ეს რატომ ხდება, ფსიქოლოგების და ფსიქიატრების კვლევის საგანია; თუკი დარჩა 9-წლიანი წმენდისგან საქართველოში ვინმე კვალიფიცირებული სპეციალისტი ამ სფეროში, ის დასვამს დიაგნოზს, მაგრამ, ჩემი ვარაუდით, აგრესია და ბილწ-სიტყვაობა, მუდმივი მზადყოფნა ლანძღვა-გინება-მუქარისთვის, მყარი და ნორმალური ფსიქიკური მდგომარეობის შედეგი არ უნდა იყოს.

საქართველოში ყოველივე ამან ტოტალური ხასიათი მიიღო. ეკლესიასტეში წერია, ზუსტი ციტირება არ მახსოვს, ამიტომ ბრჭყალების ვარაუდები დაწერ: რაკი ერთმანეთს ჭამთ, ნახეთ, თუ ერთმანეთი არ მოსპობთ. ქართველებმა ერთმანეთის მოსპობა გასული საუკუნის 90-იანი წლებიდან დაიწყეთ და იმ საშინელმა ორმა წელმა ამ მდგომარეობამდე მივიყვანა.

ქართული საზოგადოება დღეს, ეს არის „ჩარეციხილი“ ძველი ინტელიგენცია, პატივყარილი, 9 წლის განმავლობაში

უგულუბლეყოფილი, დამცირებული, დათრგუნული ხალხი, ვინაც „ნაციონალური“ ხელისუფლების მიერ დამცირება და შურაჯცხო-ფამილებულმა მაშინ მთელი განვლილი ცხოვრების შეფასება მოკლე დროში შეურაცხყოფის ფონზე მოახდინა, ხელი ჩაიქნია და თავი უსარგებლოდ ჩათვალა. ახალგაზრდები, რომლებმაც 90-იანი წლებიდან მოყოლებული ძალადობა და სისხლი იხი-

ნაკიონალური“ კვლავ ცდილობენ ხელისუფლებაში დაბრუნებას. მისი მხარდამჭერები და ზოგიერთი „ქართულ ოცნებაზე“ გულაჯრებული თუ გულგატეხილი ახლა ამბობს – მოვიდნენ ისევ ნაცები, ამით მაინც აჯობებს, მაშინ მკვლევარები მაინც არ ხდებიან!..

ამას რომ იტყვიო, ვერ „ნაცმოდრობის“ წარმომადგენლების აგრესიულ ტონს დააკვირდით. ეს ხალხი ქვეყნის დღევანდელ ხელისუფლებას რომ გაანადგურებს, როგორც იქნებოდა, როგორც ფიქრობთ, ხალხს, საზოგადოებას, ქვეყანას თავზე ხელს გადაუსვამენ და საღამოობით იავნანას უმღერებენ?! დიახ, საზოგადოებაში კრიზისი არსებობს და ეს უნდა გადავლახოთ ჩვენ...
ახლა მე 2003 წლიდან 2009 წლამდე ნაციონალური რეჟიმის დროს დახოცილ ადამიანთა სიას წარმოვიდგენთ.

2003 წლიდან 2009 წლამდე:

დანიშთ საყვარელიძე - გარდაიცვალა თბილისში, გორგასლის ქუჩაზე ჯავშანტრანსპორტიორთა შეჯახების შედეგად;

მთერ ჟულიაშვილი - გარდაიცვალა თბილისში, გორგასლის ქუჩაზე ჯავშანტრანსპორტიორთა შეჯახების შედეგად;

გიორგი ინასარიძე - თბილისში, შსს-ს წინასწარი დაკავების იზოლატორში ჩამოხრჩვალა იპოვეს.

ოთარ გველიშვილი - მოკლეს გურჯაანის რაიონში, სოფ. კარდენაში სპეცოპერაციის განხორციელებისას;

ანტონ კუპულაძე - მოკლეს თბილისში დაკავებისას;

დემო ბარძაგალი - მოკლეს ზუგდიდის რაიონში სპეცოპერაციის განხორციელებისას;

ჯანჯა ფანცქელიძე - მოკლეს ზუგდიდის რაიონში სპეცოპერაციის განხორციელებისას;

მეგიანი აფრასიძე - მოკლეს მესტიის რაიონის სოფელ

ეცერში სპეცოპერაციის განხორციელებისას;

ომახ აფრასიძე - მოკლეს მესტიის რაიონის სოფელ ეცერში სპეცოპერაციის განხორციელებისას;

სპირა კვიციანი - მოკლეს თბილისში, გლდანი-ნაძალადევის რ-ში, დაკავების შემდეგ პოლიციელების მიერ სახლში მიყვანიდან ნახევარ საათში გარდაიცვალა;

ალექსანდრე გომეზვილი - მოკლეს კახეთში დაკავებისას;

ამირან (ბუბა) რობაქიძე - მოკლა თბილისში პატრულ-ინსპექტორმა წერეთლის გამზირზე;

მურთაჯ ქარაძე - ოფიციალური ვერსიით, მოკლა უშიშროების სამინისტროს თანამშრომელმა;

თემურ სუპუნაია - ოფიციალური ვერსიით, მოკლა უშიშროების სამინისტროს თანამშრომელმა;

სულხან ლომიძე - მოკლეს ხელვაჩაურის რაიონში სპეცოპერაციის დროს.

ჯურაბ გავაზაშვილი - პოლიციამ ჩაცხრილა კორტებთან მანქანაში.

აკაკი კორკოტაშვილი - მოკლეს გურჯაანის რაიონში სპეცოპერაციისას;

ავთო გუმაშვილი - მოკლეს ახმეტის რაიონის სოფელ დუისში სპეცოპერაციისას;

მასტანაზ მარგოშვილი - ოფიციალური ვერსიით, მოკლეს ქვემო ქართლში, სოფ. ვახტანგისთან საზღვრის უკანონოდ გადაკვეთისას;

რეზა ცაღანი - მესტიის რაიონში სპეცრაზმელების მიერ სასტიკად ცემის შემდეგ ლოგინის მიმდებარე ადგილას;

პარლამ ნემსიფერიძე - მოკლეს თბილისში მძევლის გათავისუფლებისას;

ნესტორ მსხვილაძე - მოკლეს აბაშის რაიონის სოფელ მარანში დაკავებისას;

გია ოქუაშვილი - მოკლეს აბაშის რაიონის სოფელ მარანში დაკავებისას;

თემურ ცეკვაძე - მოკლეს აბაშის რაიონის სოფელ მარანში დაკავებისას;

თამაჯ კურკუმიძე - მოკლეს თბილისში, მუხიანის დასახლებაში სპეცოპერაციისას;

ალექსანდრე თაბაგარი - მოკლეს ლანჩხუთის რაიონის სოფ. ჩოჩხათში;

სპირა მელაძე - მოკლეს ლანჩხუთის რაიონის სოფ. ჩოჩხათში;

გიორგი კვიციანი - მოკლეს თბილისში, თამარაშვილის ქუჩაზე;

გიორგი მანჯაშვილი - მოკლეს თბილისში, თამარაშვილის ქუჩაზე;

ლევან ბულუა - მოკლეს თბილისში, გამსახურდიას გამზირზე დაკავებისას;

რეზო სარჯველიძე - მოკლეს თბილისში დაკავებისას;

ვლადიმერ ხოშტარია - მოკლეს თბილისში დაკავებისას;

მურად გორგაძე - მოკლეს თბილისში, მეტრო „სამგორის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე;

რომან სურმანიძე - მოკლეს თბილისში, მეტრო „სამგორის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე;

მარად ართველიძე - მოკლეს თბილისში, მეტრო „სამგორის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე;

სანდრო გირგვლიანი - გარდაიცვალა თბილისში, ოქროყანაში, შსს-ს თანამდებობის პირთა ჯგუფის მიერ მიყენებული მრავლობითი ჭრილობების შედეგად;

გია (გიორგი) თელია - მოკლეს თბილისში სპეცოპერაციისას;

ჯემალ ჩაფიძე - მოკლეს თერჯოლის რაიონის სოფელ ქვედა სიმონეთში, პოლიციის მიერ დაკავებისას;

ჯემალ ბაბუნაძე - მოკლეს ბაღდათის რაიონის სოფ. ვარციხეში სპეცოპერაციისას;

ბუმბაშვილი პიჭირია - მოკლეს ბაღდათის რაიონის სოფ. ვარციხეში სპეცოპერაციისას;

ვალერი ბენდელიანი - მოკლეს ბაღდათის რაიონის სოფ. ვარციხეში სპეცოპერაციისას;

ჯურაბ გავაზაშვილი - მოკლეს თბილისში, მარჯვენა სანაპიროზე, ჩოგბურთის კორტებთან, სპეცოპერაციისას;

ალექსანდრე (საშა) ხუბულაძე - მოკლეს თბილისში, მარჯვენა სანაპიროზე, ჩოგბურთის კორტებთან, სპეცოპერაციისას;

მისხილ (მიშკო) ბერკინიშვილი - მოკლეს საგარეჯოში დაკავებისას;

გელა ცინდელიანი - მოკლეს მესტიის რაიონის სოფ. ჭუბერში სპეცოპერაციისას;

ჰაბა ჰაბანიშვილი - დაჭრეს ბორჯომში 21 ივლისს ჩატარებული სპეცოპერაციისას, რის შედეგადაც გარდაიცვალა;

ხვიჩა კოპია - მოკლეს ზობის რაიონში სპეცოპერაციისას;

ვალერი (ვარლამ) ფხაბაძე - გარდაიცვალა ქუთაისში დაკავებისას მიყენებული ჭრილობის შედეგად, რადგან ხანგრძლივი დროის განმავლობაში პოლიციელებმა არ აღმოუჩინეს სამედიცინო დახმარება.

მიხეილ პირაკოსიანი - მოტოციკლის გაჩერების მოთხოვნის შეუსრულებლობის შემდეგ მოკლა საპატრულო პოლიციის თანამშრომელმა ახალციხის რაიონში;

გიბა ჭარბაძე - თელავში დაეჯანა ავტომანქანა, რომელსაც პატრულ-ინსპექტორი მართავდა;

ალექსანდრე სოსიტაშვილი - გარდაიცვალა თბილისში, სოფელი დიღომში, პოლიციელთა მიერ ცემის შემდეგ;

ოლეგ მისხიძე - მოკლეს ოზურგეთში სპეცოპერაციისას;

ჯუმაბერ ნაბერძანი - ოფიციალური ვერსიით, თავი ჩამოიხრჩო ბათუმის იზოლატორში.

თენგიზ გომი - მოკლეს სენაკის რაიონის სოფ. მენჯში, სპეცოპერაციისას (ოფიციალური ვერსიით, თითქოს თავი აიფეთქა);

როლანდ მახარაძე - მოკლეს ბათუმში, ჭავჭავაძის ქუჩაზე მძევლების გათავისუფლებისას;

გიორგი ბამცემელიძე - თბილისში, მეტრო „რუსთაველთან“ დაკავებისას მოკლა პატრულ-ინსპექტორმა;

როინ შაჰაძე - ოფიციალური ვერსიით, მოკლეს გაქცევის მცდელობისას ქობულეთში, ქაქუთის საავტომობილო გზაზე, სასტიკად ნაწამებია;

ნატა ჰიჭონია - ზუგდიდის რაიონის სოფ. რუხში დაეჯანა ავტომანქანა, რომელსაც ნასვამი პოლიციელი მართავდა;

ალექსანდრე კვიციანი - ოფიციალური ვერსიით, გურჯაანის რაიონის სოფ. ზიარში შელაპარაკების ნიადაგზე მოკლა შს კახეთის სამხარეო მთავარი სამმართველოს მერ განყოფილების ყოფილმა უფროსმა;

ზურაბ მანთაძე - მოკლეს თბილისში, რუსთავის გზატკეცილზე, დაკავების შემდეგ; ოფიციალური ვერსიით, დაიღუპა საპატრულო მანქანის ავარიის შედეგად;

გიან პრილაშვილი - მოკლეს თბილისში, გლდანში (თიანეთის გზატკეცილი) სპეცოპერაციისას;

გიგი მებრემიძე - მოკლეს ზუგდიდში დაკავებისას;

მამუკა ჩარჩხალია - გარდაიცვალა თბილისში, ნუცუბიძის პლატოს I მკრ-ის ასახვევთან თავის არეში მიყენებული ჭრილობით.

2009 წლის შემდეგ დაუმტეთ ციხეებში წამებით გამოშვებული ადამიანების რიცხვი, გაუჩინარებული, უგზოუკვლოდ დაკარგული ადამიანები, მათ შორის, როგორც მთხრეს, სამეგრელოში 360 ადამიანი დაღუპულ უკვალოდ გამქრალი, ვურდუმულები, მიწისქვეშა საწამებლები გაიხსენეთ, 2008 წლის ომში დახოცილები დაუმარხავი რომ ლეპობდნენ და ნაცებმა მთელი ქვეყანა რომ აძღვრეს და აზიემეს, სასაცილო პაროდისტული ხელიხელჩაკიდებული მარაზმი რომ მოაწვევს, ესეც არ დავაიწყებთ და „ნაციონალების“ ეშმაკისეულ ღემავიგვას მერე მოუსმინეთ...

ირანდა კალანდარი
593 56 11 18

ლაშა მახარაძის გავლენის გაუმართლებელი ღებავები!

ლაშა მახარაძე

ერთი მნიშვნელოვანი მკვლევარობა, რომელზეც „ნაციონალებმა“ საშინელი აურზაური ატეხეს და შეაფასეს, როგორც პოლიტიკური მკვლევარობა, რომელიც ერთობ უცნაურად გამოიყურება არის ვაკეში, აბაშიძის ქუჩაზე მომხდარი ლაშა მახარაძის მკვლელობა. „საერთო გაზეთი“ დაინტერესდა ამ საკითხით და დაიწყო ამ თემის შესწავლა. გაწვდით ექსკლუზიურ ინფორმაციას...

როგორც გაირკვა, ჩვენი კონფიდენციალური წყაროს თქმით, (ჩვენ არაფერს ვაბტკიცებთ) სრულიად ჩვეულებრივი შელაპარაკება მომხდარა მახარაძის მკვლელ ოქროპირიძესა, ქუჩური მეტსახელი „ოქრიკას“ და მახარაძის მეგობარ თენგიზ ერისთავს, ქუჩური მეტსახელი „ეროსი“, შორის, რომლის დროსაც ეროსის გაუმარჯვია ანუ ქუჩურად, რომ ვთქვათ, „ოქრიკა“ დარჩენილა „მინუსებში“. (თავად „ოქრიკა“ მისი მეგობრის ლევან თაკვაძის მკვლელობისთვის სასჯელს ერთხელ უკვე იხდიდა, თუმცა ის ვადაზე ადრე, შეწყალებით იქნა გათავისუფლებული). შესაბამისად, როგორც ციხიდან ახალი გამოსული ადამიანი, არც ისე ადეკვატურად იქცეოდა და აზროვნებდა. (ჩვენი ციხეები ბოლო ათ წელზე მეტია, რაც სინანულის ადგილიდან გადაქცეულია დამნაშავე პატიმრებისათვის ჩადენი დანაშაულის სანაცვლოდ ტკივილის მიყენების დაწესებულებებად, შესაბამისად, იქიდან გამოდიან ან ბოლომდე განადგურებული და გათელილი ადამიანები, ან ლამის გიყები, რომლებსაც ქუჩაში „ბესპრიძელს“ ემახიან) ცოტა ხანში ამ შელაპარაკებიდან „ოქრიკა“ ისევ

გამოჩნდა უბანში (როგორც ამბობენ, ცეცხლსასროლი იარაღის მოსატანად იყო წასული) და დაიწყო ერისთავის ძებნა. სხვათა შორის, ერისთავიც, მახარაძეც და ოქროპირიძეც როგორც წესი, ერთად ატარებდნენ მთელ დღეებს, უბნელები იყვნენ და მეგობრებიც. ოქრიკა ეროსის ფეხით კი არ დაეძებდა, არამედ საერთო მეგობარი ბერძენიშვილი, ქუჩური მეტსახელი „ბერძენა“ შეხვედრია გზაში და მისი ავტომანქანით მოძრაობდა. (ბერძენიშვილი ფასანაურში დააკავეს და ახლა ცდილობენ რაიმე ბრალი მოუძებნონ, მან აღიარა, რომ გასროლა მისი მანქანიდან მოხდა, ამბობენ, რომ ვერ დასტურდება მისი თანამონაწილეობა, ამდენად ის საპროცესო შეთანხმებით შეიძლება რომ გამოვიდეს). „ოქრიკას“ მანქანიდან დაუნახავს მახარაძე, დაუძახია და უკითხავს სად არის ერისთავი და კაი მამაპაპური გინებაც მიუყოლებია ერისთავის მისამართით. მახარა-

დაკითხვაზე, ოღონდ იქ რა მოხდა, ამის შესახებ ინფორმაცია ჯერ არ გვაქვს. რაც თავად ფაქტს შეეხება, ანუ მკვლელობას, ძალიან ვეცადეთ პოლიტიკის მაგვარი რაიმეს აღმოჩენას, მაგრამ ასეთი არაფერი მოიძებნა. სრულიად ჩვეულებრივი ქუჩური თავგადასავალია (არ გვინდა სიტყვა გარჩევა ვახსენოთ, იმიტომ, რომ სიტყვა გარჩევას სულ სხვა მნიშვნელობით ხმარობენ მცოდნე ადამიანები). მას შემდეგ, რაც მიშას „რეფორმების“ შედეგად ლამის მთელი საქართველო უმუშევარია, ახალგაზრდები დარჩნენ ქუჩაში და ცხოვრობენ უმუშევარი კაცის ცხოვრებით. შესაბამისად, კრიმინალური ფონის ერთ-ერთი განმსაზღვრელი მიზეზი გახლავთ ის, რომ „ბირჟაზე“ ათჯერ მეტი ხალხი იკრიბება, ვიდრე ეს იყო ოციოდე წლის წინათ. ეს საკითხი უდავოა. რაც შეეხება დამნაშავეს, მას ალბათ, პოლიცია მოუვლის, თუმცა დაუზუსტებელი ინფორმაციით, ის აპირებს საზღვრის გადალახვას, თუ უკვე გადალახა კიდეც.

დაბოლოს, უნდა აღინიშნოს, რომ მზადდება კანონპროექტი ცეცხლსასროლი იარაღის შექმნა, შენახვა, ტარების შესახებ. საინტერესოა, რა მოსაზრებებით ხელმძღვანელობენ ამ კანონის ავტორები...

იარაღს, როცა ის თავისუფალ გაყიდვაშია ბევრი ყოდულობს, გაცილებით მეტი, ვიდრე გამოძენებელია. ეს იარაღი დევს წლობით სახლში და საბედისწერო როლს თამაშობს ხოლმე ოჯახური კონფლიქტების დროს. ასე რომ, რომელ კონცეფციას აირჩევენ ჩვენი კანონმდებლები ჩვენ ეს დეტალურად არ ვიცით, თუმცა ცოტა ხანს თუ იარაღის გაყიდვა შეიზღუდება, ამით ბევრი ალბათ, არც არაფერი დაშავდება. ასე რომ, „ნაციონალებს“ ამ ერთში მინც გაუმართლებთ, რომ მათ ექნებათ იარაღი (ალბათ ყველას ახსოვს პირველი ოქტომბრის შემდეგ როგორ დაურიგეს იარაღი და ტარების უფლება თავიანთ მოლიდერო ელემენტებს, ზონდერებსა და კოორდინატორების ნაწილსაც კი). როგორც ამბობენ, პიესის დასაწყისში თუ კედელზე დამბაჩა ჰკიდია პიესის ბოლოს ეს დამბაჩა უნდა გავარდეს.

ქეთი სომერიძე
592 53 53 03

„ოქრიკა“

მარადიული ეჭვიანობა

(წერილი მეორე)

მანტანბ
სარჩილაკა

ზოგჯერ მგონია, რომ ქართველთა ერთი ნაწილის გონებას ამ გონების შიგნით შეპარული მტერი მართავს და მართავს ისე მარიაფათიანად და შნოიანად, ქართველს ჰგონია, თავისი ჭკუით ცხოვრობს, თავის ნებაზე იღებს გადაწყვეტილებებს, მისთვისა და მისი სახელმწიფოს სასარგებლოდ, იმას კი ვერ ხვდება, რომ მტრის ფარულ მიზნებსა და ამოცანებს ემსახურება და მის წისქვილზე ასხამს წყალს.

ამ მზაკვარმა მტერმა დიდი ხანია დაარწმუნა ქართველთა ერთი ნაწილი, რომ, თუ მეგრულსა და სვანურს გააძევენ და ამოძირკვან ქართული ცნობიერებიდან, მეგრულსა და სვანს ბოლომდე თუ „გააქართველებს“ და მეგრულსა და სვანურს დააიწვევებს, ამით საქართველოს ძლიერებას და ერთიანობას განამტკიცებს.

ზოგიერთებისთვის აი, ასე პრიმიტიულად მოაზროვნე ქართველი ითვლება დღეს დიდ პატრიოტად, ხოლო ის, ვინც ამტკიცებს, რომ საქართველო მრავალფეროვნებათა ერთიანობაა, მრავალ სიმთა საერთო პოლიფონიაა, სეპარატისტად ინათლება!

ხანდახან ვფიქრობ, ამ ფსევდოპატრიოტებმა თუ იმარჯვეს და თავისი გაიტანეს, როგორი მოსაწყენი, ერთფეროვანი და უინტერესო იქნება ის საქართველო, რომელსაც ესენი ააშენებენ – საქართველო მეგრელების, კახელების, იმერლების, სვანების, რაჭველების, ფშავ-ხევსურების და სხვა კუთხის შვილთა გარეშე, ერთ ტონალობაში ამტყვევებული, ერთ თარგზე მოჭრილი.

ასეთი საქართველო აქ დაბადებული იმ არაქართული ეროვნების კაცს აძლევს ხელს, რომელსაც საქართველო თავისთვის აქვს შეგულებული, მაგრამ მის დაპატრონებაში ის ქართველები უშლიან ხელს, რომლებსაც ქართულ ნიადაგში აქვთ ჩაყრილი საუკუნოვანი ფესვები თავისი კახელობით და მეგრელობით, სვანობით, რაჭველობით, გურულობით თუ აჭარლობით.

უფესვო „უზისხირე“ ქართველი სჭირდება საქართვე-

ლოს წაპოტინებულ იმ არაქართველს, რადგან უფესვო ადვილად გადმოხრის თავისკენ.

ასეთი საქართველო დიდხანს ვერ გაძლებს, დიდხანს ვერ იცოცხლებს ისე, როგორც ვერ იცოცხლებს მდინარე წყაროების და შენაკალების გარეშე.

სწორედ ეს უნდა იმ ჭკვიან მტერს, ჩვენს გონებაში რომ შემოპარულა და იქიდან რომ გემართავს და გვატარებს თავის ჭკუაზე.

„აფხაზეთში აფხაზებსა და ქართულ მოსახლეობას შორის საკონტაქტო ენა კირიტიანად მებრული იყო, როგორც უმრავლესობის ენა. თითქმის ყველა აფხაზმა შესანიშნავად იცოდა მებრული ენა, არ იცოდა ქართული, მაგრამ იცოდა მებრული!“

აი, ეს უმნიშვნელოვანესი ფაქტორი ქართულმა სახელმწიფომ ვერაფერში გამოიყენა, რადგან თვით ამ ქართულმა სახელმწიფომ „არ იცოდა“ მეგრული ენა, არ იცოდა და არ ესმოდა მისი მნიშვნელობა, მისი მისია.

ქართული სახელმწიფო ვერ მიხვდა, რომ სწორედ საქართველო და მეგრული ენა იყო ის შემაკავშირებელი ხიდი, რომლითაც უნდა გადმოეყოფო აფხაზს საქართველოსკენ, ანუ თავისი ისტორიული სამშობლოსკენ.

ქართული სახელმწიფო ვერ მიხვდა, რომ სწორედ მეგრული ენა იყო ის გამაერთიანებელი საძირკველი, ის ნერჩი, რომელზეც იდგა აფხაზური და მეგრული სამყარო, ხოლო ამ სამყაროს ცენტრი სამეგრელო გახლდათ, სამეგრელო – თავისთავად ქართული და იმავდროულად – აფხაზურიც, ერთიანად და მე-

ორესთანაც სისხლით, ხორციით, ნათესაობით, მორღობით, ძუძუმტობით დაკავშირებული.

აი, ეს იცოდა იმ მერხეულელმა ლავრენტი ბერიამ და ამიტომაც იყო წინააღმდეგი სამეგრელოში ოდიტგანვე ჭარბად არსებული ეროვნული

ენერგიის ავტონომიის ფარგლებში ჩაკეტვისა!

ამ ენერგიას აუცილებლად უნდა ედინა ქართულ სივრცეში სხვადასხვა მიმართულებით, მაგრამ განსაკუთრებული სიმძლავრით უნდა ედინა აფხაზურ კალაპოტში – ეს ენერგია იყო აფხაზეთში საქართველოს დესპანი, მისი ფორპოსტი და ციხესიმაგრე!

მაგრამ თვით ისეთი გონებააღესილი და შორსმჭვრეტელი კაციც კი, როგორც იყო ბერია, ვერასოდეს წარმოიდგენდა იმას, რაც აფხაზეთში მოხდა მოგვიანებით, მისი სიკვდილიდან სულ რამდენიმე წელიწადში.

ყველაფერი ქართველთომოტულე ხრუშჩოვიდან დაიწყო, რომელმაც სტალინისა და ბერიას ჯავრი ქართველ ხალხ-

ზე და საქართველოზე იყარა.

ხრუშჩოვიდან მოყოლებული, ელცინით დამთავრებული, აფხაზეთში ქართველთა შევიწროება, დამცირება, იგნორირება არ შეწყვეტილა. საბჭოთა საქართველოს კომუნისტური ხელმძღვანელობა კი, იმის ნაცვლად, რომ ქართველებს გამოსარჩლებოდა, მოსკოვის მითითებებსა და დავალებებს პირნათლად ასრულებდა და ზედსაკუთარი ინიციატივით ახალ-ახალ ლონისძიებებს უმატებდა მადანზე მოსული სეპარატისტების გულის მოსაგებად.

– მეგრელები არიან ორგულები, თორემ თქვენ რა კარგები და საყვარლები ყოფილხართ! – ეფუჩუნებოდნენ

კით განხორციელდა ქართული სახელმწიფოს ღირსებას გამოსარჩლებულ სამეგრელოში.

აფხაზეთმა გულიას და ლაკობას გვერდით შევარდნაძეს უნდა დაუდგან ძეგლი – ის არის მათი სუვერენიტეტისა და დამოუკიდებლობის მიზეზთა მიზეზი და მთავარი შემოქმედი.

ბერია, როგორც ვთქვით, ბევრი რამ ზუსტად გათვალა, მაგრამ ვერ გათვალა ერთი რამ, – შევარდნაძის მოვლინება პოლიტიკაში და ამ კაცის თვალთმაქცური ბუნების მასშტაბები.

საქართველო ერთი კაცის, შევარდნაძის კარიერას შეეწირა...“

„– მეგრულ სკოლებს გაგინსნით, მაღალ ხელფასებს დაგინიშნავთ, ისწავლეთ და

თბილისიდან წარგზავნილი პარტიული ბოსები აფხაზებს და მათთან საიდუმლო ძმობით და ფიც-ვერცხლობით შეკრულნი ერთად ურტყამდნენ და გასაქანს არ აძლევდნენ „ორგულ“ მეგრელებს.

ამ ტენდენციამ განსაკუთრებით ფართო მასშტაბები შევარდნაძის პირველკაცობის დროს მიიღო, რომელიც, ბერიასგან განსხვავებით, სახელმწიფოს კი არა, ხალხთა მეგობრობის მუხეუმს აშენებდა საქართველოს ტერიტორიაზე და რომელსაც, როგორც ამბობენ, დიდად არ უყვარდა მეგრელები.

– არ უყვარდა კი არა, მთელი არსებით სძულდაო, – ამტკიცებენ ზოგიერთები და ამის დასტურად იმ სადამსჯელო ოპერაციებს ასახელებენ, რომლებიც წარმოუდგენელი სისასტი-

განათლდითო! – შემოგვაპარეს აფხაზმა ძმებმა.

– არა, ჩვენ მშობლიურ ენაზე გვინდა სწავლაო, – იუარა ტელეკამერის წინ ერთმა მეგრელმა, იუარა არცთუ ისე ხეირიანი ქართულით, რბილი ლ-თი და მეგრული ინტონაციით.

განა ამ მეგრელმა არ იცის, რომ მეგრული ენაც მისი მშობლიური ენაა, მაგრამ მას მაინცდამაინც ქართულ ენაზე სურს განათლება მიღებინოს თავის შვილებს, რადგან მან იცის, რომ ქართული ენა სახელმწიფო ენაა, ქართული სახელმწიფოებრიობის სიმბოლოა და ამ ენაზე უარის თქმა ქართული სახელმწიფოს უარყოფას, ამ სახელმწიფოს სივრციდან გასვლას ნიშნავს.

დაიხ, ამ მეგრელმა გლეხკაცმა ხეირიანად არ იცის ქართული, სამაგიეროდ, მან იცის, რას ნიშნავს საქართვე-

ბაბრქილება. დასაწყისი
იხ. წინა ნომერი

ლო, რაც არ იცის ზოგმა ქართველმა აკადემიკოსმა, მეცნიერმა, მწერალმა, ჟურნალისტმა!!!

ამ მეგრელმა, საუკუნეების წინათ, ნებაყოფლობით, შესწირა მსხვერპლად თავისი უმძვენიერესი, უმდიდრესი მეგრული ენა საერთო ქართული სახელმწიფოს შექმნის იდეას, რომ ამ სახელმწიფოში ქართულთან ერთად მეგრულიც გადაერჩინა, როგორც ქართულის ძირი და ფესვი, მისი განუყოფელი ნაწილი, გადაერჩინა თავისი თავი, თავისი თვითმყოფადობა და განუყოფლობა.

მაგრამ – არაო! – უთხრეს ამ გულუბრყვილო მეგრელს და მეგრულად ნათქვამი სიტყვა ქართულად არ ჩაუთვალეს, ენა დაუწუნეს, საკუთარ სახელში უცხოად აგრძნობინეს თავი, ერთმანეთში მეგრულად საუბარი ლამის სეპარატიზმად მოუნათლეს, დააკომპლექსეს, დათრგუნეს.

ქართველისა და ქართული სახელმწიფოს არსის არასწორმა გაგებამ, საქართველოს ერთიანობის ყალბად გაგებულმა კონცეფციამ შვა გაუცხოებისა და უნდობლობის ატმოსფერო, რომელიც ხან რას მოგვალანდებს და ხან – რას...“

ეს ფრაგმენტები ჩემი ადრინდელი წერილიდანაა, რომელსაც „მარადიული ეჭვიმტანილი“ ჰქვია.

ალბათ, მიხვდით, რომ მარადიულ ეჭვიმტანილში მეგრელი კაცი იგულისხმება, რომელსაც, მიუხედავად იმისა, რომ ქართული სახელმწიფოს გადარჩენას და გაძლიერებას შესწირა ყველაფერი, მაინც ეჭვის თვალით უყურებენ მავანნი და მავანნი, ეჭვზე მეტად საშინელი, შეურაცხცემყოფელი და დამანგრეველი ძალა კი არ არსებობს.

„მეგრელთა საქმიდან“ დაწყებული და აგერ ახლახან, გასული საუკუნის 90-იანი წლების ტრაგიკული მოვლენებით დამთავრებული, როცა „პროვინციული ფაშიზმის“ აღსაკვეთად სამეგრელოს ხუთჯერ გადაუარეს „დემოკრატიამ“ და „ინტელექტუალმა“ ბანდფორმირებებმა, მეგრელ კაცს სულ ვიდაცის ეჭვით მოწკურული თვალი უყურებს და მის საქციელში ორგულობის და დალატის ნიშნების დანახვა და აღმოჩენა თვითმიზნად აქვს დასახული.

რა მნიშვნელობა აქვს, უგუნურობის და სიბრიყვის გამო ხდება ეს თუ სხვა რაღაცის გამო – ვინც ამას აკეთებს, ის ქართველთა ერთიანობის ნომერ პირველი მტერია, კოროვინებზე და ღუგინებზე გაცილებით საშიში მტერი, რომელიც თავისი

უგუნურობით შიგნიდან ცდილობს ციხის გატეხვას.

ქართველმა სახელმწიფომ დღეს არ იცის, რა უყოს მებრულ და სპანური ენებს, ქართული კულტურის, ქართული სახელმწიფოს ამ ორ უმთავრეს კვანძს, ამ ორ ყველა სიძლიერეზე დიდ სიძლიერეს, ამ მარბალიტაბის სალაროს.

საქართველოს არც ერთ ოფიციალურ სახელმწიფო დოკუმენტში არსად არ წერია, არსად არ არის დაფიქსირებული, რომ ამ ქვეყანაში არსებობს მეგრული ენა, სვანური ენა.

ღიას, ოფიციალურად ეს ენები არ არსებობს, სამაგიეროდ, არსებობენ ამ ენებზე მოსაუბრე სვანები და მეგრელები, ძირძველი ქართველები, რომლებსთვისაც ქართულთან ერთად, მეგრულიც და სვანურიც მშობლიური ენაა.

რას ეუბნება დღეს ქართული სახელმწიფო ამ ადამიანებს – რა უნდა უყონ მათთვის მშობლიურ ამ ენებს – დაივიწყონ, უარყონ, აუკრძალონ ერთმანეთს ამ ენებზე საუბარი თუ რა ქნან?

კიდევ ერთხელ ვსვამ კითხვას – რას ეუბნება დღეს ქართული სახელმწიფო ამ ადამიანებს?

რას ეუბნება და არაფერს; აბსოლუტურად არაფერს!

სახელისუფლო დონეზე, სახელმწიფო დონეზე ამ თემაზე საუბარი და მსჯელობა არასოდეს ყოფილა.

ეს ტაბუდადებული თემა, თითქოს თემაზე ტაბუს დადებით და სამარისებური ღუმილით პრობლემის მოხსნა და მიფუჩჩება შეიძლებოდა.

არადა, საუკუნეთა განმარტობაში კოლმეპის საგნად ძველი ამ საკითხის გადაწყვეტა ქართულ სახელმწიფოს კალიან მარტივად შეუძლია – გამოაცხადოს მებრული და სპანური ენები კულტურის კვანძად, მცნიერების, მფარლმის, საზოგადოებისთვის ავტორიტეტული პირების მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია და ამ კულტურული კვანძის მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია და ამ კულტურული კვანძის მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია...

ნური ენები კულტურის კვანძად, მცნიერების, მფარლმის, საზოგადოებისთვის ავტორიტეტული პირების მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია და ამ კულტურული კვანძის მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია...

ტობავარჩილი

ვად იპისროს.

თუ ეს გაკეთდება, მეგრულისა და სვანურისთვის რეგიონალური ენების სტატუსის მინიჭების (რასაც ვითომ ევროპის ქარტიასთან საქართველოს მიერთება გვავალდებულებს, რაც მტკნარი სიცრუეა) თაობაზე დისკუსიას ერთხელ და სამუდამოდ საფუძველი გამოეცლება და, რაც მთავარია, კოროვინებს და მისნაირ არაკითხე კეთილისმყოფელებს ლაყბობის ხასიათი დაეკარგებათ.

ამის გაკეთება კი, როგორც ვთქვი, სულაც არ არის ძნელი, თუ ფსევდოპატრიოტულ მოტივებზე აგებული სტერეოტიპების და კლიშეების დამსხვრევას გავეუდავთ და ქართული სახელმწიფოს

პრემიერ-მინისტრმა ირაკლი ღარიბაშვილმა პირდაპირ განაცხადა: სამეგრელო წინ უნდა წარუდგეს საქართველოს. „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია და ამ კულტურული კვანძის მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია...

სამარბალიტაბის სალაროს კომისია და ამ კულტურული კვანძის მონაწილეობით შეიქმნას „სამარბალიტაბის სალაროს“ კომისია...

კოდორის ხეობა

ლო ვნახე – დიდი საქართველო! – ეს ილია ჭავჭავაძემ თქვა, როდესაც სამეგრელოს მიწაზე დადგა ფეხი. **ჩემო მებრებარო! თქვენ, მებრებარო, იცით საშობლოს ფასი, იცით პრტიანი საქართველოს ფასი, და მონაწილეობის, თაქვისუფლების ფასი, და ამას თქვენ ყოველთვის, ყველა დროში ადასტურებდით!**

სამეგრელო ყოველთვის ამბობდა თავის სიტყვას და განსაკუთრებულ როლს ასრულებდა საქართველოს ისტორიაში. სამეგრელო განთქმულია დირსეული შეილებით, სამშობლოსათვის თავგანწირული გმირებით. სამეგრელოდან გამოსული ყველა გამოჩენილი მოღვაწე ისევ და ისევ ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს იდეით სულდგმულობდა.

ეს უკვე კონცეფციაა, ოღონდ ამ კონცეფციას დაზუსტება, დაკონკრეტება, გაშლა და გაფართოება სჭირდება.

დაბოლოს, როცა მებრული და სპანური ენების კულტურულ კვანძად...

ლუბად გამოცხადებაში და სახელმწიფოს მხრიდან მათ შენახვა-გადარჩენის პასუხისმგებლობაში მსახურობით, ამით, ფაქტობრივად, საქართველოს სახელმწიფო ენის, ქართული ენის, შენახვა-გადარჩენაშიც მსახურობთ.

კიდევ ერთხელ გავიხსენოთ, რა თქვა სულმნათმა აკაკი წერეთელმა მეგრულ ენაზე და ამით დავამთავროთ: „მეგრული დღეს სალაროა ნამდვილი ქართული სიტყვებისა. აღმოსავლეთ საქართველოს დაკარგვია ნამდვილი ქართული სიტყვები. მათ ნაცვლად თათრულ-სომხურ-სპარსული შემოუღია, რომელიც ქართველის ყურს ცუდად ეჩხირება და გულსა სწყვეს...“

მეგრულ ენაში კი შემონახულია...

ხუდან ობოლ მარგალიტებად ის ძველი სიტყვები... ჩვენ ვურჩევთ ჩვენს მწიგნობრებს მეტი ყურადღება მიაქციონ მეგრულს, რომ იქიდან ამოკრეფილი სიტყვებით შეივსონ დღეს მათი შელახული ქართული ლექსიკონი“.

მინაწერი: ამ წერილში არ მიხსენებია არც ერთი ავტორი, რომელთა პუბლიკაციები მეგრულ ენასა და სამეგრელოსთან მიმართებაში განსაკუთრებული უპასუხისმგებლობით, ზერელობით და უპატივცემულობით გამოიჩინეს.

მინდა ვისარგებლო შემთხვევით და ეს ადამიანები გავფრთხილო: თქვენი არაკომპეტენტური მოსაზრებებით, თქვენი უტაქტო განცხადებებით, თქვენი ფსევდოპატრიოტული გამოხტომებით თქვენ ქართულ სახელმწიფოს და ქართველთა ერთიანობას ძირს უთხრით და პროვოკაციებს უწყობთ.

შეიძლება შეგნებულად, მტრული განზრახვით არ აკეთებთ ამას, მაგრამ რა მნიშვნელობა აქვს, ქვეყანას შეგნებულად დაანგრევთ თუ სიბრიყვით დააქცევთ?

გეყოფათ, რაც დაანგრეთ და დააქციეთ, ახლა მაინც მოვეთ გონს და შეჩერდით! **პ.ს.**

უცნობი სააკაშვილი, ანუ დიდი ღალატის ანატომია

გაბრიელა. დასაწყისი
იხ. წინა ნომერი

საბრალდებო დასკვნა მიხეილ სააკაშვილისთვის

სახელდებიან შუამავლები – თემურ ალასანია, ტარიელ ონიანი, ივორ გიორგაძე, რომლებიც ამ „სამხედრო-კომერციული“ ოპერაციის ფინანსურ უზრუნველყოფას აგვარებდნენ.

ქართულმა ჯარმა კოდორის ხეობის დამცველ ქართველებს, ადგილობრივ მოსახლეობას ნამდვილი რისხვა დაატეხა თავს – ეს იყო სრულყოფილი საბრძოლო ოპერაცია საკუთარი მოსახლეობის წინააღმდეგ ვერტმფრენების, მძიმე ტექნიკის, არტილერიის გამოყენებით.

კოდორელები იხსენებენ, ქართული ავიაცია როგორ უმოწყალოდ ბომბავდა კოდორის ხეობის სოფლებს და იმ ადგილებს, სადაც ბატალიონ „მონადირის“ მებრძოლები შეიძლება ყოფილიყვნენ გამაგრებულნი.

„წარმატებული“ ოპერაციის შედეგად ბატალიონი „მონადირე“ მთლიანად განაირადეს, მებრძოლთა ერთი ნაწილი დააპატიმრეს, მოსახლეობიდან მთლიანად ამოიღეს იარაღი.

საქართველოს ხელისუფლება ირწმუნებოდა, რომ ქართული ჯარი, რომლის სიძლიერის და ძლევამოსილების დემონსტრირება კოდორელთა „დაჩმორების“ ხარჯზე საჯაროდ მოახდინეს, სულ მალე შევიდოდა აფხაზეთში და მას დედასამშობლოს შემოუერთებდა, თუმცა ამ დანაქანის შესრულებაზე არავის უფიქრია –

აფხაზეთს დაუბრუნეს, ხოლო მშობლიური ხელისუფლებისგან განიარაღებული კოდორის მოსახლეობა, რომელიც, როგორც ვთქვით, 14 წლის განმავლობაში ინარჩუნებდა სტატუს-კვოს ამ რეგიონში, ლტოლვილებად იქცა.

პაციონირების ისტორიას გვიჩვენებს ღალატი ახსოვს, მაგრამ იმ ტიპის ღალატი, რომელსაც სააკაშვილი და მისი გუნდი ჩაიბრუნა, კალხი იშვიათია.

ეს იყო რგოლებით ერთმანეთს მიწყობილი ღალატის, უფრო ზუსტად, ღალატების, უწყვეტი ჯაჭვი, შენიღბული მაღალკვალიფიციურ ღონეზე, კონსპირაციის წესების უმკაცრესი დაცვით, პიარტექნოლოგიების მაღალ პროფესიონალურ ღონეზე გა-

სე, მაგალითად, კოდორის ოპერაცია გაფორმდა, როგორც ადგილობრივი ბანდიტებისგან (!) ხეობის გაწმენდის ოპერაცია, თუმცა როგორც მოგვიანებით გაირკვა, ამ ოპერაციას სულ სხვა მიზანი ჰქონდა.

საკაშვილის და მისი თანამოაზრეების ქმედებების მიღმა მუდმივად ტრიალებს შავი ფული, ფული, რომელიც არ ჩანს, მაგრამ, სინამდვილეში, ის ამოდრავს სააკაშვილის და მისი გუნდის ყველა ნაბიჯს, ყველა სერიოზულ გადაწყვეტილებას.

„ნაცმოდრობა“ და მისი ლიდერი ხელისუფლების წარმომადგენლებს კი არ ჰგვანან, არამედ ჰგვანან ხელისუფლების სათავეში მოქცეულ მაფიოზებს, რომლებსაც საკუთარი ქვეყნის გაყიდვა ბიზნესის წყაროდ უქცევიათ.

ე. წ. „სამხრეთ ოსეთისთვის“ ლეგიტიმაციის მინიჭებას, იქ არჩევნების ჩატარებას და „სამხრეთ ოსეთის“ პრეზიდენტის არჩევას, კოდორის ხეობისთვის ზემო აფხაზეთის დარქმევას, მისი დამცველებისგან ხეობის გაწმენდას, ადგილობრივი მოსახლეობის განიარაღებას და სხვა ქმედებებს, სადაც ერთად უნდა მოეყარა თავი და ის ფინალი და ის დასასრული უნდა მისცემოდა, რისთვისაც ეს ყველაფერი გაკეთდა.

ფინალის დღეც დადგა – 2008 წლის 7 აგვისტო, როცა მთავარსარდალმა (!) მიხეილ სააკაშვილმა კონსტიტუციური წერიგის აღდგენის

საბაბით ცხინვალის მიმართულებით საბრძოლო მოქმედებების დაწყება ბრძანა, რითაც, ფაქტობრივად, დაიწყო რუსეთ-საქართველოს ხანმოკლე, მაგრამ საქართველოსთვის უაღრესად ტრაგიკული შედეგების მომტანი ომი.

– **ვინ დაიწყო ეს ომი?** – ეს კითხვა დღემდე პასუხგაუცემელი რჩება, თუმცა არსებობს ლოკუმენტური კადრები, რომლითაც ერთმნიშვნელოვნად, ცალსახად ნათელია – ომი მიხეილ სააკაშვილმა დაიწყო!

არა საქართველომ, არა ქართველმა ხალხმა, არამედ ომი დაიწყო მიხეილ სააკაშვილმა,

ნიშანდობლივია ერთი გარემოება – სააკაშვილი რომ საბრძოლო მოქმედებებს დაიწყო, ეს რატომღაც ერთი თვით ადრე გახდა ცნობილი ოსური მხარისთვის და მათ დაუყოვნებლივ დაიწვეს მშვიდობიანი მოსახლეობის ევაკუაცია ქლაქიდან, თუმცა ქართული სოფლების მოსახლეობა მოსალოდნელი ომის შესახებ საქართველოს ხელისუფლებიდან არავის გაუფრთხილებია.

ქართული სოფლების მაცხოვრებლები ცეცხლის რკალში, ორმაგი დარტყმის ქვეშ აღმოჩნდნენ, ხოლო მოგვიანებით, უკან დახეულმა ქართულმა ჯარმა ისინი მტერს შეატოვა ხელში.

რისი დამატებითი დოკუმენტური მასალაც არსებობს.

რა მნიშვნელობა აქვს, რა საბაბით დაიწვეს და რას დარქმევს ომს – კონსტიტუციური წესრიგის აღდგენას თუ სხვა რამეს – მთავარი ის არის, ვინ გასცემს პირველ ბრძანებას საბრძოლო მოქმედებების დაწყების შესახებ.

ასეთი ბრძანება პირველმა სწორედ მიხეილ სააკაშვილმა გასცა 2008 წლის 7 აგვისტოს და ეს ბრძანება საინფორმაციო საშუალებებით გააუღერა სახალხოდ და საჯაროდ, რასაც მასობრივი საარტილერიო შეტევა მოჰყვა ცხინვალის მიმართულებით.

რა თქმა უნდა, ამის დამადასტურებელი დოკუმენტური ვიდეომასალაც არსებობს.

7 აგვისტოს, საბრძოლო მოქმედებების დასაწყისში, მთავარსარდალი სააკაშვილი დაბეჯითებით ირწმუნებოდა, რომ „სამხრეთ ოსეთის“ ტერიტორიაზე კონსტიტუციურ წესრიგს ელვის უსწრაფესად აღადგენდა და საქართველოს ისტორიულ ნაწილს სამშობლოს წიაღში დააბრუნებდა.

სარწმუნო წყაროების ცნობით, გორში წინასწარ ჩაზიდეს ქართული დროშები, ტრანსპარანტები, დიდი რაოდენობით სურსათ-სანოვაგე – საქართველოს ხელისუფლება უახლოეს ხანებში ცხინვალში საქართველოს გამარჯვებისადმი მიძღვნილ სამხედრო აღლუმს და ხალხმრავალ სადღესასწაულო მიტინგს

2008 წლის აგვისტოს ომში ქართულმა სამხედრო ძალებმა ყოველგვარი წინააღმდეგობის გარეშე დათმეს პოზიციები და კოდორის ხეობა, სააკაშვილის მიერ ზემო აფხაზეთად გადასათლული, მის „კანონიერ“ პატრონს,

მოყენებით და, რაც მთავარია, პოლიტიკური ჟღერადობის, ასევე მაღალმხატვრულ დონეზე დადგმული სპექტაკლების თანხლებით, სადაც მთავარია არა ის, რაც სცენაზე თამაშდება, არამედ ის, რაც კულისებში ხდება.

გეგმავდა და წინასწარ იჭერდა თადარიგს.

თავდაპირველად საქმე მართლაც კარგად მიდიოდა – საჯარისო ნაწილები ცხინვალში დაუბრკოლებლად შევიდნენ – არც რუსული სამშვიდობო ძალები ჩანდა სადმე, არც ოსური შეიარაღებული ფორმირებები.

სწორედ ამან დაბადა შემდგომში ეჭვი, რომ საქართველოს ხელისუფლებას და რუსულ სამშვიდობო ძალებს შორის არსებობდა რაღაც საიდუმლო ფინანსური გარიგება – საუბარი იყო 25 მილიონ დოლარზე, რომლის საფასურადაც რუსი სამშვიდობოები ქართულ ჯარს კორიდორს შეუქმნიდნენ და ცხინვალში წინააღმდეგობის გარეშე შეუშვებდნენ.

იქნებ სწორედ ამ გარიგებას ეფუძნებოდა საქართველოს ხელისუფლების და კერძოდ, სააკაშვილის ოპტიმიზმი და ზედმეტი თავდაჯერებულობა?

საგულისხმოა ის ფაქტიც, რომ ოსები ომის დაწყებამდე რამდენიმე კვირით ადრე ხმამაღლა გამოთქვამდნენ აღშფოთებას, რომ მათ რუსებმა უღალატეს და მიატოვეს.

რამდენადაც ცნობილია, რუს საფშვილდოვანთა მსგავსი გარიგების გეგმა ქართველ მაღალჩინოსანთა ერთ ჯგუფს 2006 წელსაც აქონდა, მაგრამ მის განხორციელებასთან დაკავშირებული და ავანტიურისტული იყო, თუმცა, როგორც ჩანს, ორი წლის შემდეგ ეს გეგმა მაინც იქნა სისრულეში მოყვანილი, რაც საქართველოს კალიან კვირი დაუჯდა.

ქართული მხარის დროებით წარმატებას სულ მალე დაესვა წერტილი, როცა ბრძოლაში 58-ე არმია ჩაერთო, რის შემდეგაც ქართული ჯარის ხელმძღვანელობაში ისტერიული პანიკა დაიწყო.

ჯარის ხელმძღვანელობამ მიატოვა ჯარი და გამოიქცა. სარდლობის, ყოველგვარი კომუნიკაციის გარეშე დარჩენილ ქართულ ჯარს ამ ომში, ფაქტობრივად, არ უოშია.

იყო გვირუკი წინააღმდეგობაში, გვირუკი თავსანფირვის მაგალითები ქართველ მებრძოლთა ცალკეუ-

ლი დაჯგუფებების მიერ, მაგრამ ქართულ ჯარს, როგორც ორგანიზებულ სამხედრო ძალას, მისი ხელმძღვანელობის აბსოლუტურად დეფარტირული და კაპიტულანტური ქმედებების გამო ავვისტოს ომში არ უოშია.

უფრო მეტიც, ქართველი მაღალჩინოსნები, იმ დროს, როცა რუსული ავიაცია საქართველოს სამხედრო ობიექტებს ბომბავდა, შესანიშნავ, ხაზგასმულად მეგობრულ ურთიერთობაში იყვნენ რუს სამხედროებთან.

დაესვით კითხვა: რისთვის იწყებენ ომს?

ომს იწყებენ იმისთვის, რომ მოწინააღმდეგე მხარეზე გაიმარჯვონ.

გამარჯვებაა ომის მთავარი მიზანი და ამოცანა.

ომი, რომელიც სააკაშვილმა დაიწყო, წინასწარ იყო განწირული გარდაუვალი დამარცხებისთვის.

მას აფრთხილებდნენ, უსაბუთებდნენ, უმტკიცებდნენ, რომ არავითარ შემთხვევაში არ წამოგებოდა პროვოკაციულ გამოწვევებს და არ გადაეღვა რადიკალური ნაბიჯები, რადგან ეს შეიძლებოდა კატასტროფული შედეგებით დამთავრებულიყო საქართველოსთვის.

მან არავის რჩევას არ უს-

მინა, მათ შორის არც სტრატეგიული პარტნიორების და 2008 წლის 7 აგვისტოს საბრძოლო მოქმედებების დაწყების ბრძანება გასცა.

მიხეილ სააკაშვილმა გამარჯვებისთვის კი არა, როგორც ვთქვით, დამარცხებისთვის განწირული ომი წამოიწყო, უფრო ზუსტად, თუ ამ ომის დროს მომხდარ ფაქ-

ტებს და პროცესების განვითარებას გაგანალიზებთ, ადვილად მივალთ დასკვნამდე, რომ ეს იყო დამარცხებისთვის დაგეგმილი ომი.

ხშირად გაიგონებთ ასეთ ფრაზას: საქართველო პროვოკაციაზე წამოვიდა, საქართველო რუსების მიერ დაგებული ხაფანგში გაება.

ვინმეს სჯერა დედამიწის ზურგზე, რომ სააკაშვილი იმდენად გულუბრყვილო, იმდენად მიმნდობი და მიაბიტი პოლიტიკოსია, რომ რუსულ კაკანათში დაუფიქრებლად გაჰყო თავი და იმაზე არ დაფიქრა, რომ რუსებს შეეძლოთ სიტყვა გაეტეხათ, თუ რაღაც გარიგება მართლაც არსებობდა, ხოლო თუ გარიგება არ არსებობდა, მაშინ საერთოდ აუხსნელია, რისი იმედით, ვისი იმედით აპირებდა ის ე. წ. კონსტიტუციური წესრიგის აღდგენას იმ ტერიტორიაზე, რომელსაც კონსტიტუციისა და სამართლებრივი ნორმების უხეში დარღვევით, თვითონვე მიანიჭა ლეგიტიმურობის სტატუსი და სამხრეთ ოსეთი უწოდა.

ვთქვათ და რუსებმა სააკაშვილი „გადაადგეს“ – ფული აიღეს, მაგრამ პირობა არ შეასრულეს.

ამით საქართველო დაზარალდა, თორემ სააკაშვილი და მისი გუნდი არ დაზარალებულა – პირიქით, იმ 4,5 მილიარდ დოლარს, რომე-

ლიც მათ მიერ წარმოებული „წარმატებული“ „ომის“ შედეგად ლტოლვილებად ქცეული სამაჩაბლოს მოსახლეობის დასახმარებლად გამოიყო, სააკაშვილი და ფულის კეთებაში ფხიანი და მარიფათიანი მისი გუნდი, ეჭვგარეშეა, დიდ ნაჭერს ჩამოათლიდა.

ჯერჯერობით გადაუმოწმებელი ინფორმაციით, ის ათობით ჰექტარი მიწის ფართობი წეროვანში, სადაც ე. წ. გეტოები აშენდა დევნილი მოსახლეობისთვის, აგვისტოს ომამდე რამდენიმე თვით ადრე „ნაციონალებთან“ დაახლოებულმა ერთმა ბიზნესმენმა იყიდა და აგვისტოს ომის შემდეგ ორჯერ თუ სამჯერ უფრო ძვირად მიყიდა სახელმწიფოს. როგორც ჩანს, ამ ბიზნესმენმაც წინასწარ იცოდა თავისი მეგობარი „ნაციონალებისგან“, რომ მალე ომი დაიწყებოდა და ისიც იცოდა, როგორ და რა შედეგებით უნდა დამთავრებულიყო იგი.

არც ის არის ყურადღების გარეშე დასატოვებელი ფაქ-

ტი, რომ სააკაშვილს ცხინვალში კონსტიტუციური წესრიგის აღდგენა მაინცდამაინც მაშინ მოესურვა, როდესაც მთელი მსოფლიოს ყურადღება ჩინეთისკენ იყო მიმართული, სადაც ოლიმპიადა ტარდებოდა, რომელსაც მსოფლიოს ყველა წამყვანი სახელმწიფოების ლიდერები სტუმრობდნენ და, ცხადია, საქართველოსთვის და მისი რეგიონალური პრობლემებისთვის ნაკლებად ეცალათ.

რალა სწორედ ოლიმპიადის მსვლელობისას გაუვარდა „შემთხვევით“ სააკაშვილს ფიშტო და არა ოლიმპიადის დაწყებამდე ან ოლიმპიადის დასრულების შემდეგ?

ოცდაორი წელია საქართველო ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენისკენ ისწრაფვის.

2008 წლის ავვისტოს ომის შემდეგ დეფარტირული მთლიანობა საქარ-

თველოს ნაცვლად თავისი ადმინისტრაციული საზღვრების ფარგლებში აფხაზეთისა და „სამხრეთ ოსეთის“ აღიარების და ის ტერიტორიები დაიბრუნეს, რომელსაც მანამდე საქართველო აკონტროლებდა, რაც მნიშვნელოვანი შიდაპოლიტიკური ფაქტორი იყო ამ სეპარატისტული რეჟიმების დამოუკიდებელ სუბიექტებად ცნობისას.

2008 წლის აგვისტოს ომით საქართველოდან აფხაზეთისა და ე. წ. სამხრეთ ოსეთის გამოყოფის დროში გაწეული პროცესი დამთავრდა, რის შემდეგაც მათი დამოუკიდებელ და სუვერენულ სუბიექტებად ცნობის იურიდიული და სამართლებრივი მოტივი რეალობად იქცა.

მიხეილ სააკაშვილმა ე. წ. სამხრეთ ოსეთის ტერიტორიაზე საპრეზიდენტო არჩევნების ჩატარებით, კოდორის ხეობისთვის სახელის გადარქმევით და მისთვის ზემო აფხაზეთის სახელწოდების

დაკანონებით იურიდიული და სამართლებრივი წინაპირობები შექმნა ამ სეპარატისტული რეჟიმებისთვის ლეგიტიმურობის მისანიჭებლად, ხოლო 2008 წლის აგვისტოს პროვოკაციული და ავანტიურისტული ომის წამოწყებით, რომელიც, როგორც არაერთხელ ვთქვით, წინასწარ იყო განწირული დამარცხებისთვის, ფაქტობრივად, დაასრულა ამ სეპარატისტული რეჟიმების დე ფურედ გაფორმების პროცესი.

მიხეილ სააკაშვილი – XXI საუკუნის პირველი ათწლეულის ერთ-ერთი ყველაზე დიდი ავანტიურისტი, საერთაშორისო მასშტაბის პოლიტიკური მულერი და თაღლითი, მის მიერ ჩადენილი ქმედებებით თუ ვიშვავლებით, სამშობლოს მოღალატეა.

მიხეილ სააკაშვილი სწორედ ამ მუხლით, საფოკუსოს დაღატაკის მუხლით უნდა განსაზღვრულიყოს!

ვესურებით ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორს, პროფესორ ლენიზა სუმბაძეს

– უკრაინა დარჩა მარტო და მას ვერაფერ ეხმარება, დაკარგეს ტერიტორიები და მსოფლიო მხოლოდ შეშფოთებას გამოხატავს. ფაქტობრივად ნადგურდება ერთი უდიდესი სახელმწიფო და ეს დემოკრატიულ მსოფლიოს არ აწუხებს. საკითხი სულ სხვა ჭრილში გადაჰყავთ. რა არის ამის მიზეზი და რაში ხელდავთ გამოსავალს?

– თქვენს მიერ დასმული შეკითხვები ეხება უკრაინასა და საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკურ პროცესებს, რომლებიც ფუნდამენტური მნიშვნელობისაა არა მხოლოდ უკრაინისა და საქართველოს მთავლისთვის, არამედ მთელი მსოფლიოს პოლიტიკური პერსპექტივისთვის, შევეცდები მოუძებნო გულწრფელი პასუხები თქვენს მიერ დასმულ ძალზედ მტკივნეულსა და ცხელ ხაზზე გამავალ კითხვებზე. მაგრამ წინასწარვე მინდა შევნიშნო ისიც, რომ საქართველოს დღევანდელ სახელმწიფოებრივ რეალობაში არავითარი ღირებულება არა აქვს არც ქართველი ხალხის აზრსა და ეროვნული ინტერესების დაცვას. მითუმეტეს არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს ამა თუ იმ ცალკეული პიროვნების მიერ გამოთქმულ პოზიციებს, რადგან ჩვენ არა გვაქვს სახელმწიფო, რომელსაც ევალება და რომელსაც უფლება აქვს, გამოხატოს ქართველი ხალხის ეროვნული შეგნებიდან გამომდინარე საკაცობრიო ინტერესები. **მსოფლიოს ახალი ფენიზი, რომელიც საქართველო ჩათრეულ იქნა სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის მიზნით, თავისი იდეოლოგიით და საბაზისო იყო მიმართული ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის წინააღმდეგ,** რადგან ეს იდეოლოგია დასაბამივე ეროვნული მეობის, ეროვნული ინდივიდუალობებისა და ამ ინდივიდუალობათა თვითმყოფადობის განმამტკიცებელი ბერკეტების მოშლისკენ იყო და არის მიმართული. აქედან გამომდინარე, მსოფლიოს ახალი წესრიგის შესწავლას, რომლებიც საკუთარი მიზნის მისაღწევად ხალხების მოთხოვნებზე მუშაობენ და არა ეროვნული ღირსების პატივის-

ცემაზე, არავითარი ინტერესი ხალხების პოზიციების მიმართ არც გააჩნიათ და არც შეიძლება ჰქონდეთ, რადგან **ჰერმეტი მსოფლიოს ახალი ფენიზის იდეოლოგია გაშიფრულ იქნა ზოგადად, რომორც პაციმორქული იდეოლოგია,** როგორც ამბოხი კაცობრიობის წინააღმდეგ, ხოლო მეორე, ასეც რომ არ იყოს, **არ შეიძ-**

ძალად პირდაპირი გზა ამ ქვეყნების სამკვიდრო ტერიტორიების მიტაცებისა უცხოელ მოქალაქეთა მიერ, მათთვის კანონიერი უფლებების მინიჭებით და ქვეყნის ისტორიულ მემკვიდრეობა პრიორიტეტების გაუქმებით. ეს არის ისტორიულად დამკვიდრებული ხალხების დაყენების იდეოლოგია, გამართლებული კერძო საკუთრების ფლობის ადამიანური უფლებით. სწორედ ამ სამოქალაქო საზოგადოების მოდელით იწყება მსოფლიოს გამოთავანება და საქართველოს, როგორც ქვეყნისა და ეროვნული სახელმწიფოს ნგრევა. საქართველოში ამ „ბედნიერების“ ფუძემდებელი ბ-ნი ელუარდ შევარდნაძე გახლავთ. თქვენი შეკითხვით უკრაინაში მიმდინარე

ველაზე დიდი დახმარება უკრაინელი ხალხისა იქნება დახმარება მისი შეგნების განათებაში, რომ **უკრაინის უმადურება იწყება მისი დაპირისპირებით რუსეთთან, უკრაინელი ხალხის დამცველ უმთავრეს ძალასთან.** უკრაინის ბედი უკრაინელმა ხალხმა უნდა გადაწყვიტოს და არა სხვა ხალხების წარმომადგენლებმა და უცხო ძალებმა!

უკრაინაში მიმდინარე პოლიტიკური პროცესები, ეს არის ხელოვნური გამოწვევა სამოქალაქო ომისა უკრაინაში, ეს არის ილუსტრაცია მძათე შორის განხეთქილების თესვისა, ისევე, როგორც ეს აფხაზეთში მოხდა... მსოფლიოს ახალი წესრიგის შესწავლას უკრაინაში, სრულიად ფარდახდობად აჩვენებს საკუთარი სახე, უკრაინის, როგორც ქვეყნისა და სახელმწიფოს ნგრევას, უკრაინელი ხალხის უფლებების დაცვა

ზარების დარისხება. საჭიროა გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის მიერ საგანგებო მდგომარეობის გამოცხადება და კაცობრიობის მთელი ინტელექტუალური და მორალური ენერჯის მიმართვა პლანეტის გადარჩენაზე.

საჭიროდ მიმაჩნია კიდევ ერთხელ გავიმეორო, რომ არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს ჩვენს პოლიტიკურსა თუ მორალურ პოზიციებს, იქნება ეს უკრაინის მიმართ, თუ ამერიკის შეერთებული შტატების მიმართ. არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს საქართველოს დღევანდელ სახელმწიფოებრივ რეალობაში, ანუ სახელმწიფო პროცესების წარმართვაში. ჩემი თვალსაზრისით, **ჩვენ უცხო კალმების მიერ დასაპყრობად სახელმწიფო მანქანის მისაღებად, რომლის მიმართულებასაც მანქანის მისაღებად და არა მანქანის მფარველები. მან-**

მსოფლიოს ახალი წესრიგი – დიდი შეთქმულება კაცობრიობის წინააღმდეგ?

ლება პატივისცემა გემოდნო იმ ხალხის მიმართ, ვინც საკუთარი ღირსების უარყოფის ხარჯზე გამოიღობა და თავისი მეობის ფაშისა და გამოთავანების უფლებას გააძევა, ფაქტობრივად, საკუთარი პატივის აყრის უფლებას. კაცობრიობა კი მსოფლიოს ახალი წესრიგისთვის გამიზნული იდეოლოგიის გაზიარებით, ანუ ეროვნებათაგან შემდგარი მსოფლიოს იდეალის მიღებით, დათანხმდა მსოფლიო ხალხების ეროვნული ღირსებისა და პატივის აყრაზე, რითაც ერთგვარად ყველაფრის კადრების უფლება მიანიჭა მსოფლიო პოლიტიკის წარმართველ ძალებს.

– „**კაცობრიობა წარმოუდგენელია ერების გარეშე**“ – **აცხადებდა ვერობაში მოღვაწე დიდი ქართველი მწერალი გრიგოლ რობაქიძე.** როგორც ჩანს, მეორე მსოფლიო ომის შემდგომ ვერობაში, გრიგოლ რობაქიძეს დასჭირდა მსოფლიოს გასაგონად დაეცვა ერის მომავალი. სამოქალაქო საზოგადოების პრიორიტეტულ

პროცესებთან დაკავშირებით თქვენ გამოხატეთ სიბრალული და თანადგომა უკრაინელი ხალხის მიმართ, რომელმაც „დაკარგა ტერიტორიებიც და ხალხიც“ და ფაქტობრივად, როგორც სახელმწიფო, უკრაინა დაინგრა. თქვენ გაინტერესებთ ახსნა და ფორმულირება ამ უბედურების მიზეზისა და საფუძვლის და ამავე დროს გამოსავლის პოვნის. ბუნებრივია ეს ყველაფერი. ოღონდ ერთი ქართული თქმა ამოტივტივდა ჩემს გონებაში თქვენი ჭირისუფლობის გამო: „**მიწის ბელტი ჩიოდაო, წვიმა მოვარ და ქვა დასველდებაო**“. ჩვენ, ხუთმილიონიანმა ქართველმა ხალხმა მსოფლიოს ახალი წესრიგის პოლიტიკით ორ მილიონამდე იძულებით გადაადგილებული და უცხო ქვეყნებში განიზნული ქართველი მივიდეთ. საქართველოს პატარა ტერიტორიაზე კი სამი დამოუკიდებელი სახელმწიფო. დარჩენილი მიწის ათასობით ჰექტარი მიწა უცხოელებზე გაყიდული...

– **ვინ უნდა დაეხმაროს, ვინ უნდა უშველოს უკრაინას?** – ვინ უნდა დაეხმაროს უკრაინას პირველ რიგში, თუ არა ის მძა, რომელთან ერთად აღც შექმნა მთელი თავისი კულტურა, სულიერება და ისტორია, რომელთან ერთადაც მოიგერია მონღოლთა შემოსევა. **ქრისტიანული რუსეთი ხომ კვივის რუსეთის ბარათი არ არსებობს!**

ჰქვია. ეს არის აბუჩად აგდება უკრაინისა და ამ პროცესების მყურებელი მსოფლიო საზოგადოებრიობისა. **მიმდინარეობს უკრაინის სამოქალაქო ომის გამოყენება ახალი მსოფლიო ომის საფრისად, რაც მსოფლიოს ახალი ფენ-**

რიგის მისხვერთა უფრო დიდი ამოცანის სამსახურში შეიძლება ჩადგმოს. კიევის მოვლენების ანალიზი პირდაპირ საფუძველს იძლევა დავასკვნათ, რომ მსოფლიოს ახალი წესრიგის შესწავლას კაცობრიობა უფსკრულისკენ მიჰყავთ, რომ მსოფლიო პოლიტიკის სადავეები, რომლითაც კაცობრიობის მომავალი წყდება, ხელთ უჭერათ შინაგანწონასწორობა დარღვეულ ადამიანებს, რომ საჭიროა მსოფლიოს სამშვიდობო ძალების მიერ განგამის

ქანის მესასკუთრეთ მეზარეულის არც ერთიანი, არც ცალკეული პოზიციები მიმართულებათა არჩევანში არ ინტერესებთ. აზრის ჭეშმარიტებას სრულიად დაკარგული აქვს ფასი სახელმწიფო მანქანისათვის, მაგრამ თავად ჩვენი ხალხისთვის, თავად მსოფლიო საზოგადოებ-

რიობის გადარჩენილი და გადასარჩენი ცნობიერებისთვის ნამდვილად დიდი ფასი და მნიშვნელობა აქვს, რადგან მართალია აზრი ეროვნულ ცნობიერებასაც ანათებს და ეს განათებულია აზრი, როგორც სანთელ-საკემელი, თავის გზას არ კარგავს. ივლის, ივლის და სადაც ამოხეთქავს. ეს სიმართლის ძალაა. როგორც საქართველოში იტყვიან: „წყლის ძალა“ აქვს სიმართლეს.

თეიმურაზ კასრაიშვილი
599 110 200

იხილეთ „საერთო გაზეთი“ ინტერნეტში
www.saertogazeti.ge
შემოგვიერთდით FACEBOOK-ზე
საერთო გაზეთი

მსოფლიოს ქვეყნების დედაქალაქებს შორის ბაზრების რაოდენობაში ჩემპიონატი რომ იმართებოდეს, თბილისი, ალბათ, უპირობოდ პირველი ადგილის მფლობელი იქნებოდა. ამ სიტყვებს ხუმრობად ნურავინ ჩავითვლით, რადგან სახუმაროდ სულაც არ გვაქვს საქმე. პირიქით, აგერ უკვე 22 წელია სავალალო მდგომარეობაშია ჩვენი ქვეყნის დედაქალაქი. თბილისი ერთ დიდ უმველებელ ბაზრად იქცა. მხედველობაში გვაქვს ოფიციალური ბაზრები, თორემ გარე ვაჭრობა, რომელიც მძიმე დაავადების ეპიდემიის მსგავსად იყო გავრცელებული, ცალკე თემაა.

თანმიმდევრობით მივყვით თემას, რომელიც თბილისელებისთვის მძიმე თემად ახლაც რჩება. ვაჭრობა საქართველოში 1992 წლიდან მოყოლებული, თავის გადარჩენის, ოჯახის გამოკვების ერთადერთი საშუალება იყო. ყიდულობდნენ და ყიდდნენ ყველგან და ყველგან. როგორც საქმეში ჩახედული ხალხი ამბობს, მხოლოდ „შშრალ ხიდთან“ ისეთი ანტიკვარული ნივთებია კაპიკებში გაყიდული, მათ დასაბრუნებლად, ალბათ, ფიქრიც ზედმეტია. საგანძური, ძირითადად, უცხოეთში გაიყვინა, რომელთა ჩამოთვლა ახლა შორს წავიყვანს და უბრალოდ, ალბათ, აზრიც აღარ აქვს, ჩავლილი საქმეა.

თბილისი — ბაზრების ქალაქი

რამდენი სასურსათო ბაზარი ფუნქციონირებს დღეს თბილისში, დათვლით ადამიანი ნამდვილად დაიღუბა. მეტრო „ვარკეთილის“ სახსლოვს ოთხი ბაზარია. მეტრო „სამგორთან“ კომუნისტური რეჟიმის დროს მხოლოდ ერთი, საყოველთაოდ ცნობილი „ნავთლუღის“ ბაზარი იყო და რამდენიმე უბანს აკმაყოფილებდა, ახლა კი იქ ერთბაშად შეიდი (!) ბაზარი ფუნქციონირებს.

რიაზე მშენებლებმა თუ მწვრველებმა დაიწყეს საქმიანობა. ხალხს ეგონა, სპორტული ბაზის რეკონსტრუქცია იწყებოდა, მაგრამ მალევე გახდა ცნობილი, რომ „ინვესტორ“ რჩეულიშვილების ოჯახს უკვე გადაწყვეტილი ჰქონია ბაზრის გაკეთება. გააკეთეს კიდევ. დახურული დარბაზში ხორცი და ყველი იყიდებოდა, გარეთ — ხილ-ბოსტნეული. მოვაჭრეებისთვის სოლიდური გადასახადიც დააწესეს, „ჩვენი ბაზარი ყველაზე პრესტიჟულია“, გაიძახოდნენ. მაგრამ მყიდველთა ნაკლებობის გამო დაიხურა ის „პრესტიჟული“ სავაჭრო ცენტრი. თბილისმა დაკარგა კიდევ ერთი სპორტული ბაზა. თუმცა ყოფილი ხელისუფლება თავს იმართლებდა, სამაგიეროდ, მარტივი ტიპის სპორტული მოედანი ზომ გააკეთეთო. დიახ, არის ასეთი მინი-მოედანი, სადაც მხოლოდ სკოლამდელი ასაკის ბავშვებს თუ გაიყვანს ვინმე სათამაშოდ.

მელიც „ნაცმოძრაობის“ ხელისუფლებამ გაასხვისა. ინვესტორმა ძველი, მართალია, დაანგრია, მაგრამ სამაგიეროდ ისეთი ნაგებობა წამოჭიშკრა, ძველის გასხენებაზე ადამიანს გული აუტირდება. უნებურად იბადება კითხვა, რა საჭირო იყო ძველი შენობის დანგრევა, თუ სამაგიეროდ უარესობას მივიღებდით? თუმცა ეს მათი, „ნაცმოძრაობის“ სექტის სტილი გახლდათ. უკმაყოფილოა ყველა — მყიდველიც და გამყიდველიც. წარმოიდგინეთ, პირველ სართულზე დახურულში მანქანებით გაგანია საბითუმო ვაჭრობა, სადაც, ძირითადად, უცხოელები თავიანთი პროდუქციით ღობინებდნენ ჩვენი მოვაჭრეები კი ღია ცის ქვეშ სიცხესა თუ ყინვაში თავიანთი ძალებით უმკლავდებიან ბუნებას. ყველაზე კურიოზული კი ის გარემოება გახლავთ, რომ ხილ-ბოსტნეულით მოვაჭრეებს თვითნაკეთ დახლებზე უხდებთ ვაჭრობა.

სტიტუციის ქუჩების გადაკეთაზე ყოფილი 35-ე საფეხურით სკოლის ტერიტორია, სადაც რამდენიმე სპორტის სახეობაში შესაძლებელი იყო ერთდროულად ვარჯიში, რამდენიმე წელი უმველებოდ ელოდა ინვესტორს. რამდენიმე წლის, უფრო ზუსტად, 5 წლის წინ იმ ტერიტო-

ლიახ, იმ უბანში, სადაც ახალგაზრდებს უბრალო სავარჯიშო ადგილიც არ გააჩნიათ, სურდათ აგარარული ბაზრის გახსნა, საიდანაც სულ რაღაც ორ გაჩერებაში ერთბაშად ოთხი-ხუთი ბაზარია! მათ შორის ე.წ. „დებურტირების“, რომელიც „ნაცმოძრაობის“ ხელისუფლებამ გაასხვისა. ინვესტორმა ძველი, მართალია, დაანგრია, მაგრამ სამაგიეროდ ისეთი ნაგებობა წამოჭიშკრა, ძველის გასხენებაზე ადამიანს გული აუტირდება. უნებურად იბადება კითხვა, რა საჭირო იყო ძველი შენობის დანგრევა, თუ სამაგიეროდ უარესობას მივიღებდით? თუმცა ეს მათი, „ნაცმოძრაობის“ სექტის სტილი გახლდათ. უკმაყოფილოა ყველა — მყიდველიც და გამყიდველიც. წარმოიდგინეთ, პირველ სართულზე დახურულში მანქანებით გაგანია საბითუმო ვაჭრობა, სადაც, ძირითადად, უცხოელები თავიანთი პროდუქციით ღობინებდნენ ჩვენი მოვაჭრეები კი ღია ცის ქვეშ სიცხესა თუ ყინვაში თავიანთი ძალებით უმკლავდებიან ბუნებას. ყველაზე კურიოზული კი ის გარემოება გახლავთ, რომ ხილ-ბოსტნეულით მოვაჭრეებს თვითნაკეთ დახლებზე უხდებთ ვაჭრობა.

გასაგებია, რომ კერძო საკუთრება და პატრონის გადასაწყვეტია, რას გააკეთებს თავის ტერიტორიაზე, მაგრამ თუ აქვს პრეტენზია ბაზრის ძველ, შეიძლება ვთქვათ, ისტორიულ სახელზე, ხომ უნდა შეუქმნას იქ მიმსვლელს ელემენტარული პირობები მანინ? არაფერს ვამბობთ პროდუქციის ხარისხის შემოწმებაზე, სასწორებზე და სხვა აუცილებელ პირობებზე, რომელსაც უნდა აკმაყოფილებდეს სავაჭრო ცენტრი. ყველა მანქანის, განსაკუთრებით ე.წ. „ტრაილერების“ შესვლა-გასვ-

ნის სათავეში მოსვლისთანავე აკრძალეს გარე ვაჭრობა, აიღეს ჯიხურები. თუმცა, როგორც შემდეგ გამოჩნდა, ეს მხოლოდ ფარსი და აფერისტობა იყო. სავაჭრო ჯიხურების დადგმის უფლება მხოლოდ თავიანთი აქტივისტებს, ვისგანაც მეტ-ნაკლებად დავალებული იყვნენ, მათ მისცეს. გარე მოვაჭრეებსაც უფლებას აძლევდნენ ევაჭრაო, როდესაც არჩევნები ახლოვდებოდა ან საყოველთაო გამოსვლები იყო. ბოლოს ხალხზე მზრუნველი პარტიის მანტია მიირგეს და ყველაფერზე თვალი დახუჭეს. ამის გარდა, იმ ავადსახსენებელ პერიოდში, როდესაც ისინი საქართველოში ბოგინობდნენ, კოლმეურნეობის მოედანზე „დახურული ბაზარი“ გაასხვისეს, სადაც აგრარული პროდუქცია ტანისამოსით შეცვალეს. ამიტომაც ხალხმა იქვე, შუა ქუჩაში დაიწყო ვაჭრობა. ამის გარდა, როგორც ზემოთ ვთქვით, ზოგიერთი ბაზრის მეპატრონეს არაფრად უღირს, თუ როგორ პირობებში ვაჭრობს მოსახლეობა და დახლებიც არა აქვთ თავიანთ „დაწესებულებებში“, ამიტომ ხალხისთვისაც სულ ერთი იყო, მიწაზე დაყრილ პროდუქციას ბაზარში იყიდდნენ თუ მის გა-

რეთ, ამიტომაც ჰპოვა გარე ვაჭრობამ აღზევება. ამასთან, ქუჩაში არც ის კაბალური ხარჯების გადახდა უხდებოდათ, რომელიც დაწესებული აქვთ ბაზრების მეპატრონეებს და არავინ უწყის, „ჩეკში“, ანუ დღიურად ვაჭრობის უფლებაში გადახდილი 5 ლარი ვის ჯიბეში მიდიოდა.

ადგილობრივი არჩევნები, როგორც ვიცით, ერთი თვის წინ დასრულდა. ახლადარჩეულმა თბილისის მერმა **ლადიმ ნარმაშია** ერთ-ერთი პირველი, რაც გააკეთა ახალ თანამდებობაზე, მანაც აკრძალა გარე ვაჭრობა და თბილისი ცოტათი მანინ დაამსგავსა ქალაქს. მარ-

თალია, დღევანდელ დედაქალაქის მერს მძიმე მემკვიდრეობა დახვდა, მაგრამ იმედია, აღარ აივსება თბილისის ქუჩები გარე მოვაჭრეებით და ეს არ იქნება ერთჯერადი პიარ-აქცია. გასაგებია, რომ ხელისუფლება კერძო საკუთრებას ვერ შეეხება, არც ის ვიცით, რა დარჩა თბილისის საკუთრებაში, მაგრამ დედაქალაქში ვაჭრობის საკითხი მოსავაჭრებელი რომ არის, აშკარაა. სწორედ მას უკავშირდება ირიბად მანინ ჩვენი და ჩვენი შვილების ჯანმრთელობა. ხომ არ იქნებოდა უპირიანი, ქალაქის მერიამ, თუნდაც კვირაში ორი დღე გამოეყოფა ადგილი რომელიმე უბანში, დადგას დახლები და სიმბოლურ ფასად მოქალაქეებმა გაყიდონ თავიანთი პროდუქცია. მსგავსი აქციით შესაძლებელია, რომ უშუალოდ გლეხმა გაყიდოს თავისი მოწეული მოსავალი, ხორცი, ყველი, მოკლედ თავად გაასაღოს ნამატი და არა გადამყიდველებმა. ამით კი, ალბათ, ყველა მოგებული დარჩება — მოსახლეობა, გამყიდველი და ქალაქის ბიუჯეტშიც შევა თუნდაც მცირე შემოსავალი.

დავით ბაგნიძე

სკანდალური ისტორიები კრიმინალური სამყაროს ლაბირინთებიდან

რა კავშირი არსებობს პოლიციელთა თელიასა და „კანონიერი ქურდის“ „მეროს“ მკვლელობებს შორის?

ვაგრძელებთ საუბარს პოლიციის ვიცე-პოლკოვნიკ დავით ბაგნიძესთან.

„საერთო გაზეთი“ სანდო წყაროზე დაყრდნობით ერთ-ერთ წინა ნომერში წერდა თუ როგორ გარდაიცვალა ნარკოტიკის გადატეხული ღიზის მიღების გამო სპეცოპერატიული დეპარტამენტის (სოდ-ი) თანამშრომელი. იმ პერიოდში ამ უწყების ხელმძღვანელი მრავალჯერ გახლდათ. ეს თანამშრომელი თურმე თბილისის ერთ-ერთი უბნის ნარკოტრაფიკანტს „ამუშავედა“ და წყარო ეგვს გამოთქამდა, რომ მას სპეციალურად „აუკეთეს“ ნარკოტიკის დიდი ღიზა და ამ გზით მიიშორეს. საზოგადოებას კარგად ესმოდა ერეკლე კოდუას ცოტა ხნის წინანდელი „ალსარება“ „რუსთავი-2“-ის ეთერით, სადაც იგი საუბრობდა, რომ ლონდონში წაყვანილი ჰყავდა მეგრული წარმოშობის ახალგაზრდა თანამშრომელი თითქოსდა კონსპირაციის მიზნით (ერთმანეთთან თურმე მეგრულად უნდა ესაუბრათ, რომ საიდუმლო ინფორმაცია ვინმეს არ გაეცო). პოლიციის ვიცე-პოლკოვნიკ დავით ბაგნიძის განცხადებით, კოდუა სწორედ ხსენებულ საეჭირო ვითარებაში გარდაცვლილ თანამშრომელზე საუბრობდა. ამ ადამიანის ვინაობას შეგნებულად არ ვასახელებთ. ახლა უკვე ცხადი ხდება, რომ მის გარდაცვალებასთან დაკავშირებული წყაროს მიერ მოწოდებული ვერსია საფუძველს არ არის მოკლებული.

დავით ბაგნიძე: „კოდუას ეს განცხადება არის სრული აბსურდი, ისიც საკითხავია თვითონ თუ იცის მეგრული. ქართულად რომ ესაუბრათ, ვითომ რაიმეს გაიგებდნენ ლონდონში? კვირაობით მიდიდოდნენ მაშინ ლონდონში კოდუა, მისი მოადგილე პანა მისირიელი და სოდ-ის ერთ-ერთი მაღალჩინოსანი, რომელიც ამ უწყებაში შეიარაღებას, კადრებს და ფინანსებს კურირებდა. თითქოს ერთ-ერთ მათგანს თვალზე პრობლემა ჰქონდა, ლონდონში სამკურნალოდ დადიოდა, ხოლო დანარჩენები „გულშემატკეპრობდნენ“. ისიც საკითხავია, ამ „თვალმტკივანმა“ საერთოდ თუ გაიკეთა ოპერაცია. სინამდვილეში რისთვისაც დარბოდნენ ლონდონში კოდუა და „მანი მისნი“, ყველამ ვნახეთ, კოდუას „ვიზიტების“ შემდეგ სრულიად ჯანმრთელი ბაღრი პატარაპატიმ-

ბილი მოულოდნელად გარდაიცვალა. დარწმუნებული ვარ, ბატონი ბაღრის სიკვდილის ოფიციალური მიზეზის, ფაქტობრივად, არავის სჯერა. ამ უწყების დანაშაულებრივი საქმიანობა მართლაც ერთი შემთხვევით არ შემოფარგლება. 2006 წლის 15 თებერვალს სოდ-მა დედაქალაქში სპეცოპერაცია ჩაატარა, რა დროსაც ლიკვიდირებული იქნა პოლიციის გადამდ-

ერეკლე კოდუა

გარი პოლკოვნიკი გია თელია. ოფიციალური ინფორმაციით, თელია ნარკოტიკული ნივთიერების მოხმარება-რეალიზაციაში იყო ეჭვმიტანილი და სოდ-ის თანამშრომლები თურმე მის დაკავებას ცდილობდნენ. არ დაგავიწყდეთ, რომ მაშინ სოდ-ის ნარკოტიკების წინააღმდეგ ბრძოლის სამსახურს მოგვიანებით ფეხბურთელ გიორგი დევიტრაქიანთან ერთად დაკავებული და შემდგომ ნაადრევად გათავისუფლებული პანა მისირიელი კურირებდა. უფრო მოგვიანებით ეს პერსონა, რომელიც კოდუას მოადგილე გახლდათ, უკრაინის სპეცსამსახურებმა ნარკოტიკული ნივთიერებების ტრანზიტისთვის დააკავეს. ხმები დადიოდა, რომ მისიველი მხოლოდ მიხეილ სააკაშვილისა და უკრაინის პრეზიდენტის ვიქტორ იუშჩენკოს ჩარევის შემდეგ გაათავისუფლეს. ოფიციალური ვერსიით, ვია თელიამ პოლიციელებს შეიარაღებული წინააღმდეგობა გაუწია, რის გამოც აუცილებელი გახდა მისი ადგილზე ლიკვიდაცია. მოკლულის სახლიდან ამოიღეს სამი ხელფუძბარა, რამდენიმე სახეობის იარაღი და ნარკოტიკული საშუალება. სოდ-ის თანამშრომლები ვია თელიას დიდი ხნის განმავლობაში უთვალთვალებდნენ, ამიტომ იგი ნათესავის ბინაში იყო გადასული. თელია გამოცდილი

პოლიციელი იყო და ცხადია, ხვდებოდა, რომ უთვალთვალებდნენ. სხვათა შორის, ვიამ ამ ოპერაციამდე რამდენიმე დღით ადრე მნიშვნელოვანი ინფორმაცია მიიწვია საიას მაშინდელ ხელმძღვანელს, ერთ-ერთ პარლამენტარსა და პრესას, თელია ირწმუნებოდა, რომ სოდი მოკლავს უპირებდა. ალბათ ხვდებით, რომ იქ თელიას დასაჭერად არავინ მისულა, მისი მოშორება უნდოდათ, რადგან,

ემუშაობდი. ოპერატიული ინფორმაციის თანახმად, „მეროს“ სიკვდილის გამო რუსეთის კრიმინალური სამყაროს წარმომადგენლები უმკაცრეს ღონისძიებებს ამზადებდნენ. ალმა-ათაში ჩავიდა რუსეთის კრიმინალური სამყაროს რამდენიმე ავტორიტეტი, რომლებიც ცდილობდნენ გაერკვიათ, „მეროს“ დაკავებაში რომელი მათი ყაზახი „კოლეგა“ დაეხმარა პოლიციას (ჩვენი ინფორმაციით, ამ ისტორიაში ამბის „მიმტანი“ აშკარად იყო) და თითქოს ამის გამო, ალმა-ათის ორგანიზებული დანაშაულებრივი დაჯგუფების ერთ-ერთი ლიდერი თავის მებრძოლებს გაძლიერებულად აიარალებდა. „მერო“ ალმა-ათაში თავის ათი წლით უმცროს ბიძაშვილთან ერთად ჩავიდა, „ვიზიტის“ მიზანი - დასავლეთ ყაზახეთის ნავთობ-მოპოვების კომპლექსისთვის კრიმინალური კონტროლის დადგენა. ამავე დროს მას სურდა, რომ ალმა-ათაში ორგანიზება გაეკეთებინა რუსეთის, უკრაინის, უზბეკეთის, ყაზახეთისა და ყირგიზეთის კრიმინალური სამყაროს ავტორიტეტების შეკრებისთვის, რათა მოეთათბირებინათ ნარკოტრაფიკის ახალი არხების შესაძლებლობაზე.

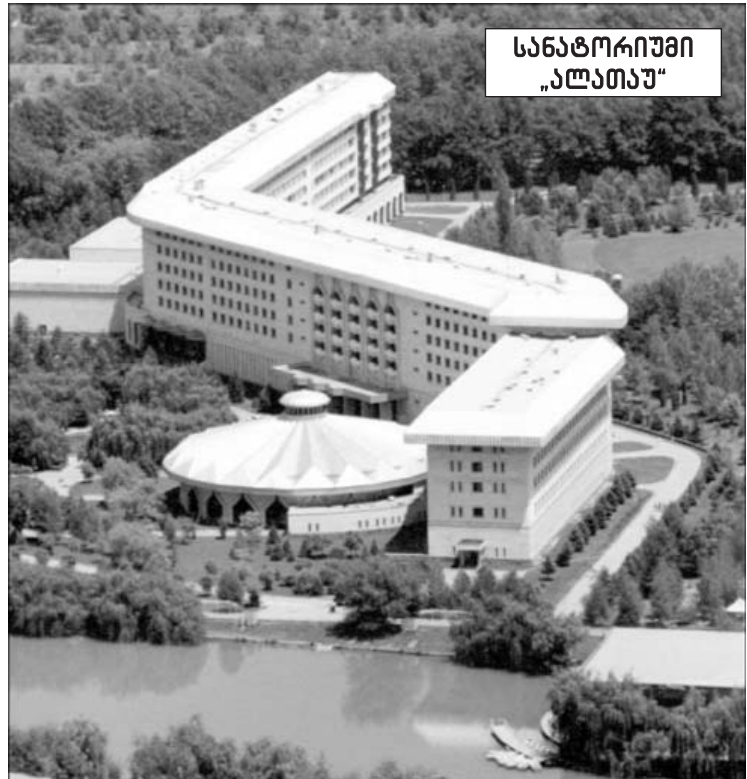
აი, რას წერდა ყაზახეთის მაშინდელი პრესა:

ბაგნიძე „პარაგანი“ ალმა-ათა, 17.03.2006 წ. ოლეგ გუბაილუნი - ალმა-ათის საგამოძიებო იზოლატორში გაურკვეველ ვითარებაში გარდაიცვალა „კანონიერი ქურდი“, დსთ-ის კრიმინალური სამყაროში ცნობილი, როგორც „მერო“. შეგახსენებთ, რომ

რას გულისხმობ?
- იყო ასეთი პიროვნება, მერაბ რაზმაძე, მეტსახელად „მერო“, რომელიც 1984 წელს 22 წლის ასაკში „კანონიერ ქურდად“ „აკურთხეს“. იგი 2006 წლის 1 მარტს ყაზახეთში დაკავების შემდგომ, ოფიციალური ვერსიით, გულის უკმარისობით გარდაიცვალა. „მერო“ თბილისში დაკრძალეს. იმ პერიოდში შსს-ში

43 წლის „მერო“ (მერაბ რაზმაძე) დაკავებული იქნა მ/წლის 21 თებერვალს, ალმა-ათის ერთ-ერთ სასტუმროში. მასთან ერთად დაკავებული იქნა მისი 33 წლის თანამგზავრიც. დაკავების ფორმალური მიზეზი იყო 15,5 გრამი „პერონინი“, რომელიც მათ აღმოაჩნდათ. სინამდვილეში, „კანონიერი ქურდი“ ალმა-ათაში რუსეთის, ყაზახეთის, უზბეკეთის და ყირგიზეთის კრიმინალური ავტორიტეტების შეხვედრაზე ჩავიდა. „ქარაგანი“, ალმა-ათა 7.07.2006 წ.: „მერო“ სასტუმრო „ალათაუ“-ში დააკავეს, რის შემდეგაც იგი თითქოსდა გულის შეტევით გარდაიცვალა საგამოძიებო იზოლატორის №1 საკანში

ყაზახეთი 1.03.2006 წ. - ალმა-ათაში დაკავებული იქნა ცნობილი ქართველი ქურდი მერაბ რაზმაძე. მასამაძე აბის-ტომში, ყაზახეთის შსს-ს სამხრეთის ორგანიზებულ დანაშაულთან ბრძოლის მი. სამმართველოს უფროსი: „ამ პირების ყაზახეთში ჩამოსვლის მიზანი იყო, ალმა-ათაში კრიმინალურ ავტორიტეტებთან მთელი რიგი გარჩევები, ქურდული „ომბიკის“ შესავსებად, ავღანეთიდან ყაზახეთის გავლით ნარკოტიკების ტრანზიტის დალაგება, ასევე ალმა-ათაში და დასავლეთ ყაზახეთში საშუალო და მცირე ბიზნესის კონტროლქვეშ აყვანა“. კანონიერი ქურდისა და „სხოდის“ სხვა წევრების დაკავება მოხდა სანატორიუმ „ალათაუ“-ში. ამჟამად საგამოძიებო იზოლატორში მოთავსებულია ამ შეხვედრის ათი მონაწილე.

სანატორიუმი „ალათაუ“

ბაგრაძე. დასაწყისი იხ. წინა ნომერი

„ახალი თაობა“, ალმათა 3.03.2006 წ. ოლგა მედეველევა – ალმათაში დაკავებული იქნა კანონიერი ქურდი მერაბ რაზმაძე, რომელმაც აღიარა, რომ მისი მიზანი იყო ნარკოტრეფიკის ორგანიზება და ყაზახეთის დასავლეთში მდებარე ნავთობგაზის ობიექტების ინფრასტრუქტურის კრიმინალური კონტროლქვეშ აყვანა. რაზმაძე ათჯერ არის ნასამართლევი. პირველად როცა დაიჭირეს 16 წლის იყო. 1984 წელს ქურდად „აკურთხეს“ ქ. წულუკიდის (ხონი) კოლონიაში. მას ყაზახეთში ყალბი ფირმები გააჩნდა და ერთხელ ჯანდაცვის სფეროში ტენდერიც კი მოიგო. „მერო“ ყაზახეთში ამჯერად თავის ბიძაშვილთან ერთად ჩამოვიდა, ისინი ქ. ჩიმკენტში კანონიერი ქურდობის კანდიდატს „რაფიკს“ უნდა შეხვედროდნენ, მაგრამ პოლიციამ გვემბი ჩაუშალათ, „რაფიკი“ წინა დღეს იარაღითა და ნარკოტიკების დიდი პარტიით დააკავეს.

შოთა კვირიაია

ლსასროლი იარაღით შეიარაღებულნი, ნიღბებით 2001-03 წლებში თავს ესხმოდნენ მოქალაქეებს, იტაცებდნენ ავტომანქანებს, რომლებიც ცხინვალის რეგიონში გადაყავდათ და ყიდდნენ. მათვე გაიტაცეს წარსულში ცნობილი ერთ-ერთი ფეხბურთელის ავტომანქანა, თუმცა შემდეგ პატრონმა დაიბრუნა. ერთი სიტყვით, ეს დაჯგუფება ე.წ. რეკონსტრუქციულ საქართველოში კრიმინოგენური სიტუაციის ერთ-ერთი დამაბავი იყო. „ვარდების რეკონსტრუქცია“ ფაქტობრივად 2001 წლიდან მზადდებოდა. „მერო“ იმ პერიოდში კი დააკავეს, მაგრამ 2006 წელს უკვე თავისუფალი იყო. დიდი ეჭვი მაქვს, რომ გია თელიამ ნაცხელისუფლების ამ „გვემბის“ შესახებ იცოდა, შეიძლება „ვარდების“ მხილებას აპირებდა და ეს არ აპატიეს. სხვათა შორის, მას შეეარდნადის მმართველობის დროინდელ მაღალჩინოსნებთანაც ჰქონდა პრობლემები.

- ამ თემაზე უფრო კონკრეტულად ვისაუბროთ.

დავით ზაჩიძე

- გია თელია სერიოზულ ანტინარკოტიკულ საეკოპერაციებში მონაწილეობდა. სამართალდამცავი სტრუქტურების თანამშრომლები ხშირად თვითონაც არიან ნარკოვაჭრობაში ჩართულნი, სხვაგვარად სასურველ ინფორმაციას ვერ მოიპოვებენ, კავშირს ვერ დაამყარებენ ასეთ წრეებთან. თელიასაც ჰქონდა გარკვეული კავშირები და საკარაულოდ, დაპირისპირებაც სათავეს აქედან უნდა იღებდეს. ის მართლა იყო ნარკორეალიზატორი, თუ სპეცსამსახურებმა შეუქმნეს ეს იმიჯი, დღეს ძნელი სათქმელია. ფაქტია, რომ ამ ადამიანს ურთულესი ოპერაციები აქვს ჩატარებული. ჩემი ინფორმაციით, თელია ხშირად ამბობდა, საეკოპერაცია ჩატარდება და შვილების თვალწინ ჩამცხრილავენო. ხსენებული საეკოპერაციის შემდეგ მისი სხეულიდან 16-გრამიანი სპეცტყვიები ამოიღეს, რომელიც ჯავშანფილემტიკი კი ატანს და კლავს ადამიანს. რვა ჭრილობიდან ექვსი სასიკვდილო

გია გულუა

იყო და სრულიად აბსურდულია ბრალდება, რომ თითქოს ვიამ 70-კაციან კბილებამდე შეიარაღებულ ჯგუფს წინააღმდეგობა გაუწია. მას მუდმივად ღვენიდნენ, რადგან ძალზე ბევრ ინფორმაციას ფლობდა, პროფესიონალი იყო და თუ დასჭირდებოდა, კომპრომატების მოპოვება არ გაუჭირდებოდა. არ არის დასაპორტს სატრანსპორტო პოლიცია და მისი შევი **გია გულუა** აკონტროლებდნენ. ამ საქმეში ჩართული იყო სამხედრო პოლიცია **ბორის ივანოვის** ხელმძღვანელობით. ოპერაცია ზეიკიდის კაბინეტში დაგეგმილია, მაგრამ ჩანს, მისი კაბინეტი ისმინებოდა და გავიშორეთო. იმავე საღამოს (31 მარტს) გავრცელდა ინფორმაცია, რომ თითქოს „ზეიკიდის ტეხნიკის“ პარლამენტი უნდა დაერბათ და დამატებითი ძალები საჭირო შენობის გასამაგრებლად. იმავე დღეს პარლამენტი კვირიაის მინისტრად დანიშნის საკითხსაც იხილავდა. ზეიკიდემ შეასრულა ბრძანება და პარლამენტი შენობა გაამაგრა, თუმცა ზეიკიდის თქმით, მას შევარდნაძესთან შესვლა და კვირიაისთან დაკავშირებით, ხსენებული ინფორმაციის მოხსენება ჰქონდა გადაწყვეტილი. მოგვიანებით ყველაფერი აირია, **დავით ზაჩიძე** და პოლიციელები ანკეზზე წამოაგდესო. გარეთ მდგომი პოლიციელებისთვის უთქვამთ, ზეიკიდეს შევარდნაძესთან უნდა შეხვედრა და თუ თქვენც გვერდით დაუდგებით, თავად გამოვათ. პოლიციელებიც შევიდნენ შენობაში და საბოლოოდ ისე გამოვიდა, რომ ზეიკიდეს, თავისი ხალხით პარლამენტში გადატრიალების მცდელობა დაბრალდა. ეს ამბავი 31 მარტს მოხდა, 3 აპრილს კი გია გულუა მოკლეს (ნუცუბიდის ფერდობზე, გერმანულ სკოლასთან საკუთარი სახლის წინ ჩაცხრილეს – მ.ს.). ვიას ვარაუდით, გულუა მათ „ჯგუფთან“ შეთქმული ეგონათ. იმავე დღეს გაათავისუფლეს სამსახურიდან ზეიკიძე, ხოლო თელია დააკავეს. ხსენებული თვითმფრინავი მერე დღეს, 4 აპრილს უნდა დამჯდარიყო თბილისის აეროპორტში. თელიასგან თურმე ითხოვდნენ, რომ ეთქვა, თითქოს მას **გია გულუას** მკვლელობა დავით ზეიკიდემ და ბორის ივანოვმა დაუკვეთეს. ეს უშიშროების ხელწერაა. გულუას მკვლელობაზე წირები გაავრცელეს, ე.ი. პოლიცია გადაამკიდეს, მერე პროკურორ ქურდაძის გაუხსნელი მკვლელობაც მე მომაწერეს, მალე „მხედრონის“ ლიდერების **ზაზა მფხვამიას** და **გია**

გულუას მკვლელობა დავით ზეიკიდემ და ბორის ივანოვმა დაუკვეთეს. ეს უშიშროების ხელწერაა. გულუას მკვლელობაზე წირები გაავრცელეს, ე.ი. პოლიცია გადაამკიდეს, მერე პროკურორ ქურდაძის გაუხსნელი მკვლელობაც მე მომაწერეს, მალე „მხედრონის“ ლიდერების **ზაზა მფხვამიას** და **გია**

თქმა უნდა, ესეც კვირიაის მიითითებოთ მოხლო, ამბობდა ვია თელია თავის ინტერვიუში.

ბრალდებათა ამ „თავიჯის“ მიუხედავად, **გია თელიამ** სრული რეაბილიტაცია და მორალური კომპენსაცია მიიღო. ციხიდან გაათავისუფლების შემდეგ იგი კიდევ ერთ საიდუმლო დავალებზე გაგზავნეს, კერძოდ, რუსეთში მომხდარი ცნობილი ტერაქტის (ორი საცხოვრებელი კორპუსის აფეთქება) შემსრულებლის დასადგენად. რუსულ სპეცსამსახურებს ინფორმაცია ჰქონდათ, რომ რომ ტერორისტი საქართველო-ჩეჩნეთის საზღვარზე იმალებოდა და მისი ადგილსამყოფელის დადგენა ქართველ კოლეგებს სთხოვეს. ოპერაცია წარმატებით დასრულდა, მაგრამ გამოცდილი პროფესიონალი, ნაცებისგან კი „ნარკოვარდნიკი“ შერაცხული თელია სამწუხაროდ გაიშორა და სიკვდილს სასწაულით გადაურჩა. ვია იდეალისტი იყო, მამამისი თურმე სულ იმას ეუბნებოდა, თავი დაანებე ასეთ საქმეებს, თორემ გამოგყენებენ და მოგკლავენო, მაგრამ არ უჯერებდა. ვიას ძმა თავის ერთ-ერთ ინტერვიუში ამბობს, მამაჩვენმა კარგად იცოდა რა ბინძურ სისტემასთან ჰქონდა საქმე, ჩემი უფროსი ძმა სოხუმის უშიშროების სამსახურში მაღალ თანამდებობაზე მუშაობდა, რომელიც მერე თუთიის კუბოთი ჩამოასვენეს, ინფორმაციის დათქმით დაიღუპაო. მამამ დაიჯერა ოფიციალური ვერსია და კუბო გაასხნენია. გარდაცვლილს თურმე ზურგზე ნატყვიარები ჰქონდა. კუბოს გასხნიდან ორი დღის მერე სამხმარზე ორი რუსი მისულა, რომლებსაც გამწარებული მამა ცალკე გაუყვანიათ და უკითხავთ, რა არ გვერათ თქვენი შვილი ინფორმაციით რომ დაიღუპაო. ჭირისუფლებს სხვა რა გზა ჰქონდათ და „დაიჯერეს“. ვიას მკვლელობამდე რამდენიმე ხნით ადრე მამამისი **პარმენ თელია** გაუჩინარდა. იგი პირველ ინვარს ქობულეთში დასთან გაემგზავრა, თუმცა ქობულეთის სადგურიდან დის სახლამდე დაიკარგა და მის თვალს ვერავინ მიავლო. პარმენ თელიას გაუჩინარების ამბავი დღესაც ბურუსითაა მოცული.

გია თელიამ რომ დიდი საიდუმლო წაიღო საფლაგში, ამას არც სამართალდამცავები უარყოფენ, თუმცა ოფიციალურ კომენტარზე თელიის არცერთი ჩინონიკი არ დათანხმდა. ისინი პირად საუბრებში ხშირად ამბობდნენ, რომ ვია თელია პოლიციის ისტორიაში მოვლენა იყო, მაგრამ იქვე დასძინდნენ ხოლმე, ბოლოს ქილერობა და ნარკომაფიოზობა აშკარად დაიწყო. სინამდვილეა ეს თუ სპეცსამსახურების მიერ გავრცელებული ჭორი, ერთმა ღმერთმა უწყის. მე ამის არ მჯერა და ამ ხმების გამავრცელებელთა სინდისზე იფიქრებო, ვია თელია „ვარდების“ მიმოხრეს, რომლებიც თურმე თავდაუზოგავად „ებრძოდნენ“ ნარკოტიკების უკანონო ბრუნვას.

მანანა სუსნიშვილი
599 51 28 24
(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

ბორის ივანოვი

სვანაძის მკვლელობა მე „ამომოხინდი“ (ამით „მხედრონის“ გადაკიდება იყო ნაგარაუდები), ბოლოს 18 „კანონიერი ქურდის“ მკვლელობაც დამბარა, რითაც დამნაშავეთა სამყარო ჩემს წინააღმდეგ განაწევვს. ალბათ ერთადერთი პოლიციელი ვიყავი, რომელიც სხვა ბოროტმოქმედებთან ერთ საკანში ჩამსვენეს, რა

ნებისმიერი ხალხის ეროვნული ისტორია მისი სუბიექტის დაბადებიდან იწყება.

როგორია უკრაინელთა წარმოშობის ისტორია უკრაინელ მეცნიერთა შეფასებით?

იმპერიული სპეკულაციისა და პოლიტიკური რეპრესიების მიუხედავად, უკრაინელი მეცნიერები: ისტორიკოსები, ენათმეცნიერები, ეთნოლოგები, არქეოლოგები, ანთროპოლოგები ამკვიდრებდნენ უკრაინელთა ადრეულ შუა საუკუნეებში წარმოშობის კონცეფციას. XX საუკუნის დასაწყისში ამ ვერსიის ზოგადი მონახაზი ეკუთვნის ცნობილ ისტორიკოსს მ. გრუშევსკის. იგი ამტკიცებდა, რომ უკრაინელების წინაპრები იყვნენ ანტიც ტომები და ისინი უკრაინის ტყიან სტეპებში V-VI საუკუნეებში ცხოვრობდნენ. მეცნიერს მიაჩნდა, რომ „კიევის სახელმწიფო, მისი სამართალი, კულტურა უკრაინულ-რუსული იყო და ეს ეთნიკური ტრადიციები ვლადიმირ-ვოლინისა და კახაკური ისტორიის პერიოდებში თანამედროვე უკრაინელებს გადაეცათ.

საბჭოთა უკრაინაში ბევრი არაფერი გაკეთებულა ამ საკითხის შესასწავლად, რადგან ეს საზიფათოდ მიაჩნდა, თუმცა მისი კვლევა უკრაინული დიასპორის წარმომადგენლებმა გააგრძელეს.

დამოუკიდებლობის გამოცხადების შემდეგ უკრაინელი ხალხის სათავეების ძიება განახლდა. გთავაზობთ მათი კვლევის შედეგებზე ვერსიას ზოგადი თეზისების სახით:

უკრაინელი მეცნიერები, რომლებიც ბოლო 150 წლის განმავლობაში იკვლევდნენ უკრაინელთა ეთნოგენეზის, იყენებენ შუა საუკუნეების ევროპის ეთნიკური განვითარების უნივერსალურ კანონებს. მათი აზრით, რომანული ეთნოსების მსგავსად, წინარეუკრაინული კიევის სამთავროს კოლონიზატორული ძალისხმევის შედეგად, იმპერიის ჩრდილოეთით ჩამოყალიბდნენ ბელორუსების, ფსკოვ-ნოვგოროდელების, რუსების... ეთნოსები. როგორც რომანული ხალხების ჯგუფი რომაელების ენობრივ-კულტურული და დაპყრობითი ხალხების ეთნო-კულტურის სინთეზის შედეგად ჩამოყალიბდა, ასევე ბელორუსები, ფსკოვ-ნოვგოროდელები და რუსები წინარე უკრაინელებისა და მათ მიერ დაპყრობილი ბალტიისპირებისა და ფინელების სინთეზის პროდუქტია.

როგორც რომანული ხალხების ეთნიკური ისტორია იწყება რომის იმპერიის დაშლის შედეგად, ახალგაზრდა რუსული ეთნოსები ისტორიულ არენაზე კიევის რუსის (Євѣ́нскыи Дѣи́и და არა რუსეთის) დაშლის შემდეგ გამოჩნდნენ. უკრაინელი მეცნიერების აზრით, შემთხვევითი არ არის, რომ რუსი ისტორიკოსი ვ. კლიუჩევსკი წერდა, რომ „ისტორიის არენაზე „ველიკოროსი მხოლოდ თავად ანდრესთან ერთად გამოჩნდა“. გულისხმობდა ანდრეი ბოლხოუსკის, რომელიც სუზდალს XII საუკუნის მეორე ნახევარში მართავდა. ეს ის პერიოდი, როცა ახალგაზრდა სუბეთნოსები — ბელორუსები, ფსკოვ-ნოვგოროდელები და რუსები წინარე იმპერიული კიევისგან გამოცალკევებისა და პოლიტიკური დამოუკიდებლობისთვის იბრძვიან. მათ ანტიკიევური სამხედრო კოალიცია შეკრეს და 1169, 1203 წლებში შტურმით აიღეს და დანგრეეს იმპერიის დედაქალაქი. კიევის რუსი (Євѣ́нскыи Дѣи́и), როგორც სახელმწიფო, ფაქტობრივად, თათრების მოსეველდა დაიშალა.

უკრაინულმა ეთნოსმა დაკარგა თავისივე შექმნილი იმპერია, მაგრამ არსებობას ეთნიკურ ტერიტორიაზე

ვინ არიან უკრაინელები: პარი-მკავალსაუკუნოვანი ისტორიით თუ რუსი ეროვნების დანაგაბი?

არასახელმწიფოებრივ პირობებშიც განაგრძობდა. საკუთარი სახელმწიფოს ხელახლა შექმნა XVII საუკუნეში ბოგდან ხმელნიცკის წინამძღოლობით სცადეს. სახელმწიფოებრივი მშენებლობის მესამე და მეოთხე მცდელობა 1917-1920 და თანამედროვე პერიოდებს უკავშირდება.

უკრაინელი მეცნიერთა მტკიცებით, უკრაინელთა ეთნიკურ მიწებზე ისტორიული განვითარების სათავე ადრეული შუა საუკუნეებია. გამოდის, რომ უკრაინული სახელმწიფოებრიობის ისტორია უკვე 1500 წელს ითვლის. უკრაინელები, ისევე როგორც ფრანგები, ინგლისელები, ჩეხები, პოლონელები რომისმემდგომ პერიოდში გაჩნდნენ. მათ თავიანთი სახელმწიფოები IX-X საუკუნეებში შექმნეს. სახელმწიფო კიევის რუსი (Євѣ́нскыи Дѣи́и) სწორედ იმ პერიოდში შეიქმნა. მისი, როგორც უკრაინელთა სახელმწიფოს არსებობის აუღიარებლად ეწინააღმდეგება შუა საუკუნეების ევროპის ეთნიკური განვითარების კანონებს, ამბობენ უკრაინელი მეცნიერები და დასძენენ: მის მსგავს სახელმწიფოებს, რომლებიც მაშინ ფრანგების, გერმანელების, ინგლისელების და სხვათა მიწებზე გაჩნდა, მსოფლიო მეცნიერება შესაბამისი ეთნოსების პირველ სახელმწიფოდ აღიარებს.

მკითხველს, სავარაუდოდ, დაუჯერებლად მოეჩვენება მათი შედეგი დასკვნაც:

ბელორუსების, ფსკოვ-ნოვგოროდელებისა და რუსების ეთნოგენეზი ეთნოწარმოქმნის უნივერსალურ კანონებს შეესაბამება. ლათინებმა თავიანთი იმპერიის პერიოდის კოლონიზაციის პროცესში წარმოშვეს რომანული ეთნოსები, ესპანელებმა — სამხრეთ ამერიკის ესპანურენოვანი ეთნოსები, ინგლისელებმა — ჩრდილოეთ ამერიკისა და ავსტრალიის ინგლისურენოვანი ეთნოსები... მათ მსგავსად, რუსის (Дѣи́и) მკვიდრმა ძველუკრაინელებმა ადოქსავლეთ ევროპის ტყიანი ჩრდილოეთის კოლონიზაციის პროცესში წარმოშვეს ახალგაზრდა რუსული ეთნოსები. ანუ: ბელორუსები და რუსები ძმები კი არ არიან, არამედ უკრაინელთა შვილები (!), ისევე როგორც ლათინთა შვილები არიან

ფრანგები, ესპანელები, რომინელები; ინგლისელებისა — ამერიკელები, კანადელები, ავსტრიელები; ესპანელებისა — მექსიკელები, ჩილეელები, არგენტინელები, ბოლივიელები და ა.შ. ამიტომაც რუსეთის ისტორიის კიევის სამთავროდან დაწყება ისეთივე უაზრობაა, როგორიც აშშ-ს ისტორიის დაწყება ინგლისის სახელმწიფოს დაარსებიდან... ეს იმას ჰგავს, შვილის ბიოგრაფია დედის დაბადებიდან იწყებოდესო, ენაკვიმბატონი ისინი..

მეცნიერთა აზრით, ადრეულ შუა საუკუნეებში ევროპული ეთნოსების უწყვეტი განვითარების პრინციპს არ ეწინააღმდეგება ეთნონიმების პერიოდული ცვლილება. შუა საუკუნეების ეპოქაში პოლონელებს იხსენიებდნენ ლიანებად, რომინე-

ლებს — ვოლოხებად, რუსებს — მოსკოვიტებად. გამოჩაკისის არც უკრაინელები არიან. ეთნიკური ისტორიის განვითარების ადრეულ ეტაპზე წინარეუკრაინულ ტომს ან ტომობრივ გაერთიანებას სხვადასხვა სახელი ჰქონდათ: დულები, სკლავინები, ანტები, თითრი ხორვატები, ულიჩები... ერთიან კიევის სახელმწიფოში კონსოლიდაციის შემდეგ წინარეუკრაინელებს ეძახდნენ რუსებს, რუსას, რუსინებს. გვიანი შუა საუკუნეებიდან ეს ტერმინები ნელ-ნელა გამოაცხადა ახალმა ტერმინმა — „უკრაინელი“.

როგორც აღვნიშნეთ, მკვლევრები მსგავს მონახებებს საფუძველს უქმნიდნენ 150 წლის განმავლობაში. XX საუკუნის დასაწყისში ისინი ამკვიდრებდნენ თეზისს, რომლის თანახმადაც უკრაინელებს პირობიტეტული უფლება გააჩნიათ კიევის სახელმწიფოს კულტურულ-ისტორიულ მემკვიდრეობაზე. უკრაინელ მეცნიერთა აზრით, უკრაინელთა ეთნოგენეზის ადრეული შუა საუკუნეების ვერსიის დამაჯერებელ არგუმენტაციას ვერაფერი დაუპირისპირებს „ვე-

ლიკოდერჟაინიკმა“ ისტორიკოსებმა, საბჭოთა იდეოლოგებმა და უკრაინულ ნაციონალიზმთან მებრძოლმა „ჩეკას“, „ეკაველესა“ თუ „კავკეპეს“ წარმომადგენლებმა. ამ თეზისის საწინააღმდეგოდ უსუსურია თანამედროვე რუს მეცნიერთა არგუმენტაციაც, აცხადებენ ისინი.

ლიკოდერჟაინიკმა“ ისტორიკოსებმა, საბჭოთა იდეოლოგებმა და უკრაინულ ნაციონალიზმთან მებრძოლმა „ჩეკას“, „ეკაველესა“ თუ „კავკეპეს“ წარმომადგენლებმა. ამ თეზისის საწინააღმდეგოდ უსუსურია თანამედროვე რუს მეცნიერთა არგუმენტაციაც, აცხადებენ ისინი.

„უკრაინელებისა“ და „უკრაინული სახელმწიფოს“ წარმოშობის რუსული ვერსიები

როდის გაჩნდა ცნებები „უკრაინა“ და „უკრაინელი“? სად და როდის „გამოიშვეს“ ახალი „უკრაინელი ერი“?

ამ შეკითხვებზე მათი არგუმენტები, ისტორიული ფაქტების სახით, ასეთია:

I ისტორიის საყოველთაოდ ცნობილი მატანეები ხუთი საუკუნის განმავლობაში (IX-XIII) რუსეთის მოსახლეობის ეთნომიად იყენებენ სხვადასხვა ტერმინს: „რუსი“, „რუსული მოდგმა“, „რუსები“, „როსები“, „რუსი ხალხი“. ყველა მათგანი ეფუძნება ორ საკვანძო სიტყვას. ესენია: „როსი“ და „რუსული“. სწორედ ასე უწოდებდნენ ძველ დროში თავიანთ თავს რუსეთის მცხოვრებნი. ტერმინები: „მალოროსები“, „ველიკოროსები“, „ად-მოსვლელი სლავები“, „სამხრეთრუსული ან ჩრდილორუსული ხალხი“, „რუსთელები“ და მით უმეტეს „უკრაინელები“ ახალი დროის გამოგონებაა და სამეცნიერო თვალსაზრისით შეუძლებელია მათი წინა ეპოქებში „ჩაწნევა“. ეს არის ფსევდომეცნიერული და ანტიისტორიული ტერმინოლოგიური სპეკულაცია. მატანეებში, რასაკვირველია, გვხვდება ტერმინი „უკრაინა“, როგორც „საზღვრის“, „საზღვრისპირა ოლქის“, „ოკრაინას“ მნიშვნელობით. ტოპონიმი „უკრაინა“ ძველი რუსეთის წყაროებში არ არის. არც ეთნიკური, არც კულტურული მნიშვნელობით ძველი რუსეთი არ მოიცავდა რაიმე „უკრაინულს“ და „უკრაინელებს“, როგორც ეთნოსს არსად არ არის მოხსენიებული.

II შემდგომი სამი საუკუნის განმავლობაში (XIV-XVI) ჩნდება სახელწოდებები „მალია რუსი“ („Малия Русини“) და „ბელაია რუსი“ („Белая Русини“), აგრეთვე „დიდი რუსეთი“ („Великая Русинი“), რაც დიდი სივრცის ტერიტორიულ დაყოფას გულისხმობს. XIV-XVIII საუკუნეებში რუსი ხალხი ორ სახელმწიფოდ გაიყო: აღმოსავლეთის მოსკოვის სამეფოდ და დასავლეთის სამეფოდ, რომელსაც პოლონელები და ლიტველები მართავდნენ. სწორედ პოლონელებისა და ლიტველების მფლობელობაში არსებული ტერიტორიების აღსანიშნავად იყენებდნენ ტერმინებს „მალია რუსი“ და „ბელაია რუსი“. იმდროინდელ რუსულ წყაროებში ვერსად იპოვიეთ „უკრაინის“ და „უკრაინელების“, ვერც „ბელორუსისა“ და „ბელორუსი“.

რუსებით დასახლებული „მალია“ და „ბელაია“ რუსეთის პოლონურ-ლიტვურმა ოკუპაციამ გავლენა მოახდინა რუსულ ენაზე, კულტურასა და წეს-ჩვეულებებზე. რუსული ენაში ბევრი პოლონური სიტყვის დამკვიდრების შედეგად იგი გარკვეულწილად „გაპოლონურდა“. „მალია“ რუსეთის დიდგვაროვნები უნათესავებოდნენ პოლონელებს, ლაპარაკობდნენ პოლონურად, ერთმა ნაწილმა კათოლიკობა მიიღო, შვილები პოლონურ სასწავლო დაწესებულებებს მიაბარეს... მიკვლევ რომ ვთქვათ, დასავლური ორიენტაცია ამჯობინეს. თუმცა რუსულ ენას კიევშიც და მოსკოვშიც ერთი სახელმძღვანელოთი ასწავლიდნენ.

ანუ „მალოროსების“ ზედა ფენების ასიმილაცია გადამდები არ აღმოჩნდა „ქვედა“ ფენებისთვის, მაგრამ კულტურული თვალსაზრისით დიდი გავლენა მოახდინა. ხალხმა კი, როგორც ერთიანმა და მილიანმა ორგანიზმმა, არ დაკარგა „რუსულობა“, შეინარჩუნა მართლმადიდებლობა, მშობლიური ენა, მამათა ტრადიციები, რამაც განაპირობა კიდევ 1648-1654 წლების ეროვნულ-განმათავისუფლებელი ომი პოლონეთის წინააღმდეგ, რასაც მოჰყვა პერეასლავის რადას ისტორიული გადაწყვეტილება „მალია“ და „ველიკაია“ რუსეთის კვლავ შეერთების შესახებ.

სამხრეთ და ჩრდილოეთ რუსეთის კვლავ გაერთიანების შემდეგ დაიწყო პოლონური ზეგავლენის უკუპროცესი. სხვათა შორის, ლიტვის დიდ სამთავროში 1697 წლამდე რუსულს ოფიციალურ სახელმწიფო ენად იყენებდნენ. „მალია“ რუსეთის ტერიტორიაზე მცხოვრები ერთ სახელმწიფოდ გაერთიანებული ხალხი თავის თავს რუსებს უწოდებდა. მოვიხმოთ ბოგდან ხმელნიცკი: 1648 წელს ლოვოვისკენ მიმავალმა გეტმანმა ქალაქის მცხოვრებთ გაუგზავნა უნივერსალი: „მოვემართები თქვენკენ როგორც რუსი ხალხის განმათავისუფლებელი; მოვიფიქრო რუსული მიწის დედაქალაქისკენ, რათა გავათავისუფლოთ პოლონური ტყვეობისგან“.

სხვა თანამედროვე, საპირისპირო ბანაკის წარმომადგენელი, პოლონელი გეტმანი სპავა წერდა: „ჩვენ წინააღმდეგ იბრძვის არა მო-

ხალისეთა ბრძოლა, არამედ მდიდარი რუსეთის დიდი ძალა. სოფლების, დასახლებების, ქალაქების მცხოვრებნი - რწმუნთა და სისხლით შეკრული მთელი რუსი ხალხი რეწპოსპოლიტას განადგურებით იმუქრება. ნათლად ჩანს, რომ ბრძოლა მიმდინარეობდა არა „უკრაინისთვის“, არამედ - რუსეთის ორი ნაწილის კვლავ შესაერთებლად, რუსების ერთ სახელმწიფოში გასაერთიანებლად.

III

XVII საუკუნეში რუსეთის იმპერატორ ეკატერინა II-ს აღეგებდა დასავლეთურული მიწების ბედი, რომლის დიდი ნაწილი პოლონელების ხელში იყო. ვითარება ქვეყნის შიგნით პოლონური სეიმიზმის გაღვივებით დაიძაბა, როცა უარი განაცხადა დავით მოსახლეობის არაკათოლიკური მოსახლეობის უფლებები. ამას თან დაერთო პოლონელი დიდგვაროვანთა შორის განხეთქილება. რუსეთში, პრუსიაში და ავსტრიაში ჩარევა გაღვივდა, რაც 1772 წელს პოლონეთის პირველი გაყოფით დამთავრდა. პრუსიას ერგო დასავლეთ პოლონეთი, რომელზეც ძირითადად პოლონელები ცხოვრობდნენ, ავსტრიაში მიიტაცა გალიცია - პოლონელებითა და რუსებით დასახლებული, ხოლო რუსეთს გადაეცა რუსულმოსახლეობიანი პოლოცკი, ვიტებსკი და მოგილიოვი. ვერსად გავეცქვიეთ ფაქტს, რომ გალიციაში მცხოვრები რუსები მამინ რუსული ენის რუსულ-პოლონური დიალექტით ლაპარაკობდნენ, ხოლო რუსეთისთვის გადაცემული ოლქების მოსახლეობა - რუსულ-პოლონური დიალექტზე.

პოლონეთის მეორე დაყოფა 1793 წელს უკავშირდება - პოლონეთში განადგურდა სამოქალაქო ომის ფონზე პოლონეთის თავადანაურობამ დახმარება ეკატერინას სთხოვა. რუსულმა ჯარმა ვარშავა დაიკავა და ახლანდელი ბელორუსიისა და უკრაინის მნიშვნელოვანი ნაწილი - მინსკი, ვოლინის ნაწილი და პოდოლია მიიღო. პრუსიამ პოზნანი იგდო ხელთ.

ერთი წლის შემდეგ ვარშავაში აჯანყებამ იფეთქა და მის ჩახახუნებად რუსეთის ხელისუფალმა სუფოროვის მეთაურობით თავისი საუკეთესო არმია გაგზავნა. შედეგად, პოლონეთმა, როგორც დამოუკიდებელმა სახელმწიფომ, არსებობა შეწყვიტა. 1795 პოლონეთის მესამედ დაყოფის წელია; ამჯერად რუსეთს კურლანდია, ლიტვა და ვოლინის დასავლეთის ნაწილი ერგო (ამ ტერიტორიებზე ცხოვრობდნენ ეთნიკური რუსები, ლიტველები და პოლონელები).

XIX საუკუნეებში რუსებს არ ჰქონიათ ერთიანი სახელმწიფო, მაგრამ რაც არსებობდა, ის მხოლოდ რუსული იყო. იმ პერიოდში არავინ არსად ახსენებს ახალ ეთნოსებს - „უკრაინელებს“ და „ბელორუსებს“.

IV XIX საუკუნე და XX საუკუნის დასაწყისი

პირველი „უკრაინელები“ XVIII-XIX საუკუნეების მიჯნაზე ჩნდებიან. გრაფმა იან პოტოცკიმ

თავის ერთ-ერთ ნაშრომში პირველად გამოიყენა ეს ტერმინი. „უკრაინელობის“ იდეოლოგია, აგრეთვე პოლონელმა გრაფმა ფადეი ჩაცკიმ გამოიქვეყნა მოსაზრება (შექმნა მითი), რომ „უკრაინელები წარმოიშვნენ უკრებისგან, განსაკუთრებული ურდოს წარმომადგენლებისგან, რომლებიც VII საუკუნეში მოვიდნენ უკრაინის ტერიტორიაზე ვოლგისპირეთიდან“. ასეთია „უკრაინელი ხალხის“ ეთნოგენეზის ჩაცკისეული სქემა. პოტოცკისა და ჩაცკის აზრები უკრაინელთა არარუსული წარმოშობის შესახებ გაავრცელეს „მალროსიის“ მარცხენა ნაპირსა და უკრაინის სლობოდაში. სწორედ მაშინ „მალაია“ რუსეთში გაქრნენ რუსები და როგორც განსაკუთრებული ერი, გაჩნდნენ „უკრაინელები“. სინამდვილეში ისინი მამინ წარმომადგენლენ რუსოფობ მალროსიელ მარგინალებს, რომელთა რაოდენობა რამ-

დენიმე ასეულს შეადგენდა. ამ ეთნიკურ მუტანტებს ფინანსურად, მორალურად და პოლიტიკურად მხარს უჭერდნენ მოძღვაკრებული მებრძოელი სახელმწიფოები. მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა ანტირუსულმა ტერორმა, „მალროსიაში“ მომხდარმა რამდენიმე რევოლუციამ და ომმა. ყოველივე ამის შედეგად რამდენიმე ასეული „უკრაინელი“ ორასობით წელიწადში ორ მილიონამდე გაიზარდა. დღესაც, ისევე როგორც ორასი წლის წინ, ეს გაერთიანება ერთ კი არა, პოლიტიკური პარტიაა.

ისტორიკოსი ნიკოლაი ულიანოვი ისტორიოგრაფიულ მონოგრაფიაში „უკრაინული სეპარატიზმის წარმოშობა“ წერს: „პოლონელები უკრაინული დოქტრინის მამები არიან... სწორედ მათ დაიწვეს „უკრაინისა“ და „უკრაინელების“ დამკვიდრება ლიტერატურაში... პოლონელებს ხელს არ აძლევდათ არც „მალროსიის“ (ქი ი ა ე ი დ ი ნ ე ი წ) და არც „მალაია რუსის“ (ქი ი ა ე ი წ დ ი ნ ი წ) არსებობა. „უკრაინის“ გამოყენება ჯერ კიდევ ალექსანდრე I დროს სცადეს. დაიწყო კიევის „გაპოლონურება“: რუსეთის სამხრეთ-დასავლეთი პოლონური სკოლებით მოიფინა, დააარსეს უნივერსიტეტი ვილნოში და ხელში ჩაიგდეს 1804 წელს გახსნილი ხარკოვის უნივერსიტეტიც. ამის შემდეგ პოლონელებმა თავი ამ ტერიტორიის - „მალროსიის“ მხარის ინტელექტუალური ცხოვრების ბატონ-პატრონებად იგრძნეს. ცნობილი ისტორიკოსმა ნ. კოსტომაროვმა, ხარკოვის უნივერსიტეტის სწავლის პერიოდში, ამ პროპაგანდის ზემოქმედება საკუთარ თავზე სრულად იგ-

რძნო. XIX საუკუნის შუა ხანებში სწორედ მან შექმნა ცნება „დიდი რუსი ხალხი“ («Великий русский народ»); დიდ რუსეთსა («Великий Русь») და პატარა რუსეთში («Малорусия») მცხოვრებ სწორედ მან უწოდა „ორი რუსი ხალხი“. რუსების აღსანიშნავად „ველიკოროსები“ შემოღებით, კოსტომაროვმა, „უკრაინელობის“ ფუძემდებლებთან ერთად გააკეთა განცხადება იმის შესახებ, რომ „ძველი რუსი“ («Старый Русин») უკრაინელების მემკვიდრეობა იყო - „ველიკოროსები“ ბევრად უფრო გვიან, IX-XII საუკუნეებში გაჩნდნენ.

ისტორიოგრაფიაში მოგვიანებით გაჩნდა რუსი ხალხის სამი შტო: „მალროსები“, „ველიკოროსები“ და „ბელორუსები“, რომელთა შესახებაც ისტორიულ წყაროებში არანაირი კვალი არ არსებობს. მიზეზი ბანალურია - ასეთ ეთნო-

სებს არასდროს უარსებიათ, რადგან სახელები, რომლებიცგანაცემენ თითოეული შტო (ქი ი ა ე ი წ, ველიკოროსები, ა ე ი წ დ ი ნ ი წ) აღნიშნავენ თათართა შემოსევებისა და პოლონეთის ექსპანსიის შედეგად დაწინაურებულ სახელმწიფოთა ტერიტორიებს, რომლებზეც ცხოვრობდა რუსი ხალხი და ამ ტერმინებში ეთნიკური თუ ნაციონალური შინაარსი არ იგულისხმებოდა.

ცნება „სამი რუსეთის“ შესახებ XIV საუკუნეში გაჩნდა და მას 1917 წლამდე იყენებდნენ, თუმცა თითოეულში მხოლოდ XIX საუკუნეში „დაასახლეს“ სამი სხვადასხვა ხალხი, ძირითადად, ძალიან განათლებულები. უბრალო ადამიანები კი, კიევის რუსეთის დროიდან მო-

ყოლებული, სადაც არ უნდა ეცხოვრათ - „მალაია“, „ბელაია“ ან „ველიკაია“ რუსეთში, თავიანთი ეროვნული იდენტურობისთვის იყენებდნენ ერთადერთ ეთნონიმს - რუსები.

XIX-XX საუკუნეების მიჯნაზე ცნება „რუსები“ მოიხრებოდნენ „ველიკოროსები“, „მალროსები“ და „ბელორუსები“ - ყველა ერთად. თანაც, ამ ტერმინს ამ მნიშვნელობით იყენებდნენ როგორც რუსული

(მაგ. პ. სტრუვე), ისე „უკრაინული“ ინტელიგენციის წარმომადგენლები (მაგ. პ. კულიში).

ისტორიკოსი ნ. ულიანოვი მთითებებს იმ ძალებზე, რომლებიც დაინტერესებული იყვნენ ამ ხელოვნური, ანტიისტორიული ტერმინოლოგიის გავრცელებით - უკრაინული სეპარატიზმი და ლიბერალურ-რევოლუციური მოძრაობა. გეოგრაფიის სახელმძღვანელოებში გაჩნდა ამ სამი „შტოს“ ტიპთა ეთნოგრაფიული აღწერილობა ნახატების სახითაც - განსხვავებული საშისით და ინვერტარით. ყურადღებას ამახვილებდნენ განსხვავებულ ყოფაზე, წეს-ჩვეულებებზე, ოლქების დიალექტზე და ამ „საოლქო“ განსხვავებების საფუძველზე რამდენიმე ხალხის არსებობას ამტკიცებდნენ.

XIX საუკუნის ბოლოს „უკრაინულმა“ და „ბელორუსულმა“ ინტელიგენციამ დააარსეს მოძრაობა, რომლის მიზანი იყო თავიანთი ენების რუსულის გავლენისგან დაცვა. ამას ხელს უწყობდნენ... თვითონ რუსები. აკადემიური წრეები უკრაინულ პროპაგანდას ღუმლით შეხვდნენ, თითქოს ვერც ამჩნევდნენ. მათი გამოაშკარავება „რეპრეზიუ“ საქმედ მიიჩნდა, რის გამოც შესაძლიარს მათთვის „სწავლული ფანდარი“, „მეცნიერი-ფანდარი“ ან „ისტორიის გენერალი“ ეწოდებინათ. ღუმდნენ ისეთი გიგანტები, როგორებიც იყვნენ მ. დიაკონოვი, ს. პლატონოვი, ხოლო „უკრაინული“ ისტორიის ფუძემდებელი, ისტორიის სახელგანთქმული ფალსიფიკატორი მ. გრუშევსკი პეტერბურგში ბეჭდვად თავის პოლიტიკურ პამფლეტებს სახელწოდებით „უკრაინის ისტორია“. უკრაინოფილობა მიიჩნეოდა საპატიო მოვლენად, რომელიც, მათი აზრით, გულისხმობდა სამხრეთრუსეთელი ხალხის კულტურულ და ეკონომიკურ ერთიანობას...

გრუშევსკიმ ისტორიის ფალსიფიკაცია თავდაპირველად მოკრძალებით დაიწყო: «Діаї ї Діні»-ის პოლონური სახელწოდება „უკრაინა“ გამოიყენა და მიიღო ფანტასტიკური ქვეყანა - «Облаї а-Діні» და იქ „უკრაინულ-რუსულ“ ხალხები დაასახლა. შემდეგ უფრო ვერაულო ნაბიჯი გადადგა და დაიწყო ტერმინებით ჟონგლიობა: სადაც კი შეხვდებოდა ტერმინები „რუსი“ («Русин»), „რუს“ («Русин») და „მალროსია“ («Малоросія»), მათ ანაცვლებდა „უკრაინელი“, „უკრაინული“ და „უკრაინო“. ასეთი იოლი მანიპულაციით უკრაინელმა პროფესორმა რამდენიმე წელიწადში შეითხოვა „ათასწლოვანი უკრაინული ისტორია“ და იგი „ფესვებითაც“ უზრუნველყო.

ასე მარტივად გამოაძევეს რუ-

რაფიის საფუძველი კი სწორედ ასეთი ნაშრომებია.

* * * ვინ არიან უკრაინელები: ერი - მრავალსაუკუნოვანი ისტორიით თუ რუსი ეროვნების დანამატი? ამ შეკითხვაზე კატეგორიული და მკაფიო პასუხი აქვს სამეცნიერო მიმართულების - „დნ-გენეალოგის“ წამყვანი სპეციალისტის, ქიმიის მეცნიერებათა დოქტორის, მოსკოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტისა და მარგარდის უნივერსიტეტის პროფესორს ანატოლი კლიოსოვს.

დასავლეთ უკრაინის ნაციონალიზტიური სკოლა ცდილობს ამტკიცოს, რომ რუსები და უკრაინელები არ არიან ახლომონათესავე ხალხები. ეს მოსაზრება „ეფუნება“ იმას, რომ ახლანდელი უკრაინის ტერიტორიიდან ოდესღაც გადასახლებული რუსები მონგოლოიდურ რასაში გაითქვიფნენ და ისინი ადარ არიან სლავები.

ამ მტკიცებაში სიმართლე არ არის. რუსები, ბელორუსები და უკრაინელები ერთი და იმავე გვარის ერობლიობაა, გენეტიკური თვალსაზრისით ერთი და იგივე ხალხია. წარმოშობაც ერთი აქვთ. ეთნიკურ რუსებში სამი მთავარი გვარია: R1a, I ა N.

გალოგუგუ R1a-ს მიეკუთვნებიან რუსების 48 და უკრაინელების 45 პროცენტი;

გალოგუგუ I-ს - რუსების 22 და უკრაინელების 25 პროცენტი; ამ მჩვენებლებს შორის განსხვავება 4 პროცენტამდე მერყეობს.

ამ ორ ხალხს შორის ყველაზე შესამჩნევი განსხვავება გალოგუგუ N-შია, რომელიც ჩრდილოეთ ევროპაში გავრცელებული და იგი მოიცავს ლატვიელებს, ლიტველებს, ესტონელებს, ბალტიკისპირეთის რუსების ნაწილსა და ჩრდილო-აღმოსავლეთ რუსეთის მცხოვრებთ. გალოგუგუ N-ს ეკუთვნის რუსების 14, ბელორუსების 10 პროცენტი, ხოლო უკრაინაში ეს მჩვენებელი 1-4 პროცენტს შორის მერყეობს. საგრძნობლად განსხვავებით აიხსნება, რომ უკრაინა ბალტიკისპირეთის უფრო სამხრეთით მდებარეობს, ვიდრე რუსეთი და ბელორუსია. გალოგუგუ R1a-ს ბელორუსთა 52 პროცენტი მიეკუთვნება.

არსებობს ასეთი ცნება - „გალოტიკების ხე“. იგი სხვადასხვავარად ყალიბდება. პროფესორმა კლიოსოვმა თავის კოლეგებთან ერთად შექმნა გალოტიკების ხის მოდელი და მასში შეიტანა რუსების, უკრაინელებისა და ბელორუსების მონაცემები. დნმ-ის ანალიზი III პარამეტრის (დნმ-ის Y-ქრომოსომის მარკერები) მიხედვით შეამოწმეს („აკადემიური“ ანალიზის დროს მხოლოდ 17-ს, ხანდახან 6-7 პარამეტრს იყენებენ). ამ სამი ხალხის გალოგუგუები ერთმანეთს „დაასვენეს“ და თითქმის ერთნაირი გამოვიდა, ხანდახან კი - იდენტური.

„ჩვენ ჩავუღრმავდით ისეთ დეტალებს, რასაც მკვლევარები უგულებელყვეს - რუსების, უკრაინელებისა და ბელორუსების გალოგუგუები ყოველთვის ერთმანეთს ემთხვევა. ასე რომ, ამ სამი ხალხის საერთო წარმომავლობის შესახებ კამათი დასრულებულია. არსებობს „ნაშრომები“, რომლებიც სამეცნიერო და სოციალური თვალსაზრისითაც ჩემს აღმფლეთებას იწყვეს. ამგვარი „სამეცნიერო“ საქმიანობა საინფორმაციო ომის ნაწილია“, - აცხადებს მეცნიერ-გენეტიკოსი.

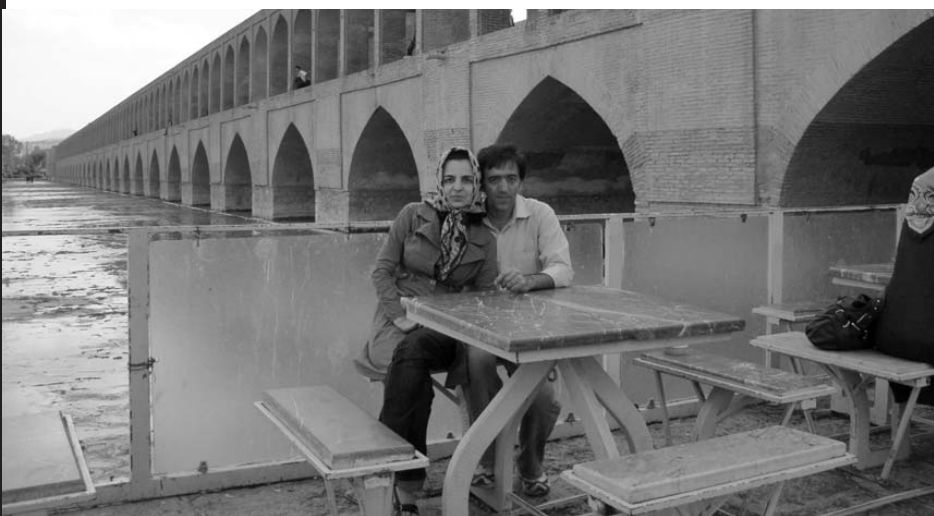
ელზა ნაბახტაძე

სისარბჟელას იქეთა საქართველო

ირანის ისლამური რესპუბლიკა-გვამცობს წარწერები გზა და გზა. უბრალო აღნიშვნა არ გეგონოთ, უფრო გავფრთხილებ. რადგან იქ სხვა რეალობაა. გინდა თუ არა უნდა მიიღო, დაემორჩილო. არ ვიცი ვისთვის უაღვილო აღმოჩნდება ეს ლირიული გადახვევა, მე კი ცოტა უცნაურო ანეკდოტს მოვაგონებთ, მოდუნდი და მიიღე სიახლოვნა, მსხვერპლს რომ სთავაზობს სექსუალური მანიაკი. აი, ირანში გარდა იმისა, რომ ისლამური წესების მსხვერპლი ხდები, სასიამოვნოდ დროის გატარებაც შეიძლება.

ფესტა, ნუგა, ფინიკი, აღმოსავლური სახელებებით შეზავებული ჩაი, უბადლოდ მომზადებული ბრინჯი, რაც ბეზინჯის ფაფასავით კი არ იხილება, არამედ სათითაოდ გამოარჩევ თითოეულ მარცვალს ანუ ე.წ. ფანტიდა და კიდევ ბევრი რამე-რუმე.

როცა ირანში მიწვევს ჩასვლა, ყოველთვის ტვინს ვიჭყლებ, რა წავიღო საჩუქრად. იქაურებს ამის დარდი ნამდვილად არ აქვთ. უმდიდრესი ქვეყანაა სულ ყველაფერს აწარმოებენ სამოსიდან დაწვებული საკვებით ლამაზრებული. აი, იქედან კი რასაც კი გაგწვდები, სულ ყველაფერი მინდა წამოვიღო.

ჰო... ირანელებს ჩვენებური შოკოლადი უყვართ. „რუსეთის ქაქაოს“ ეძახიან და თუ საჩუქრებს აპირებთ, წაუღებთ, ნამდვილად გაახარებთ. ვოიაფის სამზადისს მთვრებით, ოღონდ არ გამოგრჩეთ, ერთი მნიშვნელოვანი გარემოება არასოდეს დაგვეგმოდ ირანში მოგზაურობა ურუჯობის(იქაური მარხვის პერიოდში) ამას პირადი გამოცდილება მალაპარაკებს.

ურუჯობა რა ყოფილა

ღმერთმა გივბულოს-ასე ეუბნებიან ერთმანეთს მარხვას შედეგომილი ფერეიდენელი ქართველები. არაფერ ვითხრათ, რომ მუსულმანების ურუჯი, მზის ჩასვლისთანავე სრულდება, აი, ზუსტად დამის ათის ნახევრამდე არ უხსნილდებათ. დღის განმავლობაში კვებას თავი დაანებე, წყალსაც არ სვამენ. საღამოს 9 საათზე მოლა ღოცვის ჟამს უხმობს და მერე ნებადართული ჭამა-სმა. შემდეგი ტრაპეზი დღის 5-ის ნახევარზეა, საგანგებოდ ამისთვის მალევიარას აყენებენ. ეს მარხვა წელიწადში ერთხელ არის, მოძრავია, ოღონდ ყოველთვის ზაფხულში უწევს. თუ მაშინ ვერ შეძლო შეენახა, მორწმუნე მუსულმანს ნება ეძლევა ზამთარში იფოს ურუჯი. ავადყოფებს, ვისაც მარხვა რამე დისკომფორტს ან ჯანმრთელობასთან დაკავშირებულ პრობლემებს უქმნის მარხვა ეკრძალება. მმარხვა არ ეხებათ მგზავრებსაც, ვინც ტრანსპორტით დიდ მანძილზე გადაადგილდება. ამას თვითონ ყურანი გავფრთხილებსო ამბობენ. უურუჯობის პერიოდში ხშირად იკრიბებიან ერთმანეთთან სახლებში და ყურანს რიგრიგობით კითხულობენ. როგორც მზე ჩავა, გარკვეულ უბნებში ირანის მოავრობა ხალხისთვის საჭმელ-სასმელს არივებს. გამწვანდ კარგებში მარხვის აღსანიშნავად დრო-შება გამოფენილია და იქ მიაქვთ ხორავი. ურუჯობის აუცილებელი კომპონენტი უპოვართა დახმარება, მათთვის შემწეობის გაცემა. ზოგ მათგანს ყურანში უღვეს ფული, რაც გასაცემად გადაუღვია. ვერაფერს შეჭამთ და დალეუთ ხალხის თავშეყრის ადგილებში. საკუთარ ეზოში, ან აივანზეც არ დაერთვენ ნებას. სახლში მალულად ვინც შეჭამს, ამას კი ვეღარ აკონტროლებენ. ამით

ტომ მათ მარხვაში ნურც ყონალობას(სტუმრად მიწვევას) დაელოდებით. ვინც ამ დროს მასპინძლობას არ შეუშინდება მათ ჩამონათვალს ხელის თითებიც ეყოფა. ისე ჩვენში რომ ვთქვათ, ქართველებს უყვართ სტუმარი და ფერეიდენელების, კერძოდ, იქაური ქალაქ მარცხოფის 90% ქართველებია. კიდევ ერთ რამეში გამიმართლა, ზაფხულში როცა ირანში გაქრება ფაქტობრივად ერთ-გვარ წამებასთან ასოცირდება, იქ სულ სხვა გარემოა.

ფერეიდანი კურორტია, ზღვის დონიდან იმდენითვეა დაშორებული, როგორც ჩვენ

ლობისას) ირენს თავსძველი ქართული გამოთქმა მათი ყოფიერებისთვის ზედამოჭრილია: ყველა საკუთარ ბუხარს უკეთ უბერავს და როგორც რუსები იტყვიან „სვია რუბანა ბლიუე კ წელუ“ მით უფრო თუ დიდ ოჯახში გასაყოფი ბევრია. ახლა ქართველები არა, თორემ იქაური ქორდები(ადგილობრივი ხალხია) ძმამ ძმას შეიძლება მიწვისათვის. არადა, მდიდარი ქვეყანაა, აი, განსაჯეთ, გაზი, ნავთობი, ოქრო აბსოლუტურად ყველაფერი აქვთ. ისე, სტუმრის მიღება იციან გასაცარი. საგანგებო პურ-მარილს გაუშლიან. ოღონდ ალკოჰოლის გარეშე. (თრობა ირანში სიკვდილით დასჯადია.) შემდეგ ფულს, ან საჩუქრს გადმოცემენ, ეს ყონადის პატრისციემის ერთ-ერთი აუცილებელი პირობაა.

უკან საბჭოთა კავშირში?

რამდენიმე ქვეყანაში ვარ ნამყოფი და ისე განცხრობით მოსახლეობა არსად მინახავს, როგორც ირანელებია საკუთარ ქვეყანაში. ზოგჯერ მიფიქრია, ალბათ, ეს შეზღუდვები მთავრობამ განგებ დაუწესა, რომ სულ არ აიშვან, ან კიდევ უცხოელე-ბით არ გაივსოს იქაურობა-მეთქი. საჭმელ-სასმელი არავისთვის წარმოადგენს პრობლემას, სამოსსაც ხომ ვთქვი, თავად აწარმოებენ და შესაბამისად იაფივია. მთავრობა ავადყოფებს და უმუშევრებს ეხმარება. მიუწვდომელ სოფლებს პატრონობს, ფერმერებს ყველა პირობას უქმნის, რომ თავის საქმეს არ მოცდნენ. ფულს, საკვებს რაც შეიძლება ყველაფერს აწვდის, რომ იმან პრობლემი არ შეუზღუდოს ხალხს. ირანის მოსახლეობა ჯერ კიდევ 5 წლის წინ 80 მლნ-ს შეადგენდა. საბჭოთა კავშირი რამ გა-მახსენა და უცხოურს ყველაფერს, რომ ებრძვიან იმან. ტელევიზორში უინტერესო გადაცემებია. ხშირად მოლელების ქადაგებებს გადმოსცემენ. რახან საჭმელი არავის უჭირს პურსაც ისე დაუზოგავად ყრიან, როგორც სსრ-ის პირობებში მახსოვს. და კიდევ, იმ-

ნობა და შესაბამისი რეაგირება არც თუ ისე ძნელია. თუმცა აზიური მენტალობაც შეგახსენებთ თავს მათთან ურთიერთობისას, ანუ ქარავმებით საუბარიც იციან. უყვართ გამოთქმა: მულო შენ გეუბნები, რძალო შენ გაიგონეო-ზედამოჭრილია და იმიტომ. მონიბლული ვარ ფერეიდენელი ქალის ხასიათის შტრინხებით. უმეტესად, წყნარნი არიან. აი ისეთი, ჩვენ რომ ადვინშნავთ, სიტყვას სიტყვავზე არ ამბობსო. უდაოდ აფასებენ მეუღლის შრომას. დიმიდიანნი და იმედით სავსენია. დიდმა უმრავლესობამ კარგად იცის მანქანის მართვა და საკუთარიც ჰყავთ.

რაც ავითვისე და ხშირად ვიმეორებ, ახლა თქვენაც გაგანდობთ შემდეგი უებარი სიტყვებია: მაღლობა ღმერთი... მათ ენაზე(მაღლობა ჰოდა-ჰოდა ანუ ღმერთი) და ამგვარად ღმერთი რამდენჯერმე, ჩვეულებრივ ოჯახურ გარემოში, მაღლობენ ღმერთს საკუთარი ყოფიერებისათვის. თავიდანვე მომეწონა, ოღონდ მაგიწვდებოდა და როცა მივეჩვიე ნამდვილ მედიტაციად მექცა. აი, სცადეთ, ნუ დაემღურებით განგებას, დააფასეთ რაც ღმერთმა გარგუნათ და დიდ შევებას მიიღებთ.ახლა ისე არ გეგონოთ, რომ ფერეიდენელები ყველაფრით კმაყოფილი ხალხია. ის სიტყვები მხოლოდ დეცებს ეკუთვნის ქმარ-შვილის ჯანმრთელობის და ოჯახის ბარაქისათვის. საყვედურიც პირდაპირი იციან, ბევრ მათგანს გაკირვება ვერ დაუმაღავს, როგორ გვიხმობენ დაუბრუნდით სამშობლოს, როცა ვინც გურჯისტანს წავიდა მათი რაოდენობა თითებზე ჩამოითვლება და დღემდე არც ბინით დაუკმაყოფილებიათ, ვერც კარგი სამსახურები იშოვესო. „-მა ჩემი ყმაწილი რასით არ ჩააბეს, რასით საქმე არ მისცეს“-საყვედურს მამარებს 65 წლის ქალბატონი. „-თუ გაგვევთ, ჩონ თქვენ სისხლი და ხორცი ირანში ცოცხლობას ვიქო, რასით აქამდე არ გუნახათ ჩონ თავი. დაგვაადეთ და არც რა“- ესეც ხშირად გამოიყენია. რას ვიზამთ, ასეთია განგება პატარა და უპოვარი საქართველო-სი, სადაც ლუქმა-პური ძნელად იშოვება,

სასჯელი დედაკაცობისათვის?

თითქოსდა, არ უნდა შეგაწუხოთ კლიმატურმა პირობებმა, მაგრამ... აქ ერთი მნიშვნელოვანი მაგრამა... ირანში მცხოვრები ქალების საკმაოდ მნიშვნელოვანი რაოდენობა მიიჩნევს, თუ ქალი ხარ თავი უნდა შეიზღუდო: არ უნდა იარო თავშიშველა, არც კანი გამოიჩინო. რახან ვერ შეჩვეულხარ შარვალი და მანტო, თავზე კი თავსაფარი და რა არის პრობლემა? ვითომ არაფერი? იქნებ, ზოგ თქვენგანს რომანტიულადაც ეჩვენა დედაკაცობა ამგვარი თავდადება. არაა... მენდეთ, თუ არ ხარ მიჩვეული, ძალიან გავიჭირდებათ. ახლა სიახლოვნებს რაც შეეხება, ცნობილი გამოთქმაა, რომ ქალებს ძვირფასეულობა უყვართ და აი, ირანში ოქრო მაღალი ხარისხისაა, თანაც ჩვენთან შედარებით იაფივია. იქ თითქმის ყველა ქალი(უი, ამთ უფრო უხლებათ სიტყვა მანდილოსანი) სამკაულებს დააჩხრიალებს. განსაკუთრებით მოდაშია ამ კეთილშობილი მეტალისგან წარმოებული ე.წ. სამაჯურები. ასე რომ, მიცეით თავს უფლება და აისხით. ქალის საუკეთესო მეგობარი ბრილიანტებიაო. კი ბატონო, ძვირფასი თვლებიც შედარებით იაფად. დაითმინეთ და მიიღებთ. მე კი განგებამ ფერეიდენელები რძლობა მარგუნა და რჩევებს საკუთარი გამოცდილებიდან გიზიარებთ.

ისე, იქაური კაცი ოჯახისთვის თუ საუცხოო ვერ იქნა, ცუდი ალბათ გამოხატვის შემთხვევებშია. რადგან შემომტანებია, შრომას მიჩვეულნი არც მფლანგველობით გამოირჩევიან კი არა, ხელმოჭრილებიც არიან. ალბათ, ფერეიდენელი რძლებისთვის ბევრ იქაურ ჭეშმარიტებასთან ერთად, ისიც „აქ სიომია“, რომ დედამითი ყოველთვის მართალია. რომ უფროსი მაზლი შენზე წინ უნდა გავიდეს კარში და ა.შ. არც ის უნდა გავიკვირდეს, თუ მულმა პირდაპირ გაჯახოს: აქ საქართველო არ არის და სუსტი ხარ, თუ ძლიერი სხვას ვერაფერს მოსთხოვო. ანუ, ცნება ერთი დიდი ოჯახი იქ პირობითია და მხოლოდ სტუმრიანობისას(ყონა-

ღენად არ იციან უბინობის, უმუშევრობის, უპურობის გემო, რომ საკმაოდ ხშირად წუწუნებენ, მეტს ითხოვენ ამ ცხოვრებისგან. თორემ მთავრობის საწინააღმდეგო გამოსვლებს ისე უფრთხიან, როგორც ჩვენ უმუშევრობის პერსპექტივა გვაშინებს და ამის გამო, პანიკამ მოგვიცვია(საქართველოს პირობებში ლოგიკურია)

მათი დაღვიბი თვისაებაი

ფერეიდენელი ქართველი (იშვითი გამო-ნაკლისების ვარდა)არახილეს მოგატყუებს პირდაპირი და მიამბიჭია. შეიძლება არ უნდოდეს გითხრას, თუმცა დამალვა არ გამოუდის. ასე რომ, მათი სურვილების გამოც-

ხლო დედამამიშვილობა, ოჯახური ტრადიციები დღემდე არ მოშლიდა. არც ამაყი ფერეიდენელები ტყუიან, როცა არ უნდა გაიგონ საქართველოს გაჭირვება. რადგან სისხლხორცი ენატრებათ, მშობლიური მიწა 4 საუკუნის მიუხედავად მაინც უხმობთ. ამაცნი არიან, რადგან მათ გენეტიკურ მახსოვრობას ძველი ქართული შემოუნახავს. არა მხოლოდ ენა, არამედ ჯიში და გენი. ახსოვთ ალავერდი-ხან უნდალადე, „მერა-ლაღ მოუდიო“ სწინთ სააკაკის ღვაწლის არად ჩავლება და ოცნებობენ იმ დროზე, როცა ირანიდან უკან მიუხედავად დაბრუნებას შეძლებენ.

ნათია ნოდია

ცხოველთა უმრავლესობა, იმ ადგილს, სადაც მიაშარდავს ხოლმე, თავის საკუთრებად მიიჩნევს.

თუმცა არიან ცხოველები, რომლებიც განსაკუთრებული ეშმაკობით გამოირჩევიან – დაგროვილ სითხეს ერთბაშად ერთ ადგილას კი არ მიუშვებენ, არამედ პატარ-პატარა ულუფებად ცოტას ერთ ადგილას მოასხურებენ, ცოტას – მეორეზე, ცოტას – მესამეზე, რომ ამით ოკუპირებული ტერიტორიების არეალი გაიფართოვონ და რეესტრში „გაატარონ“, როგორც პირადი საკუთრება.

(უკრაინიდან ვერ მოგვაწვდინა ჭავლი (უკრაინა მინც შორია) და გადაწყვიტა, ახლოს მოსულიყო საქართველოსთან).

მისგან ეს საქციელი ვის გაუკვირდებოდა, რომ არა ერთი ფრიად საყურადღებო და საგულისხმო ამბავი.

გონებამახვილმა მიხეილმა ის ფანდი გამოიყენა, რომელიც წერტილოვანი მისხურების პრინციპით, რაც შეიძლება მეტი ობიექტის მონიშვნას და დასაკუთრებას ისახავს მიზნად.

პრეზიდენტყოფილმა ჯერ თავის კოლეგას, პრეზიდენტ მარგველაშვილს მიუპიპინ-მიუშხაპუნა – გული მწყდება, რომ პრეზიდენტის ინსტიტუტს აბუჩად იგდებს ხელი-სუფლებათ, მერე კი ალასანიას მიადგა – ეს როგორ შეიძლება, ხედავთ, როგორ ექცევიან თავდაცვის მინისტრსო?

ეტყობა, გაიძვერულ-ყალბობადღური აზრები მოსდის თავში გაიძვერობაში ჭიპოჭიპო მიშვიკოს – ამ ორს რადგან მივაშარდავ და მოუნიშნავ, ამიერიდან ესენი ჩემები არიან, ჩემი თანამოაზრეები გახდებიან და ჩემს პირად ამაღლაში მეყოლებიანო.

ღრმად ცდებით თქვენ, პატივცემული მიხეილ, ეს ორი, თქვენ რომ მსხვერპლად ამოირჩიეთ და ნიშანი რომ დაადეთ, თქვენზე ნაკლებნი არაფრით არიან და, სხვათა შორის, არც იმ საქმეში დაგიდევ-

საჩუქრი ჩასაფრებელი მიშამ სახიფიდან მოგვაფიშა...

ბატონი მიხეილ სააკაშვილიც პოლიტიკური ცხოველია და რადგან ცხრა წლის განმავლობაში თავზე აშარდავდა საქართველოს, როგორც ჩანს, ჰგონია, რომ საქართველო მისი პირადი საკუთრება და მისი სამფლობელოა.

ეტყობა, იგივე აზრის ბრძანდებიან მისი თანაგუნდელებიც, უფრო ზუსტად, მისი თანამომშარდელებიც, რომლებიც ბელადს ამ საქმეში შეძლებისდაგვარად მხარს უბამდნენ და უბამენ დღესაც.

პატივცემულ მიხეილს, რომელიც ცნობილი მიზეზების გამო, საქართველოში ვერ შემოდის და ძველებურად თავზე ვერ გვაფისავს, გადაწყვიტა, ახალ ხრიკს მიმართოს და იგივე აქტი საქართველოს საზღვრის მიმდებარე ტერიტორიიდან განახორციელოს.

წინა შაბათს მიხეილმა სტრატეგიულ ობიექტად სარფის საბაჟო აირჩია და თურქეთის მხრიდან მოგვიშვირა თავისი შარდსადენი მილი.

ბენ ტოლს, თქვენ რომ გგონიათ, მხოლოდ თქვენ რომ იცით და სხვამ არაფერს.

სხვათა შორის, არც ერთს და არც მეორეს არ გაუპროტესტებია სააკაშვილის მოულოდნელი გამოსტომა სარფიდან და: – რა გვჭირს მაგის დასაცავი და გამოსასარჩლებელი, თავის თავს მიხედოს მაგ უბედურმა, ის ურჩევნიაო – არ უთქვამთ.

– რა იცი, რა ხდება და რაში გამოგადგება სააკაშვილის მიერ დაღებული ნიშანიო, ფიქრობენ, ალბათ.

არც გაემტყუნებთ – წინდახედული ხალხია ესენი და წინ იხედებიან...

სარფში ჩასაფრებულმა მიშამ სარფიდან კიდევ ერთხელ მოგვაფიშა და წავიდა, თუმცა მისი ჯიუტი ხასიათი რომ ვიცით, ეგ მალე მობრუნდება და ახლა რომელიმე სხვა სასაზღვრო პუნქტიდან გადმოყოფს „შლანგს“...

როდემდე, კაცო, როდემდე, აქოთდა აქაურობა...

სამსონ სამსონაძე

ვაკეთებ გამაჯანსაღებელ, სპორტულ და სამკურნალო (ცელულიტები) მასაჟებს ყველა ასაკის ადამიანებისთვის, ასევე ჩვილი ბავშვებისთვისაც, სახლში მომსახურებით.

მაქვს სათანადო სერტიფიკატი და მუშაობის 20-წლიანი სტაჟი.

tel .: 5(51) 88 03 80; 5(97) 11 70 10 el isabedi

საერთო გაზეთის იურიდიული კონსულტაცია

„საერთო გაზეთის“ მკითხველთა შეკითხვებს პასუხობს გაზეთის იურიდიული კონსულტანტი, ადვოკატი მთვარისა კვეციანი.

ტელ.: 2 79 63 91; 0 790 60 64 69; 5 93 78 64 69

ხდება მეუღლეთა ურთიერთშეთანხმებით.

–განქორწინდი მეუღლესთან. გვყავს არასრულწლოვანი შვილები. როგორ მოხდება მათი საცხოვრებელი ადგილის განსაზღვრა?

–საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1201-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, თუ განქორწინების გამო ან სხვა მიზეზით შშობლები ცალცალკე ცხოვრობენ, მათ შეთანხმებაზეა დამოკიდებული, თუ ვის ექნება უფლება, გადაწყვიტოს, ვისთან უნდა ცხოვრობდეს არასრულწლოვანი შვილი.

–როგორია სამუშაოზე მიღების მინიმალური ასაკი?

სრულყოფილი ინფორმაციის მისაღებად მთლიანად წარმოგიდგინებ საქართველოს შრომის კოდექსის მე-4 მუხლის შინაარსს.

მუხლი 4. სამუშაოზე მიღების მინიმალური ასაკი და შრომითი ქმედუნარიანობის წარმოშობა

1. ფიზიკური პირის შრომითი ქმედუნარიანობა წარმოიშობა 16 წლის ასაკიდან.
2. 16 წლამდე ასაკის არასრულწლოვნის შრომითი ქმედუნარიანობა წარმოიშობა მისი კანონიერი წარმომადგენლის ან მზრუნველობის/მეურვეობის ორგანოს თანხმობით, თუ შრომითი ურთიერთობა არ ეწინააღმდეგება არასრულწლოვნის ინტერესებს, ზიანს არ აყენებს მის ზნეობრივ, ფიზიკურ და გონებრივ განვითარებას და არ უზღუდავს მას სავალდებულო დაწესებულებით და საბაზო განათლების მიღების უფლებასა და შესაძლებლობას. კანონიერი წარმომადგენლის ან მზრუნველობის/მეურვეობის ორგანოს თანხმობა ძალაში რჩება მსგავსი ხასიათის შემდგომი შრომითი ურთიერთობის მიმართაც.
3. 14 წლამდე ასაკის არასრულწლოვანთან შრომითი ხელშეკრულება შეიძლება ადგოს მხოლოდ სპორტულ, ხელოვნებასთან დაკავშირებულ და კულტურის სფეროში საქმიანობაზე, ასევე სარეკლამო სამუშაოს შესასრულებლად.
4. აკრძალულია არასრულწლოვანთან შრომითი ხელშეკრულების დადება სათამაშო ბიზნესთან, ღამის გასართობ დაწესებულებებთან, ეროტიკული და პორნოგრაფიული პროდუქციის, ფარმაცევტული და ტოქსიკური ნივთიერებების დამზადებასთან, გადაზიდვასთან და რელიჯიოზიანთან დაკავშირებული სამუშაოების შესასრულებლად.
5. აკრძალულია არასრულწლოვანთან, ასევე ორსულ ან მეძუბურ ქალთან შრომითი ხელშეკრულების დადება მძიმე, მავნე და საშიშრობებიანი სამუშაოების შესასრულებლად.

–ვარ ათვისებინა სიმსივნით დაავადებული. მარცხენა მხარეს მკერდის ძუძუ მომაჭრეს ქირურგებმა. დიდი ხნის გაუსვლელად აღმოაჩნდა საშვილოსნოს ყელის ათვისებიანი სიმსივნე და საშვილოსნოც ამოკვეთეს. ვარ გადაუღებელი სიკვდილის მომლოდინე. მრავალჯერ მივმართე საექიმო კომისიას, მაგრამ ჩემი თხოვნა ყურად არ იღეს, არ მაძლევენ ინვალიდობას. მყავს ორი მცირეწლოვანი ბავშვი. მეუღლე გარდაემკვალა. ვარ მარტოხელა. ამ წერილს მეზობელს ვაწერინებ, რადგან წერა არ შემიძლია.

გთხოვთ, მიპასუხოთ დემოკრატიულად. არ მიაქციოთ ყურადღება ნაცების დადგენილებას. რომელი ჯგუფის ინვალიდობა მეკუთვნის?

– ძალიან ვწუხვარ, თქვენი მდგომარეობის გამო, მაგრამ მე პასუხს ვერ გაცემთ, რადგან იურისტები არ ადგენენ ინვალიდობის ჯგუფს. ინვალიდობის ჯგუფის დადგენა სამედიცინო კომისიის პრეროგატივაა.

–რა არის მეუღლეთა თანაკუთრება?

–საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1158-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის მიხედვით, მეუღლეთა მიერ ქორწინების განმავლობაში შეძენილი ქონება წარმოადგენს მათ საერთო ქონებას / თანაკუთრებას/, თუ მათ შორის საქორწინო ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის დადგენილი.

ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, ასეთ ქონებაზე მეუღლეთა თანაკუთრების უფლება წარმოიშობა მაშინაც, თუ ერთ-ერთი მათგანი ეწეოდა საოჯახო საქმიანობას, უვლიდა შვილებს ან სხვა საპატიო მიზეზის გამო არ ჰქონია დამოუკიდებელი შემოსავალი.

ამავე კოდექსის 1159-ე მუხლის მიხედვით, თანაკუთრებაში არსებულ ქონებაზე მეუღლეთა აქვთ თანაბარი უფლებები. ამ ქონების ფლობა, სარგებლობა და განკარგვა

მანქანა საჭის გარეშე

დიდი ხანი არ არსი რაც წარადგინეს მანქანა ავტოპილოტით. მას საერთოდ არ აქვს საჭე, სიჩქარეების გადამრთველი და პედლები.

ავტომობილი იტევს ორ ადამიანს და ის იმართება მხოლოდ ბორტ-კომპიუტერის საშუალებით, რომელსაც მანქანის მართვის საჭირო ინფორმაციას აწოდებს უამრავი სენსორი. ამ ეტაპზე ეს მხოლოდ პროტოტიპია, თუმცა ამ ზაფხულს კომპანია გეგმავს აწარმოოს 100 მანქანა მამტაბური ტესტირების ჩასატარებლად. სერგეი ბრინი ხაზს უსვამს, რომ ეს არის ელექტრომობილი და ის აწყობილია ბაზარზე მასიური ხელმისაწვდომი ნაწილებით. ტესტირების შემდეგ დაგეგმილია ავტოკონცერნეტთან მოლაპარაკება და მანქანის მასიური წარმოება.

ეჭივება ამოსნეს საიღუმლო, რატომ ასდის ორთქლი მკვდარ ადამიანს?

მიცვალებულის ელექტროენცეფალოგრამის კვლევის შედეგად ცხადი გახდა სიკვდილისწინა ელექტრული აქტივობა, - ირწმუნება ჯონათან ლიკი.

მეცნიერები ამტკიცებენ, რომ კლინიკურ სიკვდილგადატანილი ადამიანები, რომლებიც ამბობენ, რომ დაინახეს ნათელი სხივი და ორთქლი საკუთარი სხეულის გასწვრივ.

ზოგიერთი ყოველივე ამას უდგება, როგორც რელიგიურ ჩვენებას, რაც სიკვდილის შემდგომ ცხოვრებას ამტკიცებს.

მაგრამ მეცნიერებმა, რომლებმაც ახალი კვლევები აწარმოეს, ირწმუნებიან, რომ ეს ასე არ არის.

„ჩვენ ვფიქრობთ, რომ სხეულის სიკვდილის მდგომარეობაში გადასვლის პერიოდში მალღებდა სხეულის ელექტრული ენერგია, რადგან ტვინს არ ჰყოფნის ჟანგბადი,“ - შენიშნავს ლაკსმირ ჩავლა, ვაშინგტონის უნივერსიტეტის რეანიმატორული მედიცინის წამყვანი ექიმი-სპეციალისტი.

როცა სისხლის მიმოქცევა ნელდება, ხოლო ჟანგბადის მცირდება, ტვინის უჯრედები ერთ, უკანასკნელ, ძლიერ ელექტრულ იმპულსს გამოსცემენ. ეს იწყება ტვინის ერთ ნაწილში და ვრცელდება მთელ ტვინზე. ეს აძლევს ადამიანებს ცოცხალის მენტალურ შეგრძნებებს, - გვიხსნის ლაკსმირ ჩავლა.

ჩავლას კვლევით, რომელიც „ნიუ-იორკ ტაიმსმა“ გამოაქვეყნა, ითვლება პირველ სერიოზულ ნაშრომად ამ სფეროში. ის აღწერს 7 პაციენტს და ამტკიცებს, ყველამ ერთი და იგივე განიცადა დაახლოებით 50-ჯერ და მეტადაც, სანამ მოკვდებოდნენ.

მეცნიერებმა შექმნეს ტანსაცმელი, რომლის ინტერნეტში ღილი ხნით ყოფიანს ქრება

ექსტრავაგანტური სამოსი სპეციალურად სოციალურ ქსელებზე დამოკიდებული ადამიანებისთვის არის შექმნილი.

ნიუ-იორკელმა მეცნიერებმა მოძებნეს გამოსავალი ადამიანების ინტერნეტ-დამოკიდებულებისგან თავის დასაღწევად. ამაში მათ მომავლის ტანსაცმელი დაეხმარებათ.

ჩაიკვამ ამ სამოსს და ყოველთვის, როცა ინტერნეტში „გაიჭვლები“. ტანსაცმელი ითვლის ფიჭური ტელეფონიდან მონაცემებს, თვალს ადევნებს სოციალურ ქსელებში აქტივობას და აქტივობის მატებასთან ერთად ქრება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, რაც მეტ „ლაიქს“ დაწერთ, მით ნაკლები სამოსი შეგრჩებათ.

მომავლის სამოსის შემქმნელებმა განაცხადეს, რომ ამგვარად მათ გადაწყვიტეს, ადამიანებს საშუალება მისცენ, რათა გააკონტროლონ, რამდენ დროს ატარებენ ისინი ინტერნეტში და, ამასთანავე, წამოსწიონ ინფორმაციის კონფიდენციალობის პრობლემაც.

რეალურ ცხოვრებაში საკუთარი თავის შესახებ ინფორმაციას ჩვენ დოზირებულად გავცემთ. თითოეულ ადამიანს ვაწვდით მხოლოდ იმდენ ინფორმაციას, რამდენიც გვსურს. ვირტუალურ ცხოვრებაში კი ეს შეუძლებელია, - გვიხსნიან მეცნიერები.

კითხვაზე, თუ როგორ მივიდნენ ამ იდეამდე, ისინი ვერ პასუხობენ, სამაგიეროდ, სიამოვნებით საუბრობენ იმის შესახებ, როგორ დაამზადეს ეს სამოსი. როგორც აღმოჩნდა, მათ დასჭირდათ ადამიანების სოცქსელებში ქცევაზე დაკვირვებათა შედეგები და 3-დ პრინტირი.

ასკროლოგიური პროგნოზი

მმრპი - აქტიური ქმედების შედეგად ბევრს მიადევნეთ. თქვენი პირდაპირობით და შინაგანი ძალით გარშემო მყოფთა პატივისცემას და ნდობას დაიმსახურებთ.

კშრო - სასურველია, შეანელოთ ცხოვრების ტემპი. ნუ იჩქარებთ და უარს ნუ იტყვით შემოთავაზებაზე. ამ კვირაში თავი შეიკავეთ ყოველგვარი საკრედიტო ოპერაციებისგან.

ტყშამბი - თუ შემოქმედებით სფეროში მოღვაწეობთ, თქვენი საქმიანობა ძალიან ეფექტური იქნება. ამ კვირაში თქვენ შესახებ ბევრი ჭორი გავრცელდება.

პირჩხი - ორიგინალური შეხედულებები და ენერგიულობა დაგეგმარებათ გაუმკლავდეთ ცხოვრებისეულ უსიამოვნებებს. ნათესავები უზარმაზარ წვეილს შეიტანენ თქვენი ეკონომიკური მდგომარეობის გაუმჯობესებაში.

ლომი - ამ კვირაში მოსალოდნელია სიტუაციისა და გეგმების ხშირი ცვლა. მიმდინარე მოვლენები ადევლების საბაბს მოგცემთ.

ქალწული - განწყობის გაუმჯობესებასთან ერთად გაიზრდება თქვენი შრომისუნარიანობა. ამ კვირაში ლიდერის როლში იქნებით.

სასწორი - გააიხილეთ სურვილი დასახულ მიზანს და გააკეთოთ რამე მნიშვნელოვანი.

მორიყლი - გართულება თქვენი დამოკიდებულება ახლობლებთან. სამაგიეროდ, წარმატებული იქნება თქვენი პროფესიული საქმიანობა.

მშვილდოსანი - საღი აზრი ფინანსური მოგების საწინდარი იქნება, თუმცა, თუ ზომიერების გრძობა გიმტყუნებ, შეიძლება, ყველაფერი დაკარგოთ.

თხის რქა - უცნობი მფარველები თქვენს წინსვლას დააჩქარებენ, რასაც თქვენ მხოლოდ მოგვიანებით გაცნობიერებთ.

მმრწყული - უჩვეულო და მოულოდნელი გარემოებები ხელს შეუწყობს თქვენს წინსვლას. თქვენი ნებისყოფისა და ენერჯის წყალობით ადვილად გაუმკლავდებით სხვადასხვა პრობლემას.

თმშამბი - დასახულ მიზანს უჩვეულო ხერხებით მიადევნეთ. მოგვეცმათ შანსი, გახდეთ ლიდერი. დაუღალავი შრომა შემოსავალს მოგიტანთ. საჭიროა აკონტროლოთ თქვენი შემოსავალი და ხარჯები, რათა თავიდან აიცილოთ საზოგადოების გაღიზიანება.

ქოზიფას მამათა მონასტრის განვითარების ფონდი

დარეკით ყველა მოპილური ოპერატორიდან
0 901 500 540 თბილისი განკი
ს/ნ GE88TB1117236080100001

მოამზადა
ანა ვადაჭკორიან

ISSN 2233-3983

9 177 2233 1398 001